

LÖSNINGEN FÖR MÄNSKLIGHETENS FRAMSTEG

**L2Q-systemet för ifrågasättande är
den utbildningsväg som saknas**

SEAN GRINYER

**worldeducation.online
q2l.online**

INNEHÅLL

VARFÖR BARN BEHÖVER L2Q-VERKTYGSLÅDAN FÖR IFRÅGASÄTTANDE	4-14
---	-------------

VARFÖR L2Q-SYSTEMET ÄR DEN UTBILDNINGSVÄG SOM SAKNAS	15-18
---	--------------

L2Q-VERKTYGSLÅDAN FÖR IFRÅGASÄTTANDE

1. KÄLLA OCH URSPRUNG	19-45
2. EVIDENSSTANDARD	46-74
3. INCITAMENT OCH VINNING	75-100
4. KARAKTÄR OCH FÖLJDRIKTIGHET	101-126
5. TILLÅTELSE ATT IFRÅGASÄTTA	127-153
6. KÄNSLOMÄSSIG PÅVERKAN	154-192
7. NARRATIV OCH VERKLIGHET	193-222
8. PSYKOLOGISK PÅVERKAN	223-246
9. TILLÄMPA SAMMA STANDARD ÖVERALLT	247-270
MÄNSKLIGHETENS FRAMSTEG	271-298



DU KAN INTE LÄRA DIG AV DET DU INTE KAN SE

VARFÖR BARN BEHÖVER L2Q-VERKTYGSLÅDAN FÖR IFRÅGASÄTTANDE

ATT GE BARN L2Q-VERKTYGSLÅDAN FÖR IFRÅGASÄTTANDE FÖR ATT SKYDDA DERAS SINNEN, FÖRA LÄRANDET FRAMÅT, URSKILJA SANNINGEN OCH BRYTA UPPREPNINGEN AV VILSELEDNING

Barns sinnen och lärande formas av världsmiljön innan de fullt ut förstår vad som formar dem.

Det är därför barn behöver L2Q-verktygslådan för ifrågasättande.

L2Q-verktygslådan för ifrågasättande är inte en vanlig utbildningsresurs.

Det är en strukturerad utbildningsmetod som är ny i världen, utvecklad ur Book of Evidence och organiserad genom World Education Online för att ge barn en strukturerad metod för att lära sig att ifrågasätta den verkliga världsmiljön, urskilja sanningen, utveckla självständigt tänkande och hindra skapade lögnen från att forma deras sinnen och lärande.

L2Q-verktygslådan för ifrågasättande talar inte om för barn vad de ska tänka.

L2Q-verktygslådan för ifrågasättande ger barn en strukturerad metod för att enligt samma standard ifrågasätta det som visas för dem, däribland information, vuxna, skolor, system, pengar, auktoritet, narrativ, beteende, psykologisk påverkan och deras egna antaganden.

Den lär dem att pröva vad som är sant, känna igen vilseledning, förstå psykologisk påverkan och tillämpa samma standard överallt.

Det här handlar inte bara om att lära sig mer information.

Det handlar om att ge barn verktygen att ifrågasätta världsmiljön innan skapade lögner, upprepade narrativ, känslomässig påverkan, rädsla, auktoritet, tystnad, beroende och vilseledning formar deras uppfattning om världen.

När barn inte får lära sig att ifrågasätta på rätt sätt blir deras sinnen utsatta för det som upprepas, skyddas, döljs, normaliseras och presenteras för dem som sanning.

Skapade lögner vilseleder inte bara barn.

De påverkar hur barn ser, lär sig, tänker, litar på, förstår och reagerar på världen omkring dem.

PSYKOLOGISK PÅVERKAN OCH BARN SINNEN

Psykologisk påverkan är en av de viktigaste delarna av L2Q-verktygslådan för ifrågasättande.

Psykologisk påverkan spelar roll eftersom vilseledning verkar genom sinnet innan barn har verktygen för att identifiera det.

Det som upprepas, belönas, fruktas, döljs, normaliseras, skyddas eller presenteras som sanning formar barns uppfattning, lärande, tillit, förståelse och beteende.

Barn måste få verktygen att ifrågasätta hur information, berättelser, system, auktoritet, rädsla, press, belöning, bestraffning, tystnad, upprepning och känslomässig påverkan påverkar deras sinnen.

När barn lär sig att ifrågasätta psykologisk påverkan börjar de förstå hur världsmiljön formar människor inifrån.

Den förståelsen skyddar deras sinnen.

Den för lärandet framåt.

Den utvecklar självständigt tänkande.

Den ger barn förmågan att urskilja sanningen.

Den undanröjer vilseledning som en styrande väg genom barns sinnen eftersom skapade lögnar ifrågasätts, provas och avslöjas i stället för att accepteras, upprepas och ärvas.

PSYKISKT VÄLBEFINNANDE OCH UNDANRÖJANDET AV VILSELEDNING

Vilseledning döljer inte bara sanningen.

Den påverkar hur barn känner, tänker, litar på, lär sig och ser världen.

När barn omges av skapade lögner, upprepade narrativ, rädsla, tystnad, känslomässig påverkan, press, auktoritet och vilseledning framstår världen som mörkare, mer förvirrande, mer hotfull och mer hopplös än den egentligen behöver vara.

Det påverkar barns sinnen.

Det påverkar deras lärande.

Det påverkar deras tilltro till sin förmåga att förstå världen.

Det påverkar deras förmåga att lita på det som är sant.

Det är därför L2Q-verktygslådan för ifrågasättande är central för att skydda barns sinnen, stärka lärandet och förbättra psykiskt välbefinnande genom utbildning.

När barn får verktygen att ifrågasätta på rätt sätt börjar vilseledning förlora sitt grepp om deras uppfattning.

Skapade lögner ifrågasätts i stället för att absorberas.

Rädslobaserade narrativ prövas i stället för att upprepas.

Auktoritet granskas i stället för att accepteras blint.

Känslomässig påverkan känns igen i stället för att styra deras tänkande.

Tystnad ifrågasätts i stället för att låta dold skada fortsätta.

Barn lämnas inte ensamma i en värld som de inte har fått lära sig att förstå.

De får en strukturerad metod för att ifrågasätta det som formar deras sinnen.

De får ett sätt att skilja sanning från skapade lögner.

De får ett sätt att se världen tydligare i stället för att bara se den mörkare version som skapats genom vilseledning, rädsla, narrativ, tystnad och psykologisk påverkan.

När vilseledning avlägsnas från barns förståelse behöver världen inte framstå som hopplös, förvirrande eller mörk.

Barn börjar se att problem skapas, upprepas, skyddas och fortsätter genom beteende, system, incitament, tystnad, narrativ och avsaknaden av L2Q:s strukturerade evidensbaserade väg för ifrågasättande.

Det betyder att världen blir något de ifrågasätter, förstår, lär sig av och hjälper till att förbättra.

Detta stärker psykiskt välbefinnande eftersom barn inte längre bara absorberar världens tyngd.

De lär sig hur de ska förstå den.

De lär sig hur de ska ifrågasätta den.

De lär sig hur de ska se vad som är sant.

De lär sig hur de ska utveckla självständigt tänkande.

Att ge barn L2Q-verktyglådan för ifrågasättande skyddar deras sinnen genom att ge dem metoden för att avlägsna vilseledning från deras uppfattning om världen.

När vägen för vilseledning genom barns sinnen bryts förlorar rädsla, förvirring, falskt mörker och upprepade narrativ sin makt att forma hur barn ser verkligheten.

ATT IFRÅGASÄTTA TYSTNAD, PENGAR OCH MEKANISMEN SOM SKYDDAR VILSELEDNING

Barn behöver också L2Q-verktygslådan för ifrågasättande eftersom vilseledning skyddas av tystnad.

Tystnad är inte tom.

Tystnad skyddar det som inte ifrågasätts.

Tystnad skyddar det som människor är rädda för att säga.

Tystnad skyddar det som system inte vill ska avslöjas.

Tystnad skyddar det som pengar, beroende, anställning, position, anseende, auktoritet och rädsla håller dolt.

Detta spelar roll eftersom barn utbildas i en värld där tystnad redan verkar.

De undervisas av vuxna som har undervisats, tränats, fått betalt och placerats i ett system där deras roll är att undervisa, förmedla, upprepa och bedöma information inom det system som de själva utbildades av.

Det betyder inte att lärare är dåliga människor.

Det betyder att utbildningen själv befinner sig i samma världsmiljö som L2Q lär barn att ifrågasätta.

Dagens utbildning lär inte barn på rätt sätt att ifrågasätta mekanismen bakom tystnad.

Den lär inte barn på rätt sätt att fråga vad pengar skyddar, vad beroende styr, vad anställning kräver, vad auktoritet förhindrar, vad anseende döljer, vad rädsla tystar, vad incitament formar och vad system tillåter att fortsätta.

När barn inte får lära sig att ifrågasätta tystnad lär de sig att acceptera världen sådan den visas för dem.

De lär sig det som upprepas, men inte det som döljs.

De lär sig det som godkänns, men inte det som skyddas.

De lär sig det som lärs ut, men inte det som undviks.

De lär sig att fungera i världsmiljön utan att förstå mekanismen som håller skapade lögnar, vilseledning, rädsla, beroende och upprepade mönster på plats.

L2Q-verktygslådan för ifrågasättande ger barn metoden för att ifrågasätta den mekanismen.

Den lär dem att fråga:

Vad sägs inte?

Varför sägs det inte?

Vem tjänar på tystnad?

Vad skyddar pengar?

Vad styr beroende?

Vad förhindrar rädsla?

Vad hindrar auktoritet människor från att ifrågasätta?

Vilket upprepat mönster fortsätter eftersom människor förblir tysta?

Det är därför det är avgörande att ifrågasätta tystnad för att skydda barns sinnen och föra deras lärande framåt.

När barn lär sig att ifrågasätta tystnad börjar de se vad som döljs bakom ytan av utbildning, system, auktoritet, narrativ, pengar och upprepat beteende.

När de ser vad tystnad skyddar börjar de förstå mekanismen bakom vilseledning.

När de förstår mekanismen bakom vilseledning utvecklas självständigt tänkande.

När självständigt tänkande utvecklas förlorar skapade lögnar sin väg genom barns sinnen.

Det är så L2Q-verktygslådan för ifrågasättande ger barn metoden för att avlägsna vilseledning från deras uppfattning om världen.

Den ger dem förmågan att ifrågasätta det som visas, det som döljs, det som skyddas, det som upprepas, det som människor får betalt för, det som fruktas, det som tystas och det som presenteras som sanning.

Detta är centralt för att förbättra utbildning eftersom utbildningen inte kan förbättras så länge den lär barn att upprepa information utan att lära dem att ifrågasätta den tystnad, de pengar, det beroende, de incitament och den auktoritet som formar världsmiljön omkring dem.

VARFÖR DETTA ÄR CENTRALT FÖR Q2L OCH YOUNG QUESTIONERS

Detta är centralt för Q2L och Young Questioners.

Barn nås på ett säkert sätt genom föräldrar, lärare, omsorgspersoner, skolor, utbildningsmiljöer och ansvarsfulla vuxna, så att de får verktygen att ifrågasätta på rätt sätt, lära sig av den verkliga världsmiljön och utveckla självständigt tänkande innan samma värld formar dem till att upprepa den.

Rollen är inte att tala om för barn vad de ska tänka.

Rollen är att ge barn L2Q-metoden så att de ifrågasätter, ser, förstår, urskiljer sanningen, skyddar sina sinnen, för lärandet framåt och lär sig av den verkliga världsmiljön.

Barn lär sig inte bara av vuxna.

Barn lär sig av andra barn.

De observerar varandra.

De påverkar varandra.

De delar idéer, beteenden, vanor, intressen, förståelse och sätt att tänka.

När ifrågasättande utvecklas hos barn sprids det från barn till barn.

När förståelse utvecklas hos barn sprids den från barn till barn.

När självständigt tänkande utvecklas hos barn sprids det från barn till barn.

Barn som lär sig att ifrågasätta hjälper andra barn att lära sig att ifrågasätta.

Barn som lär sig att förstå hjälper andra barn att lära sig att förstå.

Barn som utvecklar självständigt tänkande hjälper andra barn att utveckla självständigt tänkande.

Det är därför barn är den främsta vägen till förändring.

Effekten stannar inte vid ett barn.

Den sprids genom grupper av barn, klassrum, skolor, samhällen och framtida generationer.

När barn lär sig att ifrågasätta börjar de se.

När de börjar se börjar de förstå.

När förståelse utvecklas utvecklas självständigt tänkande.

När självständigt tänkande utvecklas bryts vägen för vilseledning.

När vägen för vilseledning bryts, bryts också den väg som skadan från vilseledning tar genom människor, utbildning, system och samhälle.

Därför är en av utbildningens viktigaste uppgifter att ge barn förmågan att ifrågasätta på rätt sätt.

Det skyddar barns sinnen.

Det stärker lärandet.

Det utvecklar självständigt tänkande.

Det avlägsnar vilseledning från världen genom att ge nästa generation förmågan att urskilja sanningen.

Barn behöver verktygen för att ifrågasätta på rätt sätt.

Det är så lärandet utvecklas.

Det är så självständigt tänkande utvecklas.

Det är så vägen för vilseledning bryts.

Det är så utbildningen förbättras så att världen förbättras.

En värld grundad på sanning börjar när barn får verktygen för att ifrågasätta på rätt sätt.

VARFÖR L2Q-SYSTEMET FÖR STRUKTURERAT EVIDENSBASERAT IFRÅGASÄTTANDE ÄR DEN UTBILDNINGSVÄG SOM SAKNAS

L2Q-systemet för strukturerat evidensbaserat ifrågasättande är annorlunda på grund av sitt ursprung.

Det utvecklades ur Book of Evidence.

Book of Evidence dokumenterade mer än 30 år av tidsstämplade förstahandserfarenheter, evidens, offentliga register, ifrågasättande och upprepade mönster som visades genom själva världsmiljön.

När evidensen växte blev en motsägelse alltmer synlig.

Ifrågasättande fanns.

Ändå fortsatte upprepningen.

Samma vilseledning fortsatte.

Samma tystnad fortsatte.

Samma beroende fortsatte.

Samma motsägelser fortsatte.

Samma upprepade mönster fortsatte.

Book of Evidence avslöjade inte någon brist på ifrågasättande.

Den avslöjade att ifrågasättande redan fanns medan samma värld fortsatte att upprepa sig.

Denna motsägelse ligger i centrum för L2Q-systemet för strukturerat evidensbaserat ifrågasättande.

Om ifrågasättande redan fanns, varför fortsatte samma mönster?

Book of Evidence avslöjade upprepade gånger samma motsägelse.

Ifrågasättande fanns.

Ändå fortsatte upprepningen.

Detta visade att problemet inte var avsaknaden av ifrågasättande.

Problemet var avsaknaden av en strukturerad evidensbaserad utbildningsväg för att lära sig att ifrågasätta själva världsmiljön.

Människor kan ställa frågor och ändå upprepa världen omkring dem.

Människor kan ställa frågor och ändå förbli formade av samma världsmiljö som skapar upprepningen.

Människor kan ställa frågor och ändå ärva, acceptera, försvara och fortsätta upprepade mönster.

Förekomsten av ifrågasättande är därför inte evidens för att människor har fått lära sig att ifrågasätta.

Förekomsten av ifrågasättande är inte evidens för att människor har fått lära sig att förstå vad som skapar upprepningen.

Den saknade komponenten var inte mer information.

Information fanns redan.

Den saknade komponenten var inte mer ifrågasättande.

Ifrågasättande fanns redan.

Den komponent som saknades var en strukturerad evidensbaserad utbildningsväg för att lära sig att ifrågasätta själva världsmiljön.

En strukturerad evidensbaserad utbildningsväg för att granska det som upprepade gånger fortsatte trots att ifrågasättande redan fanns.

En strukturerad evidensbaserad utbildningsväg för att granska de mekanismer som är ansvariga för att skapa upprepning.

Den saknade vägen blev L2Q-systemet för strukturerat evidensbaserat ifrågasättande.

L2Q-systemet för strukturerat evidensbaserat ifrågasättande utvecklades ur den evidensgrund som etablerades genom Book of Evidence.

Det utvecklades eftersom Book of Evidence avslöjade upprepade mönster som fortsatte trots att ifrågasättande redan fanns.

Det utvecklades eftersom Book of Evidence blottlade att en utbildningsväg saknades.

Det utvecklades eftersom Book of Evidence visade att ifrågasättande och att lära sig hur man ifrågasätter inte är samma sak.

L2Q utvecklades för att granska det som fortsatte att upprepas trots att ifrågasättande redan fanns.

L2Q utvecklades för att granska de mekanismer som är ansvariga för att skapa upprepning snarare än att bara granska de resultat som upprepningen skapar.

L2Q utvecklades för att granska världsmiljön i stället för att helt enkelt verka i den.

L2Q utvecklades för att hjälpa människor att förstå världsmiljön i stället för att helt enkelt fungera i den.

Det är därför L2Q-systemet för strukturerat evidensbaserat ifrågasättande är annorlunda.

Det är därför L2Q-systemet för strukturerat evidensbaserat ifrågasättande utgör den utbildningsväg som saknas.

Källan och ursprunget till ifrågasättande spelar roll.

Källan och ursprunget till L2Q-systemet för strukturerat evidensbaserat ifrågasättande spelar roll.

L2Q-systemet för strukturerat evidensbaserat ifrågasättande har sitt ursprung i den evidensgrund som etablerades genom Book of Evidence.

Att förstå var systemet kom ifrån är det första steget till att förstå varför det är annorlunda.

Det är därför det första avsnittet börjar med Källa och ursprung.

AVSNITT 1 - KÄLLA OCH URSPRUNG

VAD KÄLLA OCH URSPRUNG VERKLIGEN ÄR

Källa och ursprung är grunden för verktygslådan Lär dig att ifrågasätta (L2Q), eftersom allt börjar med varifrån information kommer och vad som formar den.

Människor är ständigt omgivna av information, men får inte lära sig hur den ska granskas på rätt sätt eller hur de ska lära sig av världsmiljön omkring dem.

Information visas för människor.

Information berättas för människor.

Information lärs ut till människor.

Människor förväntas memorera information.

Människor förväntas upprepa information.

Människor förväntas omsätta information i praktiken.

Människor förväntas försvara information.

Men människor får inte lära sig hur de ska ifrågasätta, se, förstå och lära sig av det som visas för dem.

Människor lever i den största lärandemiljö som finns, men har inte fått lära sig på rätt sätt hur de ska lära sig av den.

Människor har lämnats att fungera i en värld som de inte har fått lära sig att förstå på rätt sätt.

De undervisas inte genom en strukturerad evidensbaserad utbildningsväg i hur världsmiljön formar deras sinnen, övertygelser, känslor, tillit, beteende, uppfattning och förståelse.

De får inte lära sig hur pengar, beroende, auktoritet, tystnad, narrativ, upprepning, rädsla, incitament, räckvidd, status och skapade lögner påverkar mänskligheten.

Själva världsmiljön är en lärandemiljö.

Den ger ständigt mänskligheten möjligheter att lära.

Människor väntar ofta på att bli undervisade samtidigt som de redan står i den största lärandemiljö som finns.

Världsmiljön utbildar därför människor varje dag, oavsett om de inser det eller inte.

Problemet är att många människor inte har fått lära sig hur de ska se dessa lärdomar.

De har inte fått lära sig att fråga: Vad formar mitt tänkande?

Vad formar mina övertygelser?

Vad formar mina känslor?

Vad formar min tillit?

Vad formar mitt beteende?

Vad formar min uppfattning?

Vad formar min förståelse?

Vad formar världen omkring mig?

Utan dessa frågor kan människor tillbringa hela sina liv med att formas utan att inse att de formas.

Människor ärver ofta världens yta utan att förstå vad som finns under den.

De kan se system.

De kan se regler.

De kan se auktoritet.

De kan se pengar.

De kan se utbildning.

De kan se upprepade problem.

Men de förstår inte nödvändigtvis vad som skapar dem, skyddar dem, formar dem eller låter dem fortsätta.

Det är därför människor inte kan lära sig av det de inte kan se.

Att se betyder inte bara att titta.

Att se är processen att ifrågasätta tillräckligt djupt för att gå bortom ytliga förklaringar och börja känna igen de mekanismer som formar världsmiljön.

Att se skapar förståelse.

Förståelse skapar lärande.

Lärande skapar självständigt tänkande.

Källa och ursprung handlar därför inte bara om att identifiera varifrån information kom.

Det handlar om att lära sig hur man ifrågasätter tillräckligt djupt för att se vad som formar själva informationen.

Människor måste lära sig att fråga: Vem skapade detta?

Var kom det ifrån?

Varför skapades det?

Vem tjänar på det?

Vilka incitament finns?

Vad påverkar det?

Vad skyddar det?

Vad döljs?

Vad upprepas?

Vad formar de människor som är inblandade?

Vilken världsmiljö skapade det?

Dessa frågor spelar roll eftersom människor inte bara ärver information.

De ärver beteenden.

De ärver system.

De ärver narrativ.

De ärver beroende.

De ärver tystnad.

De ärver auktoritet.

De ärver upprepade mönster.

De ärver också skapade lögner.

Skapade lögner finns inte bara som enskilda delar av falsk information.

Skapade lögner blir inbäddade i själva världsmiljön.

De normaliseras.

De skyddas.

De upprepas.

De försvaras.

Till slut accepteras de som sanning.

Människor ärver sedan dessa skapade lögner utan att någonsin inse att de skapades från början.

Människor får lära sig att fungera i världsmiljön utan att genom en strukturerad evidensbaserad utbildningsväg få lära sig hur den ska förstås.

Människor kan bli mycket skickliga på att fungera i en värld som de inte förstår på rätt sätt.

Att fungera gör det möjligt för människor att överleva inom system.

Förståelse gör det möjligt för människor att lära sig av system.

Om utbildning bara lär människor att fungera i världsmiljön hjälper utbildningen till att återskapa samma världsmiljö.

Människor blir då produkter av världsmiljön i stället för människor som lär sig av världsmiljön.

Mänskligheten lever i en världsmiljö som mänskligheten själv ständigt återskapar.

Världsmiljön formar vuxna.

Vuxna formar lärare.

Lärare formar barn.

Barn blir vuxna.

Vuxna återskapar sedan samma världsmiljö.

Cykeln kommer att fortsätta på obestämd tid om människor inte lär sig hur de ska ifrågasätta den genom en strukturerad evidensbaserad väg för ifrågasättande.

Människor måste också förstå att deras eget sinne är deras viktigaste verktyg för att lära sig av världsmiljön.

Ingen titel, auktoritet, system, institution, källa eller individ kan självständigt skapa förståelse åt en annan person.

Förståelse måste utvecklas av individens eget sinne.

Ifrågasättande utvecklar förståelse.

Förståelse utvecklar lärande.

Lärande utvecklar självständigt tänkande.

Människor måste därför lära sig av orsaker i stället för att oändligt upprepa konsekvenser.

De måste lära sig vad som formar världen i stället för att bara anpassa sig till den.

Det är därför Källa och ursprung står i början av verktygslådan
Lär dig att ifrågasätta (L2Q).

Om Källa och ursprung är svagt försvagas varje annat avsnitt tillsammans med det.

Evidensstandard försvagas.

Incitament och vinning försvagas.

Karaktär och följdriktighet försvagas.

Tillåtelse att ifrågasätta försvagas.

Känslomässig påverkan försvagas.

Narrativ kontra verklighet försvagas.

Psykologisk påverkan försvagas.

Tillämpa samma standard överallt försvagas.

Källa och ursprung är därför grunden för hela ramverket.

Det är utgångspunkten som gör det möjligt för människor att börja lära sig av världen själv.

Progressionen är: Ifrågasätt.

Se.

Förstå.

Lär dig.

Utveckla självständigt tänkande.

Det är så människor slutar upprepa en värld som de inte förstår på rätt sätt.

Det är så människor börjar lära sig av världsmiljön i stället för att bara bli produkter av den.

Och det är därför Källa och ursprung är det första avsnittet i verktygslådan Lär dig att ifrågasätta (L2Q).

UPPFATTNING

Människor formas av världsmiljön innan de inser att den formar dem.

En av de största orsakerna till att upprepade mönster fortsätter i hela världen är att människor ofta tror på det de ser om och om igen.

Människor kan missta upprepning för sanning.

Människor kan missta välbekänthet för evidens.

Människor kan missta popularitet för trovärdighet.

Människor kan missta auktoritet för riktighet.

Människor kan missta synlighet för betydelse.

Människor kan missta självsäkerhet för expertis.

Människor kan missta status för förståelse.

Många människor inser inte att deras uppfattning ständigt formas.

Människor får inte genom en strukturerad evidensbaserad utbildningsväg lära sig hur deras övertygelser formas.

De får lära sig vad de ska tro.

De får inte lära sig hur de kom att tro på det.

Människor bör därför fråga: Hur kom jag att tro på detta?

Vem introducerade denna övertygelse för mig?

Hur länge har jag trott på detta?

Hur ofta har jag exponerats för detta?

Vad har upprepade gånger förstärkt detta?

Har jag granskat det självständigt?

Eller har jag ärvt det?

Barn formas också av världsmiljön samtidigt som dagens utbildning inte lär dem den strukturerade evidensbaserade vägen för att lära sig hur man ifrågasätter den.

Barn observerar vuxna.

Barn observerar beteende.

Barn observerar system.

Barn observerar auktoritet.

Barn observerar pengar.

Barn observerar beroende.

Barn observerar narrativ.

Barn observerar upprepning.

Barn observerar tystnad.

Barn observerar det som belönas.

Barn observerar det som avråds.

Världsmiljön börjar därför undervisa barn samtidigt som dagens utbildning inte ger dem den strukturerade evidensbaserade vägen för att lära sig att ifrågasätta den.

Vuxna utbildas också kontinuerligt av världsmiljön, oavsett om de inser det eller inte.

Om utbildning inte lär barn och vuxna hur man ifrågasätter den verkliga världsmiljön går de sedan omedvetet in i samma upprepningssyklar som formade människorna före dem.

Människor kan också fastna i enkla narrativ.

Människor kan uppmuntras att välja sida i stället för att lära sig av det som visas för dem.

Människor kan uppmuntras att tänka i termer av hjältar och skurkar i stället för att förstå de mekanismer som formar världsmiljön.

Ju mer människor ser något upprepade gånger, desto mer normalt kan det bli.

Ju mer normalt det blir, desto mindre sannolikt är det att det ifrågasätts.

Människor bör därför fråga: Vad formar min uppfattning?

Vad formar min tillit?

Vad formar min förståelse?

Vad formar mina övertygelser?

Ser jag världen tydligt?

Eller ser jag bara det som upprepade gånger har presenterats för mig?

Källa och ursprung finns för att föra människor bortom uppfattning och mot förståelse.

RÄCKVIDD, STATUS OCH INFORMATIONSMILJÖER

Människor antar ofta att information med störst räckvidd måste vara den viktigaste informationen.

Detta måste ifrågasättas.

Många människor följer omedvetet de största rösterna, de största publikerna, de största plattformarna och den högsta statusen.

Människor lägger ofta sin nyfikenhet i någon annans händer.

Många människor väntar på att någon med auktoritet ska tala om för dem vad som är viktigt innan de blir intresserade.

Många människor väntar på popularitet innan de undersöker något.

Många människor väntar på status innan de tillåter sig själva att lära.

Många människor väntar på att någon annan ska avgöra vad som förtjänar deras uppmärksamhet.

Det betyder att människor kan låta system för räckvidd och status avgöra vad deras sinnen får behandla som viktigt.

Människor kan omedvetet bli passiva i sitt lärande i stället för aktiva i sitt lärande.

Människor bör därför fråga:

Varför ges denna källa en så stor räckvidd?

Vem kontrollerar den miljö genom vilken denna information distribueras?

Vem avgör vad som främjas?

Vem avgör vad som upprepas?

Vem avgör vad som döljs?

Vem avgör vad som tas bort?

Vem avgör vad som blir synligt?

Vem avgör vad som förlorar synlighet?

Människor måste också förstå att räckvidd i sig kan börja tillverka upplevd sanning.

Ju mer något ses, desto mer välbekant blir det.

Ju mer välbekant det blir, desto mer accepterat kan det bli.

Ju mer accepterat det blir, desto mer kan det börja framstå som sant.

Det är därför synlighet i sig måste ifrågasättas.

Människor bör därför fråga: Följer jag denna källa på grund av evidens?

Eller följer jag denna källa på grund av dess räckvidd?

Följer jag denna källa på grund av förståelse?

Eller följer jag denna källa på grund av dess status?

Ignorerar jag information eftersom den inte har fått räckvidd?

Väntar jag på att någon annan ska tala om för mig att det spelar roll?

Låter jag någon annan avgöra vad som förtjänar att undersökas?

Människor måste sluta vänta på tillåtelse att lära.

Människor måste bli aktiva i sitt lärande i stället för passiva i sitt lärande.

Deras eget sinne måste bli deras viktigaste verktyg för lärande.

PENGAR, BEROENDE OCH SYSTEM

Pengar är en av de största mekanismerna som formar beteende i hela världsmiljön.

Människor måste därför lära sig att ifrågasätta mekanismerna kring information.

Pengar kan skapa beroende.

Beroende kan forma beteende.

Beteende kan forma det som sägs.

Beteende kan forma det som upprepas.

Beteende kan forma det som skyddas.

Beteende kan forma det som döljs.

Beteende kan forma det som ifrågasätts.

Beteende kan forma det som tillåts fortsätta.

Människor bör därför fråga:

Skapar denna källa pengavägen?

Kontrollerar denna källa pengavägen?

Finansierar denna källa pengavägen?

Påverkar denna källa pengavägen?

Skapar eller påverkar denna källa system som människor är beroende av?

Är människor beroende av dessa system?

Påverkar beroende beteende?

Påverkar beroende ifrågasättande?

Påverkar beroende tystnad?

Påverkar beroende vad människor är villiga att ifrågasätta?

Detta handlar inte om att skylla på individer.

Det handlar om att förstå de mekanismer som formar beteende.

LÄRARE SOM KÄLLOR

Lärare blir informationskällor för barn.

Det betyder att lärare själva också måste lära sig hur man ifrågasätter.

Många lärare har gått genom samma utbildningssystem som barn nu går in i.

De har undervisats i information.

De har tränats att förmedla information.

De har bedömts utifrån information.

De har sedan placerats i roller där de för information vidare till nästa generation.

Detta handlar inte om att skylla på lärare.

Det handlar om att förstå den miljö som formar dem.

Lärare är deltagare i samma världsmiljö.

De har också ärvt information.

De har också lärt sig av människor som själva inte lärdes hur de skulle lära sig av världsmiljön.

Människor får lära sig att fungera i system utan att få lära sig hur de ska förstå dem.

Människor kan bli mycket skickliga på att fungera i system som de inte förstår på rätt sätt.

Lärare själva har ofta gått samma väg.

Detta är en av orsakerna till att upprepning kan fortsätta över generationer.

Människor bör därför fråga: Vem undervisade läraren?

Vem tränade läraren?

Vilka system formade läraren?

Undervisades läraren om den verkliga världsmiljön?

Undervisades läraren i hur pengar, beroende, auktoritet, tystnad, narrativ, upprepning, räckvidd och status formar mänskligheten?

Eller undervisades läraren i hur man fungerar inom ett befintligt system?

Lärare bör därför bli vägledare för ifrågasättande, seende, förståelse, lärande och självständigt tänkande.

ATT LÄRA SIG AV LÖGNER

Människor tänker ofta att lögner bara finns för att bedra.

Källa och ursprung lär människor att gå bortom detta.

Lögner kan bli utbildningsverktyg när sinnen är redo att ifrågasätta dem.

Lögner avslöjar beteende.

Lögner avslöjar beroende.

Lögner avslöjar incitament.

Lögner avslöjar narrativ.

Lögner avslöjar tystnad.

Lögner avslöjar upprepade mönster.

Lögner avslöjar vad som händer när människor inte får lära sig att ifrågasätta det som lögner avslöjar.

Människor bör därför fråga: Vad avslöjar denna lögn?

Vilken mekanism gjorde det möjligt för denna lögn att fortsätta?

Vem tjänade på denna lögn?

Vem skyddade denna lögn?

Vem upprepade denna lögn?

Vilket upprepat mönster avslöjar denna lögn?

Vad kan mänskligheten lära sig av denna lögn?

Syftet är inte att lära människor att hata lögner.

Syftet är att lära människor att lära sig av dem.

ATT LÄRA SIG AV DET SOM VISAS

Många människor reagerar på det som visas för dem i stället för att lära sig av det som visas för dem.

Reaktion stoppar ofta progressionen.

Människor blir arga.

Människor blir rädda.

Människor väljer sida.

Människor försvarar ståndpunkter.

Människor angriper ståndpunkter.

Människor fastnar i narrativ.

Källa och ursprung lär människor att gå bortom reaktion.

Människor bör fråga: Vad kan läras av detta?

Vilket beteende avslöjas?

Vilket upprepat mönster avslöjas?

Vad avslöjar detta om mänskligheten?

Vad avslöjar detta om beroende?

Vad avslöjar detta om pengar?

Vad avslöjar detta om tystnad?

Vad avslöjar detta om världsmiljön?

Människor måste också förstå att de inte bara lär sig information.

De lär sig hur man ser världen.

Progressionen blir: Ifrågasätt.

Se.

Förstå.

Lär dig.

Utveckla självständigt tänkande.

Det är så människor går från att bli produkter av världsmiljön till att bli människor som lär sig av världsmiljön.

En av de största begränsningarna i mänskligt ifrågasättande är att människor ofta stannar vid den första synliga källan.

SYNLIG KÄLLA KONTRA YTTERSTA KÄLLA

Människor ser en person.

Människor ser en organisation.

Människor ser en regering.

Människor ser en offentlig tjänsteman.

Människor ser ett medieföretag.

Människor ser en expert.

Människor ser en nätbaserad skapare.

Människor tror då att de har identifierat källan.

Men Källa och ursprung lär människor att fortsätta ifrågasätta.

Den synliga källan behöver inte vara den yttersta källan.

Den synliga källan kan omsätta information i praktiken.

Den synliga källan kan upprepa information.

Den synliga källan kan skydda information.

Den synliga källan kan vara beroende av en annan källa.

Den synliga källan kan själv formas av världsmiljön.

Den synliga källan kan själv fortfarande lära sig av världsmiljön.

Människor stannar ofta vid den första förklaring de får.

Den första förklaringen kan kännas bekväm.

Den första förklaringen kan kännas fullständig.

Den första förklaringen kan kännas tillfredsställande.

Men att känna sig tillfredsställd är inte samma sak som att förstå.

Människor bör därför fråga: Är detta den verkliga källan?

Eller är detta den första källa jag har mött?

Vem står bakom denna källa?

Vem påverkar denna källa?

Vem tjänar på denna källa?

I vilken miljö verkar denna källa?

Vilka mekanismer formar denna källa?

Människor stannar ofta för tidigt.

Källa och ursprung lär människor att fortsätta.

Människor stannar ofta vid förenklade slutsatser.

MÖJLIGA MOTIV

Regeringen är dålig.

Media är dåliga.

Polisen är dålig.

Auktoritet är dålig.

Institutioner är dåliga.

Människor reagerar ofta känslomässigt på det som visas för dem i stället för att granska vad som kan läras av det.

Källa och ursprung lär människor att gå bortom enkla slutsatser.

Människor bör därför fråga: Vilka antaganden gör jag?

Accepterar jag den första förklaringen?

Vilka motiv har jag ännu inte övervägt?

Vilka förklaringar har jag ännu inte övervägt?

Vilka långsiktiga utfall har jag ännu inte övervägt?

Ifrågasätter jag bara inom ett narrativ som har visats för mig?

Syftet är inte att låsa människor vid en slutsats.

Syftet är att hjälpa människor att självständigt undersöka möjligheter och lära sig av det som visas för dem.

Människor väntar ofta på att bli undervisade samtidigt som de redan står i den största lärandemiljö som finns.

VÄRLDSMILJÖN UNDERVISAR STÄNDIGT

Världsmiljön undervisar ständigt.

Den undervisar genom beteende.

Den undervisar genom upprepning.

Den undervisar genom narrativ.

Den undervisar genom incitament.

Den undervisar genom beroende.

Den undervisar genom auktoritet.

Den undervisar genom konsekvenser.

Den undervisar genom tystnad.

Problemet är inte att lärdomar saknas.

Problemet är att människor inte har fått den strukturerade evidensbaserade utbildningsvägen för att se och lära sig av dem.

Människor bör därför fråga: Vad lär detta mig?

Vilket upprepat mönster avslöjar detta?

Vilken konsekvens visas?

Vilket beteende avslöjas?

Vad kan mänskligheten lära sig av detta?

Mänskligheten undervisar i stor utsträckning sig själv.

MÄNSKLIGHETEN LÄR SIG AV MÄNSKLIGHETEN

Men mänskligheten har inte fått lära sig hur den ska lära sig av världsmiljön.

Människor ärver information innan de lär sig hur de självständigt ska granska den.

Människor försvarar information innan de förstår den.

Människor reagerar innan de lär sig.

Människor följer innan de ifrågasätter.

Människor upprepar innan de förstår.

Människor stannar vid enkla förklaringar eftersom de inte har fått lära sig en strukturerad väg för att utveckla djupare ifrågasättande.

Det betyder inte att mänskligheten inte kan göra framsteg.

Det betyder att mänskligheten behöver bättre verktyg för lärande.

ATT FÖLJA ANDRA, ÖVERTYGELSE OCH ÖVERLÅTELSE AV TÄNKANDET

En av de största mekanismerna som upprepar världsmiljön är överlåtelsen av tänkandet.

Människor får lära sig att följa andra utan att få lära sig att ifrågasätta detta.

Människor får lära sig att vissa människor vet mer än de själva gör.

Människor får lära sig att lita på titlar.

Människor får lära sig att lita på auktoritet.

Människor får lära sig att lita på positioner.

Människor får lära sig att lita på status.

Människor får lära sig att memorera det de får höra.

Människor får sedan betalt för att genomföra det de blir tillsagda att följa.

Många människor låter sedan andra människor tänka åt dem.

Människor bör därför fråga: Låter jag någon annan tänka åt mig?

Låter jag någon annan ifrågasätta åt mig?

Låter jag någon annan avgöra sanningen åt mig?

Litar jag på titlar i stället för evidens?

Litar jag på status i stället för beteende?

Litar jag på auktoritet i stället för förståelse?

Människor måste också förstå att det inte automatiskt skapar självständigt tänkande att lämna ett narrativ.

Människor kan lämna en auktoritet och acceptera en annan.

Människor kan lämna en grupp och gå med i en annan.

Människor kan lämna en förklaring och ärva en annan.

Självständigt tänkande är inte att byta sida.

Självständigt tänkande är att lära sig hur man ifrågasätter alla sidor.

DET MÄNSKLIGA MEDVETANDETS UTVECKLING

Syftet med Källa och ursprung är mycket större än att bara lära människor hur man ifrågasätter information.

Det handlar om att föra mänsklighetens förmåga att lära sig av världsmiljön framåt.

Det mänskliga medvetandets framsteg handlar inte bara om att samla mer information.

Det handlar om att bli bättre på att lära.

Det handlar om att öka mänsklighetens förmåga att ifrågasätta.

Att öka mänsklighetens förmåga att se.

Att öka mänsklighetens förmåga att förstå.

Att öka mänsklighetens förmåga att lära.

Att öka mänsklighetens förmåga att tänka självständigt.

Människor måste också förstå att alla befinner sig i världsmiljön.

Ingen står utanför den.

Regeringar är i den.

Media är i den.

Lärare är i den.

Polisen är i den.

Institutioner är i den.

Föräldrar är i den.

Barn är i den.

Experter är i den.

Författare är i den.

Läsare är i den.

Alla påverkar den.

Alla påverkas av den.

Alla deltar i den.

Varje beslut hjälper antingen upprepning eller hjälper lärande.

Att acceptera.

Att upprepa.

Att följa.

Att dela.

Att försvara.

Att förbli tyst.

Alla har konsekvenser.

Primitiv progression ser ofta ut så här: Följ.

Reagera.

Försvara.

Upprepa.

Välj sida.

Avancerad progression ser ut så här: Ifrågasätt.

Se.

Förstå.

Lär dig.

Utveckla självständigt tänkande.

Lär dig av världsmiljön.

Slutmålet är inte ändlöst ifrågasättande.

Slutmålet är förståelse.

Slutmålet är lärande.

Slutmålet är självständigt tänkande.

Syftet är inte bara att förbättra ifrågasättandet.

Syftet är att förbättra mänsklighetens förmåga att lära sig av själva världsmiljön.

Det är så människor går från att bli produkter av världsmiljön till att bli människor som lär sig av världsmiljön.

AVSNITT 2 - EVIDENSSTANDARD

VAD EVIDENSSTANDARD VERKLIGEN ÄR

Avsnitt 1 fastställde att människor måste lära sig av världsmiljön i stället för att bara bli produkter av den.

Källa och ursprung börjar med att fråga var information, system, berättelser, regler, titlar, beteende och upprepade mönster kommer ifrån, vad som formade dem, vad de har visat över tid och vilken världsmiljö som skapade dem.

Avsnitt 2 går nu vidare till Evidensstandard.

Evidensstandard frågar om evidensen faktiskt stöder det som påstås, lärs ut, upprepas, skyddas, registreras, presenteras eller genomdrivs.

Evidensstandard finns eftersom människor får lära sig vad de ska tro utan att på rätt sätt få lära sig vad evidens faktiskt är.

Information visas för människor.

Information berättas för människor.

Information lärs ut till människor.

Människor förväntas acceptera information.

Människor förväntas upprepa information.

Människor förväntas försvara information.

Men människor får inte lära sig hur de på rätt sätt ska granska om evidensen stöder det som sägs.

Detta skapar ett av de största problemen i världsmiljön.

Information kan presenteras som sanning innan den har ifrågasatts på rätt sätt.

Berättelser kan upprepas som sanning innan evidensen har granskats.

Titlar kan behandlas som evidens.

Auktoritet kan behandlas som evidens.

System kan behandlas som evidens.

Popularitet kan behandlas som evidens.

Skriftliga register kan behandlas som evidens.

Upprepade påståenden kan behandlas som evidens.

Rädsla kan presenteras som evidens.

Motnarrativ kan behandlas som evidens.

Genererat, förändrat, utvalt eller tillverkat material kan presenteras som evidens.

Men inget av detta är evidens i sig självt.

Evidensstandard finns för att stoppa information utan stöd från att bli accepterad sanning.

Evidensstandard lär människor att sakta ner innan acceptans sker.

Den lär människor att fråga vad som faktiskt visas, vad som påstås, vad som stöder påståendet, vad som saknas, vad som är motsagt, vad som presenteras genom rädsla eller känslomässig press och vad som helt enkelt har upprepats tills det framstår som sant.

Evidensstandard ersätter inte Källa och ursprung.

Den bygger vidare på det.

Källa och ursprung frågar var något kom ifrån och vad som formade det.

Evidensstandard frågar om evidensen stöder det som påstås utifrån det.

Syftet med Evidensstandard är inte att tala om för människor vad de ska tro.

Syftet är att lära människor hur man granskar information innan de tror på den, upprepar den, försvarar den eller agerar utifrån den.

VAD EVIDENS MÅSTE GÖRA

Evidens är inte bara information som finns.

Evidens måste visa något.

Evidens måste stödja det som påstås.

Evidens måste tåla ifrågasättande.

Evidens måste förbli öppen för ytterligare granskning.

Evidens måste ha koppling till verkligheten.
Evidens måste överensstämma med beteende.
Evidens måste avslöja motsägelse.
Evidens måste förbli konsekvent över tid.
Evidens måste hjälpa människor att lära sig av det som visas.
Evidens välkomnar också att bli ifrågasatt.
Evidens behöver inte skyddas från ifrågasättande.
Evidens fruktar inte granskning.
Evidens förlitar sig inte på titlar, auktoritet, upprepning, rädsla, status eller känslomässig press för att överleva.
Ifrågasättande stärker evidens.
Ifrågasättande förbättrar förståelse.
Ifrågasättande avslöjar svaghet.
Ifrågasättande avslöjar motsägelse.
Ifrågasättande avslöjar det som saknas.
Ifrågasättande avslöjar det som saknar stöd.
Ifrågasättande hjälper människor att lära.
Information utan stöd motstår ofta ifrågasättande eftersom ifrågasättande hotar det som inte kan stödjas på rätt sätt.
Evidensstandard lär därför människor att ifrågasättande inte är sanningens fiende.

Ifrågasättande är en av vägarna in i sanningen.

INFORMATION ÄR INTE EVIDENS

Information är inte automatiskt evidens.

Ett påstående är inte automatiskt evidens.

En titel är inte automatiskt evidens.

En roll är inte automatiskt evidens.

Ett system är inte automatiskt evidens.

En upprepad berättelse är inte automatiskt evidens.

En skriven berättelse är inte automatiskt evidens.

En ärvd övertygelse är inte automatiskt evidens.

Ett skyddat narrativ är inte automatiskt evidens.

En person som får betalt för att upprepa information är inte automatiskt evidens.

Att ett system säger att något är sant är inte automatiskt evidens.

Rädsla som kopplas till information är inte automatiskt evidens.

Ett motnarrativ som motsätter sig ett annat narrativ är inte automatiskt evidens.

AI-genererad, förändrad, sammanfattad, utvald eller presenterad information är inte automatiskt evidens.

Människor måste fråga: Vad påstås?

Vilken evidens stöder det?

Var kom evidensen ifrån?

Kan evidensen granskas?

Kan evidensen ifrågasättas?

Stöder evidensen påståendet?

Stöder beteendet påståendet?

Stöder följdriktigheten påståendet?

Vilken evidens saknas?

Vilken evidens har dolts?

Vilken evidens motsäger påståendet?

Vad har accepterats utan evidens?

Skapades, ändrades, valdes, sammanfattades, omformulerades eller presenterades denna evidens på ett sätt som kan vilseleda?

Detta spelar roll eftersom människor kan läras att acceptera information utan att någonsin lära sig om den har rätt stöd.

De kan memorera information utan stöd.

De kan upprepa information utan stöd.

De kan försvara information utan stöd.

De kan föra information utan stöd vidare till nästa generation.

Världsmiljön upprepar sig då genom information som accepterades innan den granskades på rätt sätt.

UPPREPADE BERÄTTELSE BLIR SANNING

Ett av de största misslyckandena i mänskligt lärande är att människor kan missta upprepning för sanning.

En berättelse kan skapas.

En titel kan ge den auktoritet.

Ett system kan ge den räckvidd.

Pengar kan ge människor skäl att upprepa den.

Tid kan ge den välbekänthet.

Skriftliga register kan ge den ett intryck av beständighet.

Tillräckligt många människor som upprepar den kan ge den socialt bevis.

Framtida generationer kan sedan ärva den som sanning.

Men upprepning är inte evidens.

En upprepad berättelse är inte evidens.

En skriven berättelse är inte evidens.

En ärvd berättelse är inte evidens.

En skyddad berättelse är inte evidens.

En berättelse som stöds av titlar, system, pengar, räckvidd, rädsla, status och tid är fortfarande inte evidens om den inte kan granskas och stödjas på rätt sätt.

Människor måste därför fråga: Vem skapade denna berättelse?

Vem gav den auktoritet?

Vem upprepade den?

Vem tjänade på att den troddes?

Vem fick betalt för att upprätthålla den?

Vem skyddade den från ifrågasättande?

Vilken evidens stöder den?

Vilken evidens motsäger den?

Vad händer när den ifrågasätts?

Är detta evidens?

Eller är detta en ärvd övertygelse?

Utan Evidensstandard kan upprepade berättelser bli accepterade som sanning bara för att tillräckligt många människor upprepar dem, skriver om dem, skyddar dem eller för dem vidare.

TITLAR, AUKTORITET OCH AVLÖNADE ROLLER ÄR INTE EVIDENS

Människor får ofta lära sig att tro på titlar.

De får lära sig att tro på auktoritet.

De får lära sig att tro på officiella roller.

De får lära sig att tro på system.

De får lära sig att tro på människor som får betalt för att tala, genomdriva, undervisa, presentera eller upprepa information.

Men en titel är inte evidens.

Auktoritet är inte evidens.

En avlönad roll är inte evidens.

En officiell position är inte evidens.

Människor bör därför fråga: Vilken evidens stöder denna titel?

Vilken evidens stöder denna auktoritet?

Vilken evidens stöder denna roll?

Vilken evidens stöder det denna person säger?

Vilken evidens stöder det detta system påstår?

Vem tjänar på att detta tros?

Vem tjänar på att detta inte ifrågasätts?

Vem får betalt för att upprepa det?

Vem får betalt för att genomdriva det?

Vem får betalt för att skydda det?

Vad händer när evidens begärs?

Detta handlar inte om att automatiskt avvisa varje titel, roll, system eller auktoritet.

Det handlar om att inte missta dem för evidens.

Evidensstandard lär människor att auktoritet fortfarande måste granskas.

Titlar måste fortfarande granskas.

System måste fortfarande granskas.

Avlönade roller måste fortfarande granskas.

Samma standard måste tillämpas överallt.

SYSTEM, KÄLLA OCH EVIDENS

Att ett system finns på plats är inte evidens för att systemet skapades ur sanning.

Detta kopplar direkt till Källa och ursprung.

Källa och ursprung frågar: Var kom detta system ifrån?

Vem skapade det?

Vad formade det?

Vilket beteende har det visat över tid?

Vad skyddar det?

Vad upprepar det?

Vad döljer det?

Vad tillåter det?

Evidensstandard frågar sedan: Vilken evidens stöder systemets påståenden?

Vilken evidens motsäger dem?

Vilken evidens saknas?

Vilken evidens produceras efter ifrågasättande?

Visar evidensen sanning?

Eller visar den bara auktoritet, efterlevnad, upprepning och skydd?

Människor tror ofta att eftersom något finns på plats måste det ha skapats ur sanning.

Detta måste ifrågasättas.

Om system skapades, upprätthölls eller skyddades av människor som inte handlade utifrån sanning, kan informationen, titlarna, reglerna, registren, auktoriteten och narrativen som dessa system producerar inte bara accepteras som sanning för att de finns.

Att ett system är gammalt är inte evidens för sanning.

Att ett system är mäktigt är inte evidens för sanning.

Att ett system är officiellt är inte evidens för sanning.

Att ett system upprepas genom generationer är inte evidens för sanning.

Att ett system skyddas av pengar, status, auktoritet, rädsla eller tvång är inte evidens för sanning.

Människor bör därför fråga: Vilken evidens stöder det?

Vilken evidens motsäger det?

Vilken evidens saknas?

Vilken evidens ignoreras?

Vilket beteende visar systemet?

Vad gör systemet när det ifrågasätts?

Svarar det?

Rättar det?

Undviker det?

Skyddar det sig självt?

Producerar det sanning?

Eller producerar det efterlevnad?

Det är här Evidensstandard kopplar direkt till världsmiljön.

Evidens gäller inte bara påståenden.

Den gäller system.

Den gäller regler.

Den gäller auktoritet.

Den gäller titlar.

Den gäller beteende.

Den gäller narrativ.

Den gäller upprepade mönster.

Den gäller rädslobaserad presentation.

Den gäller motnarrativ.

Den gäller genererat, förändrat, utvalt eller tillverkat material.

Det är därför Evidensstandard är en av de saknade vägarna i utbildning.

Utan den kan människor läras att fungera i system utan att någonsin läras hur man ifrågasätter om dessa system stöds av sanning, evidens, följdriktighet och beteende.

Evidensstandard finns för att stoppa information utan stöd från att bli accepterad sanning.

Den hjälper människor att börja gå från acceptans till granskning.

Den hjälper människor att gå från tro till förståelse.

Den hjälper människor att gå från att vara produkter av upprepad information till att bli människor som lär sig av världsmiljön.

EVIDENS ÖVER TID

Den första delen av detta avsnitt förklarade att information, titlar, auktoritet, avlönade roller, system, skriftliga register, upprepade berättelser, ärvda övertygelser, rädslobaserad presentation, motnarrativ och genererat, förändrat, utvalt eller tillverkat material inte automatiskt är evidens.

Den förklarade också att evidens välkomnar att bli ifrågasatt.

Denna del går nu vidare till hur evidens måste granskas över tid.

Evidensstandard granskar inte bara ett ögonblick.

Den granskar det som visas över tid.

Ett enskilt påstående kan vara vilseledande.

Ett enskilt register kan vara ofullständigt.

En enskild förklaring kan vara selektiv.

Ett enskilt svar kan undvika det större mönstret.

Ett fördröjt uttalande kan användas för att ersätta det som visades i realtid.

Det är därför evidens måste granskas över tid.

Människor bör fråga: Vad har visats över tid?

När visades det?

Visades det i realtid?

Registrerades det efter händelsen?

Förklarades det senare?

Stämmer den senare förklaringen överens med evidensen i realtid?

Har evidensen förblivit konsekvent?

Har beteendet förblivit konsekvent?

Har berättelsen förändrats?

Har förklaringen förändrats?

Har samma mönster upprepats?

Har motsägelse uppstått?

Har evidens lagts till?

Har evidens tagits bort?

Har evidens ignorerats?

Vad hände efter ifrågasättande?

Fördröjda förklaringar får aldrig tillåtas åsidosätta evidens i realtid som visas i följd.

Detta spelar roll eftersom sanning inte bör förlita sig på ett isolerat ögonblick när ett längre mönster visar något annat.

Evidens över tid hjälper människor att se mönster.

Den hjälper människor att se motsägelse.

Den hjälper människor att se vad som skyddas.

Den hjälper människor att se vad som undviks.

Den hjälper människor att se om ord, beteende, register, tidpunkt och utfall stämmer överens.

Evidensstandard lär därför människor att granska evidens som en del av en följd, inte som fränkopplade delar av information.

BETEENDE SOM EVIDENS

Ord räcker inte.

Det människor säger måste jämföras med det människor gör.

Beteende kan avslöja det som påståenden döljer.

Beteende kan avslöja det som titlar skyddar.

Beteende kan avslöja det som system undviker.

Beteende kan avslöja det som pengar, beroende, rädsla, position, anseende eller incitament formar.

En person kan säga att den handlar utifrån sanning.

Ett system kan säga att det handlar utifrån rättvisa.

En institution kan säga att den handlar utifrån omsorg.

En avlönad roll kan säga att den handlar utifrån plikt.

En titel kan säga att den handlar utifrån auktoritet.

Men Evidensstandard frågar om beteendet stöder det som påstås.

Människor bör fråga: Stämmer beteendet överens med orden?

Stämmer handlingen överens med påståendet?

Svarar systemet när det ifrågasätts?

Rättar auktoriteten när den visas evidens?

Skyddar den avlönade rollen sanningen?

Eller skyddar den position, system, pengar, anseende eller narrativ?

Motsäger tystnad påståendet?

Motsäger undvikande påståendet?

Motsäger fördröjning påståendet?

Motsäger borttagning, blockering, avfärdande eller bestraffning påståendet?

Beteende över tid kan bli en av de tydligaste evidensvägarna eftersom beteende visar vad människor och system faktiskt gör, inte bara vad de säger att de gör.

Om ord och beteende går isär måste Evidensstandard ifrågasätta åtskillnaden.

Om ett påstående säger en sak men beteendet upprepade gånger visar något annat måste beteendet granskas.

EVIDENS EFTER IFRÅGASÄTTANDE

Evidensstandard måste också granska vad som händer efter att information ifrågasätts.

Många påståenden verkar starka tills evidens begärs.

Många system verkar sanningsenliga tills de ombeds svara.

Många titlar verkar trovärdiga tills deras påståenden granskas.

Många narrativ verkar stabila tills motsägelser visas.

Ifrågasättande avslöjar evidensstandarder.

Evidens välkomnar att bli ifrågasatt eftersom ifrågasättande stärker det som är sant och avslöjar det som är svagt, saknas, motsägs eller saknar stöd.

Information utan stöd motstår ofta ifrågasättande eftersom ifrågasättande hotar det som inte kan stödjas på rätt sätt.

Människor bör fråga: Vad händer när evidens begärs?

Tillhandahålls evidens?

Besvaras frågan?

Rättas problemet?

Behandlas motsägelsen?

Ignoreras evidensen?

Angrips personen som frågar?

Används tystnad?

Används auktoritet i stället för evidens?

Används process i stället för sanning?

Fördröjs frågan tills människor slutar ifrågasätta?

Skyddas systemet i stället för att evidensen granskas?

Det som händer efter ifrågasättande spelar roll eftersom respons blir evidens.

Att svara kan bli evidens.

Att rätta kan bli evidens.

Att vägra svara kan bli evidens.

Att undvika kan bli evidens.

Tystnad kan bli evidens.

Motsägelse kan bli evidens.

Skydd kan bli evidens.

Upprepade icke-svar kan bli evidens.

Evidensstandard lär människor att granska inte bara det ursprungliga påståendet utan också beteendet som följer när påståendet ifrågasätts.

EVIDENS, TIDSLINJE OCH RESPONS

Evidensstandard kräver också att människor följer evidens genom tidslinje och respons.

Evidens bör inte skiljas från när den visades, var den kom ifrån, vem som såg den, vem som tog emot den, vem som kunde ifrågasätta den och vad som hände efteråt.

Människor bör fråga: När visades detta?

Var visades detta?

Vem producerade det?

Vem tog emot det?

Vem såg det?

Vem ifrågasattes?

Vem hade möjlighet att svara?

Vem hade möjlighet att rätta?

Vem hade möjlighet att vederlägga?

Vem förblev tyst?

Vad hände sedan?

Vilket beteende följde?

Vilket mönster fortsatte?

Detta spelar roll eftersom evidens kan försvagas när den skiljs från sin tidslinje.

Evidens kan också försvagas när människor ignorerar vem som såg den, vem som tog emot den, vem som hade chansen att svara och vad som hände efteråt.

Evidens i realtid spelar roll eftersom den visar vad som placerades, visades, registrerades, ifrågasattes eller gjordes synligt vid tidpunkten.

Fördröjda förklaringar måste ifrågasättas mot det som visades i realtid.

Människor bör fråga: Stämmer den senare förklaringen överens med evidensen i realtid?

Skriver det senare uttalandet om det som visades?

Undviker det senare registret det som ifrågasattes?

Tar den senare förklaringen bort sammanhang?

Stöder tidslinjen påståendet?

Stöder eller motsäger beteendet efter synlighet påståendet?

En verklig evidensstandard frågar inte bara om något finns.

Den frågar hur det finns inom det större registret.

Den frågar vad evidensen visar när den ordnas i följd.

Den frågar om tidslinjen stöder påståendet.

Den frågar om beteendet efter synlighet stöder eller motsäger påståendet.

Det är så människor börjar lära sig av evidens i stället för att bara samla information.

SETT, DOLT, SAKNAT OCH MOTSAGT

Evidensstandard måste lära människor att jämföra det som visas med det som inte visas.

Människor leds ofta av den evidens som placeras framför dem.

Men det som saknas kan vara lika viktigt.

Det som döljs kan vara lika viktigt.

Det som motsägs kan vara lika viktigt.

Det som skyddas från ifrågasättande kan vara lika viktigt.

Människor bör fråga: Vad visas?

Vad visas inte?

Vad saknas?

Vad döljs?

Vad saknar stöd?

Vad motsägs?

Vad skyddas?

Vad undviks?

Vad har tagits bort?

Vad har inte besvarats?

Detta spelar roll eftersom människor kan ledas av utvald evidens.

De kan visas en del av en bild medan resten döljs.

De kan visas ett uttalande medan beteendet motsäger det.

De kan visas ett register medan tidslinjen ignoreras.

De kan visas auktoritet medan evidens saknas.

De kan visas självsäkerhet medan stöd saknas.

Evidensstandard hjälper människor att se bortom utvald presentation.

Den hjälper människor att jämföra det som visas med det som saknas, döljs, motsägs, undviks eller skyddas.

EVIDENSPRESENTATION, RÄDSLÅ OCH LYDNAD

Evidensstandard måste också ifrågasätta hur evidens presenteras.

Ju mäktigare mekanismen som presenterar evidensen är, desto viktigare blir det att ifrågasätta själva evidensen.

Människor kan visas rädsla och ledas till att behandla själva rädsломiljön som evidens.

Rädsla kan skapa brådska.

Rädsla kan skapa lydnad.

Rädsla kan stoppa ifrågasättande.

Rädsla kan få människor att acceptera svag, ofullständig, utvald eller ostödd evidens innan de granskar den på rätt sätt.

Rädsla kan få människor att följa titlar, system, avlönade roller, officiella uttalanden, upprepade varningar och offentligt tryck utan att fråga om evidensen stöder det som påstås.

Men rädsla är inte evidens.

Brådska är inte evidens.

Officiellt tryck är inte evidens.

Upprepade varningar är inte evidens.

Betald efterlevnad är inte evidens.

Massupprepning är inte evidens.

Evidensstandard måste fråga om människor visas evidens eller om de visas rädsla som är utformad för att få dem att acceptera utan evidens.

Människor bör fråga: Vilken evidens visas?

Hur presenteras den?

Vilken rädsla kopplas till den?

Vilken reaktion skapas?

Vilken evidens saknas?

Vilken evidens motsägs?

Vilken evidens skyddas från ifrågasättande?

Hjälps människor att förstå?

Eller pressas människor att följa?

Detta överlappar med Känsломässig påverkan, Narrativ kontra verklighet och Psykologisk påverkan, men det hör hemma här eftersom Evidensstandard måste ifrågasätta om rädsla används som ersättning för evidens.

MOTNARRATIV OCH EVIDENSSTANDARD

Evidensstandard måste också ifrågasätta motnarrativ.

Människor kan se ett falskt narrativ, avvisa det och sedan acceptera motnarrativet eftersom det verkar motsätta sig det första.

Men motstånd är inte evidens.

Ett motnarrativ kan fortfarande skapas.

Ett motnarrativ kan fortfarande finansieras.

Ett motnarrativ kan fortfarande ges räckvidd.

Ett motnarrativ kan fortfarande kontrolleras.

Ett motnarrativ kan fortfarande leda människor till att tro utan evidens.

Människor kan fly från en skapad berättelse och omedelbart gå in i en annan skapad berättelse.

Evidensstandard måste därför ifrågasätta både narrativet och motnarrativet.

Människor bör fråga: Vilken evidens stöder motnarrativet?

Var kom det ifrån?

Vem gav det räckvidd?

Vem tjänar på att det tros?

Hjälper det människor att granska evidens?

Eller flyttar det bara människor från en övertygelse till en annan?

Ifrågasätter det Källa och ursprung?

Ifrågasätter det Evidensstandard?

Ifrågasätter det Incitament och vinning?

Tillämpar det samma standard överallt?

Evidensstandard får inte låta människor ersätta en ostödd övertygelse med en annan ostödd övertygelse.

Vägen går inte från ett narrativ till ett annat narrativ.

Vägen går från ostödd övertygelse till evidensbaserat ifrågasättande, seende, förståelse, lärande och självständigt tänkande.

AI, KONSTRUERAD EVIDENS OCH KÄLLHISTORIK

Evidensstandard måste också förbereda människor på att ifrågasätta evidens som kan genereras, förändras, sammanfattas, väljas ut, omformuleras eller tillverkas.

Ju mer övertygande tillverkad evidens blir, desto viktigare blir Källa och ursprung.

AI kan få falsk evidens att se verklig ut.

AI kan få falska berättelser att se underbyggda ut.

AI kan få falska bilder, röster, dokument, sammanfattningar och förklaringar att framstå som trovärdiga.

AI kan också användas för att dölja, omformulera, sammanfatta, välja ut eller förvränga evidens.

Därför får AI-genererad eller AI-presenterad information inte behandlas som evidens utan granskning.

Detta kopplar direkt tillbaka till Källa och ursprung.

Källa och ursprung frågar: Var kom denna evidens ifrån?

När fanns den först?

Vem producerade den?

Vilken historik har den?

Var den synlig innan verktyg fanns för att generera, förändra eller tillverka den?

Evidensstandard frågar sedan: Kan den historiken granskas?

Stöder tidslinjen den?

Kan den ursprungliga källan kontrolleras?

Kan evidensen skiljas från genererat, förändrat, sammanfattat eller omformulerat material?

Evidens med en tydlig historik före AI-manipulation skiljer sig från evidens som bara framträder efter att verktyg finns för att generera, förändra eller tillverka den.

Människor bör fråga: Vad skapade denna evidens?

Genererades den?

Förändrades den?

Sammanfattades den?

Valdes den ut?

Togs den ur sitt sammanhang?

Kan originalet granskas?

Kan källan kontrolleras?

Kan tidslinjen kontrolleras?

Stöder beteendet den?

Stöder det bredare evidensregistret den?

Evidensstandard måste hjälpa människor att ifrågasätta om de ser evidens eller om de ser tillverkad presentation som ser ut som evidens.

EVIDENSSTANDARD OCH MÄNSKLIGHETENS FRAMSTEG

Evidensstandard handlar inte bara om att bevisa eller motbevisa enskilda påståenden.

Den är en del av Den saknade vägen till mänsklighetens framsteg.

Evidensstandard handlar inte bara om att ifrågasätta evidens.

Den handlar om att förhindra att mänskligheten blandar ihop presentation med sanning.

Mänskligheten kan inte göra framsteg så länge presentation blandas ihop med sanning, rädsla blandas ihop med evidens, auktoritet blandas ihop med sanning, upprepade berättelser blandas ihop med evidens och ostödd information ärvs av framtida generationer.

Evidensstandard finns för att stoppa denna väg från att upprepas.

Den hjälper till att skydda vägen in i förståelse.

Den lär människor att sakta ner innan de accepterar.

Den lär människor att granska det som visas.

Den lär människor att lägga märke till det som saknas.

Den lär människor att jämföra ord med beteende.

Den lär människor att följa evidens genom tid.

Den lär människor att ifrågasätta respons efter ifrågasättande.

Den lär människor att ifrågasätta rädslobaserad presentation.

Den lär människor att ifrågasätta motnarrativ.

Den lär människor att ifrågasätta tillverkad eller förändrad evidens.

Den lär människor att tillämpa samma standard överallt.

Det är så Evidensstandard ärver från Källa och ursprung.

Källa och ursprung hjälper människor att ifrågasätta var information, system, berättelser, titlar, beteende och upprepade mönster kom ifrån.

Evidensstandard hjälper sedan människor att pröva om evidensen stöder det som påstås, visas, upprepas, skyddas, ifrågasätts, döljs eller motsägs.

Det är så människor går från övertygelse till granskning.

Det är så människor går från granskning till seende.

Det är så människor går från seende till förståelse.

Det är så människor går från förståelse till lärande.

Det är så människor går från lärande till självständigt tänkande.

Det är så människor går från att vara produkter av ostödd information till att bli människor som lär sig av världsmiljön.

Evidensstandard spelar roll eftersom syftet inte bara är att ifrågasätta evidens.

Syftet är att förbättra mänsklighetens förmåga att lära sig av evidens som visas i själva världsmiljön.

Utan Evidensstandard kan människor ärva ostödd information och upprepa den som sanning.

Med Evidensstandard kan människor börja se vad som stöds, vad som saknas, vad som motsägs, vad som skyddas, vad som tillverkas, vad som är rädslobaserat och vad som måste ifrågasättas vidare.

Det är därför Evidensstandard hör hemma i Den saknade vägen till mänsklighetens framsteg.

AVSNITT 3 - INCITAMENT OCH VINNING

VAD INCITAMENT OCH VINNING VERKLIGEN ÄR

Avsnitt 1 fastställde att människor måste lära sig av världsmiljön i stället för att bara bli produkter av den.

Avsnitt 2 fastställde att människor måste granska om evidens stöder det som påstås, upprepas, skyddas, presenteras eller genomdrivs.

Avsnitt 3 går nu vidare till Incitament och vinning.

Incitament och vinning finns eftersom människor inte kan förstå mänskligt beteende på rätt sätt förrän de förstår vilket beteende som belönas, skyddas, är föremål för beroende eller fruktas att förloras.

Människor får ofta lära sig att se på handlingar.

De får inte lära sig att ifrågasätta vad som driver dessa handlingar.

Människor får ofta lära sig att se på utfall.

De får inte lära sig att ifrågasätta de incitament som skapar dessa utfall.

Människor får lära sig att lita på system.

De får inte lära sig att ifrågasätta vad dessa system vinner på att fortsätta.

Människor får ofta lära sig att bedöma individer.

De får inte lära sig att ifrågasätta de mekanismer som formar individen.

Incitament och vinning lär människor att fråga: Vem vinner?

Vem tjänar på det?

Vem är beroende av detta?

Vem skyddar detta?

Vem fruktar att förlora detta?

Vem belönas för detta?

Vem får betalt för detta?

Vem bidrar till att detta fortsätter?

Människor lever inte bara i världsmiljön.

Genom beteende format av incitament hjälper de till att återskapa den.

Detta är en av de största orsakerna till att mänskligheten upprepar samma värld.

Människor skapar inte upprepade gånger samma värld för att de är onda.

De skapar upprepade gånger samma värld eftersom incitament upprepade gånger belönar dem för att återskapa den.

Mänskligheten återskapar ofta samma värld utan att fullt ut förstå vad den bidrar till.

Detta är en av de största orsakerna till att upprepade världsproblem fortsätter.

PENGAR, BEROENDE OCH VÄRLDSMILJÖN

Pengar är en av de största mekanismerna som formar mänskligt beteende.

Pengar kan skapa beroende.

Beroende kan skapa efterlevnad.

Efterlevnad kan skapa tystnad.

Tystnad kan skydda system.

System kan fortsätta eftersom människor är beroende av dem.

Människor får ofta lära sig att tänka på pengar enbart som betalning.

Men pengar formar också beteende.

Pengar kan påverka vad människor säger.

Pengar kan påverka vad människor inte säger.

Pengar kan påverka vad människor upprepar.

Pengar kan påverka vad människor skyddar.

Pengar kan påverka vad människor undviker att ifrågasätta.

Pengar kan påverka vad människor genomdriver.

Pengar kan påverka vad människor låter fortsätta.

Pengar kan påverka vad människor normaliserar.

Människor bör fråga: Vem får betalt?

Vem betalar dem?

Vad får de betalt för att göra?

Vad får de betalt för att inte ifrågasätta?

Vad får de betalt för att upprepa?

Vad får de betalt för att genomdriva?

Vad får de betalt för att skydda?

Vad händer om de utmanar?

Vad händer om de avslöjar?

Pengar behöver inte styra varje tanke.

Beroende kan vara tillräckligt.

Människor kan bli produkter av incitament utan att någonsin fullt ut inse det.

MÄNSKLIGA BELÖNINGAR, TILLHÖRIGHET OCH ATT PASSA IN

Människor påverkas inte bara av pengar.

Människor kan också påverkas av: Acceptans.

Popularitet.

Erkännande.

Uppmärksamhet.

Status.

Godkännande.

Tillhörighet.

Bekvämlighet.

Trygghet.

Att undvika kritik.

Att undvika avvisande.

Att undvika uteslutning.

Människor frågar ofta inte: "Är detta sant?" De kan i stället fråga: "Vad gör andra människor?" "Kommer människor att godkänna mig?" "Kommer jag fortfarande att höra till om jag inte håller med?" Rädslan för att stå ensam kan bli starkare än viljan att förstå.

Människor kan förändra sitt beteende för att få godkännande, undvika uteslutning, behålla tillhörighet och passa in i miljöer som de tror att de är beroende av.

Människor kan gradvis låta tillhörighet bli viktigare än förståelse.

Människor bör fråga: Följer jag sanningen?

Eller följer jag människor?

Tänker jag självständigt?

Eller försöker jag passa in?

Vem tjänar på att människor slutar tänka självständigt?

Vilka beteenden kopieras?

Vilka beteenden normaliseras?

MÄNNISKOR KOPIERAR MÄNNISKOR

Människor ärver ofta beteende från andra människor.

Människor kopierar: Språk.

Åsikter.

Trender.

Livsstilar.

Utseenden.

Attityder.

Vanor.

Sociala beteenden.

Beteenden på nätet.

Inte nödvändigtvis för att de självständigt förstår dem, utan för att de verkar normala, populära, framgångsrika eller accepterade.

Upprepat beteende kan normaliseras bara för att tillräckligt många människor gör det.

Att passa in kan bli normalt.

Normalisering kan bli upprepning.

Upprepning kan bli ärvt beteende.

Ärvt beteende kan bli accepterad verklighet.

Ju längre ett beteende upprepas, desto mer osynlig kan mekanismen bakom det bli.

Människor kan sluta ifrågasätta eftersom upprepningen i sig kan skapa ett sken av sanning.

YTLIGA MILJÖER

Moderna miljöer kan uppmuntra människor att prioritera utseende framför förståelse.

Människor kan bli upptagna av: Hur de ser ut.

Hur de framstår på nätet.

Hur framgångsrika de verkar.

Hur lyckliga de verkar.

Hur populära de verkar.

Vad andra tycker om dem.

Människor kan presentera idealiserade versioner av sig själva samtidigt som de döljer verkligheten.

Falska leenden kan ersätta verkligt välbefinnande.

Uppvisad framgång kan ersätta sanning.

Identitet på nätet kan ersätta äkthet.

Bilden kan bli viktigare än förståelse.

Människor kan verka sammanlänkade samtidigt som de känner sig isolerade.

Människor kan verka lyckliga samtidigt som de känner sig olyckliga.

Människor kan verka framgångsrika samtidigt som de kämpar privat.

När utseende blir viktigare än sanning kan ytliga miljöer utvecklas.

POPULARITET, STATUS OCH JÄMFÖRELSE

Människor kan mäta sig själva mot andra.

Mer pengar.

Fler äodelar.

Fler följare.

Högre status.

Mer uppmärksamhet.

Mer erkännande.

Detta kan skapa ändlösa jämförelsecykler utan förståelse.

Popularitet är inte evidens.

Uppmärksamhet är inte evidens.

Följare är inte evidens.

Status är inte evidens.

Att något ses brett gör det inte automatiskt sant.

Människor kan missta synlighet för sanning, popularitet för riktighet och inflytande för trovärdighet.

RÄDSLÅ, TYSTNAD OCH TILLHÖRIGHET

Människor kan undvika att ifrågasätta eftersom ifrågasättande kan hota tillhörighet.

Människor kan frukta: Kritik.

Förlöjligande.

Avvisande.

Uteslutning.

Förlägenhet.

Isolering.

Att förlora möjligheter.

Att stå ensam.

Rädsla kan uppmuntra tystnad.

Tystnad kan skydda upprepning.

Upprepning kan normaliseras.

Normaliserat beteende kan ärvas av framtida generationer.

Cykeln kan fortsätta utan att människor fullt ut förstår vad de bidrar till.

Människor måste också förstå att incitament kan bli starkare än sanning.

Människor kan veta att något borde ifrågasättas och ändå fortsätta eftersom incitament skyddar beteendet.

UTBILDNING, LÄRARE OCH ATT UPPREPA VÄRLDEN

Utbildning är ett av de tydligaste exemplen på Incitament och vinning.

Lärare är ofta produkter av samma utbildningssystem som de själva undervisades inom.

De utbildades inom det.

De tränades inom det.

De får betalt inom det.

De bedöms inom det.

De placeras i roller inom det.

De förväntas undervisa inom det.

De förväntas förmedla information inom det.

De förväntas bedöma information inom det.

Men de får inte lära sig att lära barn den strukturerade evidensbaserade vägen för att ifrågasätta själva världsmiljön.

Detta handlar inte om att angripa lärare.

Det handlar om att förstå systemet.

Lärare kan bli bidragande till att samma värld upprepas eftersom de verkar inom samma incitamentsdrivna miljö.

Utbildning kan upprepade gånger återskapa samma värld utan att någonsin avse att göra det.

Människor bör fråga: Vad belönar utbildning?

Vad upprepar utbildning?

Vad skyddar utbildning?

Vad undviker utbildning?

Vad misslyckas utbildning med att lära ut?

Vad händer om utbildningen förändras?

Vad händer om barn lär sig att ifrågasätta själva världsmiljön?

Incitament och vinning spelar roll eftersom människor inte kan förstå på rätt sätt varför mänskligheten upprepar samma värld förrän de förstår vad som belönar den upprepningen.

VARFÖR INCITAMENT OCH VINNING SPELAR ROLL

Källa och ursprung frågar var något kom ifrån och vad som formade det.

Evidensstandard frågar om evidens stöder det som påstås.

Incitament och vinning frågar: Vem tjänar på det?

Vem är beroende?

Vem skyddar?

Vem förlorar?

Vilket beteende skapar detta incitament?

Vilken världsmiljö hjälper detta beteende till att återskapa?

Det är så människor börjar se de mekanismer som verkar under världsmiljön.

Det är så människor går från övertygelse till granskning.

Det är så människor går från granskning till seende.

Det är så människor går från seende till förståelse.

Det är så människor går från förståelse till lärande.

Det är så människor går från lärande till självständigt tänkande.

Mänskligheten kan inte göra framsteg så länge människor fortsätter göra det människor före dem gjorde utan att förstå vad de bidrar till.

Det är så människor går från att vara produkter av incitamentsdrivna system till att bli människor som lär sig av världsmiljön.

INCITAMENT OCH VINNING INCITAMENT ÖVER TID

Den första delen av detta avsnitt förklarade att människor inte bara lever i världsmiljön.

Genom beteende format av incitament hjälper de till att återskapa den.

Denna del går nu vidare till hur incitament fortsätter över tid.

Människor avslöjar inte alltid sina incitament omedelbart.

Beteende över tid avslöjar dem ofta.

En person kan säga en sak men upprepade gånger bete sig på ett annat sätt.

Ett system kan säga att det finns för ett syfte men upprepade gånger skydda något annat.

En organisation kan hävda neutralitet men upprepade gånger skapa samma utfall.

En roll kan hävda plikt samtidigt som den upprepade gånger skapar efterlevnad.

En avlönad position kan hävda sanning samtidigt som den upprepade gånger skyddar systemet den är beroende av.

Incitament över tid hjälper människor att se mönster som enskilda ögonblick kan dölja.

Människor bör fråga: Vilket beteende har upprepats över tid?

Vilka utfall har upprepats?

Vilka incitament förblir skyddade?

Vilka incitament förblir dolda?

Vem tjänar upprepade gånger på det?

Vem undviker upprepade gånger förlust?

Vem vinner upprepade gånger pengar?

Vem vinner upprepade gånger status?

Vem behåller upprepade gånger sin position?

Vem undviker upprepade gånger ansvar?

Vem bidrar upprepade gånger till att samma miljö fortsätter?

Mönster över tid kan avslöja incitament som enbart uttalanden inte kan förklara.

Detta kopplar direkt till Evidensstandard.

Evidensstandard frågar om beteendet stöder det som påstås.

Incitament och vinning frågar vilket incitament som formar det beteendet.

ÄRVDA ROLLER OCH UPPREPADE BIDRAG

Incitament kan ärvas genom roller.

En person kan gå in i en roll efter att någon annan lämnar, går i pension, dör eller ersätts.

Personen kan tro att den bara tar ett jobb.

Men rollen kan redan bära ett mönster.

Den kan bära upprepat beteende.

Den kan bära upprepad tystnad.

Den kan bära upprepat skydd.

Den kan bära upprepad verkställighet.

Den kan bära upprepad lydnad.

Den kan bära upprepad undervisning.

Den kan bära upprepad efterlevnad.

Personen som går in i rollen kan sedan fortsätta det som tidigare personer fortsatte.

Det är så världsmiljön kan upprepas genom generationer.

Människor behöver inte skapa den ursprungliga mekanismen för att bidra till den.

De kan ärva en roll och hjälpa till att fortsätta mekanismen.

Människor bör fråga: Vilket beteende skapade denna roll innan denna person gick in i den?

Vilket beteende kräver denna roll nu?

Vilket beteende kommer denna roll att fortsätta efter att denna person lämnar den?

Vad skyddar rollen?

Vad upprepar rollen?

Vad avråder rollen från?

Vad hindrar rollen människor från att ifrågasätta?

Vad gör rollen normalt?

Detta spelar roll eftersom människor kan bidra till upprepad skada, upprepad tystnad, upprepad efterlevnad och upprepat systemskydd samtidigt som de tror att de bara gör det människor före dem gjorde.

TYSTNAD, SKYDD OCH INCITAMENT

Tystnad kan vara en av de starkaste indikatorerna på incitament.

Människor tror ofta att tystnad betyder ingenting.

Men tystnad kan bli beteende.

Tystnad kan skydda system.

Tystnad kan skydda pengar.

Tystnad kan skydda auktoritet.

Tystnad kan skydda beroende.

Tystnad kan skydda anseende.

Tystnad kan skydda positioner.

Tystnad kan skydda narrativ.

Tystnad kan skydda felaktigt handlande.

Människor bör fråga: Vem förblir tyst?

Vad skyddas av tystnaden?

Vem tjänar på tystnaden?

Vem förlorar om tystnaden upphör?

Vad händer om någon talar?

Vilka konsekvenser kan den personen möta?

Vilka incitament uppmuntrar människor att förbli tysta?

Vad har tystnad tillåtit att fortsätta?

Människor kan förbli tysta eftersom tal hotar det de är beroende av.

Människor kan förbli tysta eftersom tal hotar deras inkomst.

Människor kan förbli tysta eftersom tal hotar deras anseende.

Människor kan förbli tysta eftersom tal hotar deras position inom ett system.

Människor kan förbli tysta eftersom tal hotar rollen de ärvde.

Människor kan förbli tysta eftersom normalisering har lärt dem att inte ifrågasätta.

Tystnad blir därför beteende som måste ifrågasättas.

RÄDSLÅ FÖR FÖRLUST

Människor handlar inte bara på grund av det de vinner.

Människor handlar också på grund av det de fruktar att förlora.

Rädsla för förlust kan forma beteende lika kraftfullt som vinning i sig.

Människor kan frukta att förlora: Pengar.

Anställning.

Status.

Position.

Tillhörighet.

Godkännande.

Skydd.

Auktoritet.

Inflytande.

Trygghet.

Anseende.

En framtid.

Rädsla för förlust kan stoppa ifrågasättande innan ifrågasättandet börjar.

Rädsla för förlust kan skapa tystnad.

Rädsla för förlust kan få människor att följa andra.

Rädsla för förlust kan skapa lydnad.

Rädsla för förlust kan skapa deltagande i sådant som människor kanske inte fullt ut håller med om.

Människor bör fråga: Vad är denna person rädd för att förlora?

Vad är denna roll rädd för att förlora?

Vad är detta system rädd för att förlora?

Vad förändras om människor slutar tro?

Vad förändras om människor slutar följa?

Vad förändras om människor börjar ifrågasätta?

Vad förändras om människor slutar göra det människor före dem gjorde?

Rädsla för förlust kan skapa efterlevnad långt innan tvång någonsin krävs.

Människor måste också förstå att sanning inte alltid är stark nog att övervinna incitament.

Människor kan veta att något borde ifrågasättas och ändå fortsätta eftersom rädsla för förlust skyddar beteendet.

KOLLEKTIVT BIDRAG OCH DEN UPPREPADE VÄRLDEN

Världsmiljön upprätthålls vanligtvis inte av en person.

Den upprätthålls av miljontals människor som bidrar med små delar till samma mekanism.

En person undervisar.

En person genomdriver.

En person upprepar.

En person godkänner.

En person skriver.

En person förblir tyst.

En person följer.

En person skyddar.

Var för sig kan dessa beteenden verka ofarliga.

Tillsammans kan de återskapa en hel världsmiljö.

Människor kan bara se: Sin egen roll.

Sin egen uppgift.

Sin egen lön.

Sin egen instruktion.

Sitt eget ansvar.

Sin egen överlevnad.

Men världsmiljön byggs av det sammanlagda bidraget från många människor som upprepar små delar av samma mekanism.

Människor bör därför fråga: Vad bidrar jag till?

Vilket upprepat mönster hjälper jag till att fortsätta?

Vilken världsmiljö hjälper mitt beteende till att återskapa?

Vad skulle hända om miljontals människor fortsätter göra samma sak?

Detta är en av de viktigaste delarna av Incitament och vinning.

UTBILDNING, LÄRARE OCH INCITAMENT

Utbildning måste ifrågasättas genom Incitament och vinning eftersom utbildning formar nästa generation.

Lärare är produkter av samma incitamentsdrivna system.

De utbildades inom det.

De tränades inom det.

De får betalt inom det.

De bedöms inom det.

De placeras i roller inom det.

De förväntas förmedla information inom det.

De förväntas bedöma information inom det.

De förväntas hjälpa barn att fungera inom det.

Men de får inte den strukturerade evidensbaserade utbildningsvägen för att lära barn att ifrågasätta den verkliga världsmiljön.

Detta spelar roll eftersom lärare blir informationskällor för barn.

De blir också en del av incitamentsstrukturen som formar vad barn får lära sig, vad barn upprepar, vad barn belönas för och vad barn avråds från att ifrågasätta.

Detta handlar inte om att angripa lärare.

Det handlar om att förstå det incitamentsdrivna system som de verkar inom.

Därför kan utbildning upprepade gånger återskapa samma värld utan att någonsin avse att göra det.

Människor bör fråga: Vad belönar utbildning?

Vad upprepar utbildning?

Vad skyddar utbildning?

Vad normaliserar utbildning?

Vad avråder utbildning från?

Vad misslyckas utbildning med att ifrågasätta?

Vad får lärare betalt för att förmedla?

Vad tränas lärare att bedöma?

Vad förbereds barn på att fungera inom?

Vad händer om lärare ifrågasätter själva systemet?

Vad händer om barn får lära sig att ifrågasätta själva världsmiljön?

Utbildning kan inte förbättras på rätt sätt om incitamenten inom utbildningen inte ifrågasätts.

Om lärare får betalt, tränas, bedöms och placeras i roller som upprepar samma system kan utbildning fortsätta producera människor som är förberedda att fungera i världsmiljön i stället för att lära sig av den.

SYSTEM, INCITAMENT OCH UPPREPADE UTFALL

System kan överleva under långa perioder eftersom incitament är inbyggda i dem.

Människor kan gå in i system och tro att de är självständiga.

Men system kan gradvis forma beteende genom beroende.

Ju längre incitament förblir oifrågasatta, desto mer normala kan de framstå.

System kan belöna tystnad.

System kan belöna efterlevnad.

System kan belöna lojalitet.

System kan belöna upprepning.

System kan belöna verkställighet.

System kan belöna skydd av själva systemet.

System kan bestraffa ifrågasättande.

System kan bestraffa avslöjande.

System kan bestraffa sanning.

System kan bestraffa vägran.

Människor bör fråga: Vilket beteende belönar systemet?

Vilket beteende avråder systemet från?

Vilket beteende bestraffar systemet?

Vilket beteende skyddar systemet?

Vilka utfall skapar systemet upprepade gånger?

Vilka upprepade problem fortsätter att dyka upp?

Vilka incitament orsakar dessa utfall?

Människor försöker ofta åtgärda utfall utan att ifrågasätta incitament.

Om incitament förblir oförändrade förblir beteendet ofta oförändrat.

Om beteendet förblir oförändrat förblir utfallen ofta oförändrade.

Mänskligheten kan därför upprepa samma värld samtidigt som den tror att den försöker förbättra den.

INCITAMENT OCH MÄNSKLIGHETENS FRAMSTEG

Incitament och vinning är en del av Den saknade vägen till mänsklighetens framsteg.

Mänskligheten kan inte göra framsteg så länge incitament förblir osynliga.

Mänskligheten kan inte göra framsteg så länge människor fortsätter göra det människor före dem gjorde utan att förstå vad de bidrar till.

Mänskligheten kan inte göra framsteg så länge tillhörighet blir starkare än sanning.

Mänskligheten kan inte göra framsteg så länge popularitet ersätter förståelse.

Mänskligheten kan inte göra framsteg så länge ytliga miljöer ersätter äkthet.

Mänskligheten kan inte göra framsteg så länge rädsla för uteslutning stoppar ifrågasättande.

Mänskligheten kan inte göra framsteg så länge normalisering gör upprepning till accepterad verklighet.

Mänskligheten kan inte göra framsteg så länge system belönar upprepning i stället för förståelse.

Mänskligheten kan inte göra framsteg så länge utbildning förbereder barn på att fungera i världsmiljön utan att lära dem hur man ifrågasätter den på rätt sätt.

Mänskligheten kan inte göra framsteg så länge människor försvarar det som skadar dem eftersom de är beroende av det.

Källa och ursprung frågar var något kom ifrån och vad som formade det.

Evidensstandard frågar om evidens stöder det som påstås.

Incitament och vinning frågar: Vem tjänar på det?

Vem är beroende?

Vem skyddar?

Vem förlorar?

Vem får betalt?

Vem förblir tyst?

Vem följer?

Vem normaliserar?

Vilket beteende skapar detta incitament?

Vilken världsmiljö hjälper detta beteende till att återskapa?

Det är så människor börjar se de mekanismer som verkar under världsmiljön.

Det är så människor går från övertygelse till granskning.

Det är så människor går från granskning till seende.

Det är så människor går från seende till förståelse.

Det är så människor går från förståelse till lärande.

Det är så människor går från lärande till självständigt tänkande.

När incitament blir synliga blir beteende synligt.

När beteende blir synligt blir bidrag synligt.

När bidrag blir synligt blir förståelse möjlig.

När förståelse blir möjlig kan mänskligheten börja sluta upprepa samma värld.

AVSNITT 4 - KARAKTÄR OCH FÖLJDRIKTIGHET

VAD KARAKTÄR OCH FÖLJDRIKTIGHET VERKLIGEN ÄR

Avsnitt 1 fastställde att människor måste lära sig att se världsmiljön i stället för att bara bli produkter av den.

Avsnitt 2 fastställde att människor måste granska om evidens stöder det som påstås.

Avsnitt 3 fastställde att människor måste förstå vilka incitament som belönar, skyddar och upprepar beteende.

Avsnitt 4 går nu vidare till Karaktär och följdriktighet.

Karaktär och följdriktighet finns eftersom människor inte kan förstå människor, system, organisationer, miljöer eller själva världen på rätt sätt förrän de förstår vilket beteende som upprepade gånger visas över tid.

Människor får ofta lära sig att lyssna på ord.

De får inte lära sig att studera beteende på rätt sätt.

Människor får lära sig att lita på titlar.

De får inte lära sig att granska följdriktighet på rätt sätt.

Människor får ofta lära sig att tro på löften.

De får inte lära sig att ifrågasätta mönster på rätt sätt.

Människor får ofta lära sig att bedöma enskilda ögonblick.

De får inte lära sig att dra lärdom av upprepat beteende på rätt sätt.

Karaktär och följdriktighet lär människor att fråga:

Vilket beteende visas upprepade gånger?

Vilket beteende belönas upprepade gånger?

Vilket beteende skyddas upprepade gånger?

Vilket beteende undviks upprepade gånger?

Vilket beteende förblir konsekvent över tid?

Vilket beteende förändras beroende på omständigheter?

Vilket beteende hjälper till att återskapa världsmiljön?

Karaktär är inte ett ögonblick.

Karaktär är beteende som upprepade gånger visas över tid.

Följdriktighet är inte ett uttalande.

Följdriktighet är upprepad överensstämmelse mellan ord, beteende och utfall över tid.

Karaktär är ett av mänsklighetens främsta verktyg för lärande eftersom upprepat beteende avslöjar det som ord, framtoning, anseende och presentation ofta döljer.

Detta spelar roll eftersom upprepat beteende ofta avslöjar mer än isolerade ögonblick någonsin kan göra.

VAD SOM VISAS

Världsmiljön visar redan mänskligheten hur den fungerar.

Problemet är inte alltid att inget visas.

Problemet är att människor inte har fått lära sig på rätt sätt hur de ska ifrågasätta, se, förstå och lära sig av det som visas.

Människor kan se lögner.

Människor kan se motsägelse.

Människor kan se tystnad.

Människor kan se beroende.

Människor kan se rädsla.

Människor kan se pengar forma beteende.

Människor kan se system skydda sig själva.

Människor kan se media upprepa narrativ.

Människor kan se auktoritet undvika evidens.

Människor kan se människor följa.

Människor kan se upprepade mönster fortsätta.

Men utan rätt ramverk för ifrågasättande kan människor ändå komma fram till felaktig förståelse.

Människor kommer ofta fram till felaktiga uppfattningar eftersom de inte har fått lära sig på rätt sätt hur de ska ifrågasätta, se, förstå och lära sig av det som visas.

Människor kan se det som visas och ändå inte förstå vad det betyder.

De kan se beteende och bara fokusera på individer.

De kan se motsägelse och stanna vid ilska.

De kan se lögner och stanna vid skuld.

De kan se system och stanna vid ytliga förklaringar.

De kan se upprepade problem och ännu inte förstå mekanismerna som skapar dem.

Karaktär och följdriktighet lär människor att ifrågasätta det som visas genom upprepat beteende.

Den ber människor att inte bara fråga: Vad hände?

Utan också: Vad visar detta?

Vilket beteende avslöjas?

Vilket mönster blottläggs?

Vilken motsägelse visas?

Vad lär detta om världsmiljön?

Vad kan mänskligheten lära sig av detta?

Världen är den verkliga skolan eftersom världsmiljön ständigt visar beteende, motsägelse, upprepning, incitament, tystnad, beroende, auktoritet, rädsla och konsekvens.

Människor kan inte lära sig av det de inte kan se.

Men människor kan inte heller lära sig av det som de inte har fått lära sig att ifrågasätta.

ORD, BETEENDE OCH MÖNSTER

Människor bedömer ofta det människor säger.

Men beteende kan avslöja det som ord döljer.

Ord kan repeteras in.

Ord kan väljas ut.

Ord kan upprepas.

Ord kan skyddas.

Ord kan presenteras.

Beteende är ofta svårare att dölja under långa tidsperioder.

Information kan tala om för människor vad som hände.

Beteende kan lära människor varför det hände.

Människor bör fråga: Stämmer orden överens med beteendet?

Stämmer handlingarna överens med påståendena?

Stämmer utfallen överens med löftena?

Förblir beteendet detsamma över tid?

Förändras beteendet beroende på vem som tittar?

Förändras beteendet beroende på vem som tjänar på det?

Upprepat beteende kan avslöja motsägelser som isolerade uttalanden inte kan.

Mönster avslöjar ofta mer än löften.

Följdriktighet avslöjar ofta mer än anseende.

Beteende avslöjar ofta mer än titlar.

Människor måste därför lära sig att studera mönster i stället för isolerade ögonblick.

BETEENDE FÖREKOMMER ALDRIG ISOLERAT

Beteende finns inte isolerat.

Människor påverkar människor.

System påverkar människor.

Människor påverkar system.

Vuxna påverkar barn.

Barn blir vuxna.

Framtida generationer ärver beteenden.

Framtida generationer hjälper sedan till att återskapa världsmiljön.

Varje upprepat beteende har konsekvenser bortom individen.

Ett upprepat beteende kan bli normalt.

Normalisering kan bli arv.

Arv kan bli accepterad verklighet.

Människor bör därför fråga: Vilket beteende skapar detta?

Vem lär sig av detta beteende?

Vem kommer att ärva detta beteende?

Vilken framtida världsmiljö kommer detta beteende att hjälpa till att återskapa?

Karaktär och följdriktighet lär människor att tänka bortom individen och börja lära sig av den bredare miljön.

KARAKTÄR FRAMFÖR ANSEENDE

Människor får ofta lära sig att lita på anseende.

Men anseende är inte automatiskt karaktär.

Anseende kan skapas.

Anseende kan skyddas.

Anseende kan upprepas.

Anseende kan främjas.

Anseende kan ärvas.

Karaktär är annorlunda.

Karaktär visas upprepade gånger genom beteende.

Människor bör fråga: Vilket beteende visas upprepade gånger?

Vad händer när press uppstår?

Vad händer när ingen tittar?

Vad händer när det finns något att vinna?

Vad händer när det finns något att förlora?

Vad händer när sanning står i konflikt med incitament?

Karaktär blir ofta mest synlig när incitament är inblandade.

Det är därför Karaktär och följdriktighet kopplar direkt till Incitament och vinning.

FÖLJDRIKTIGHET ÖVER TID

Följdriktighet kan inte bedömas utifrån en händelse.

Följdriktighet måste granskas över tid.

Människor kan säga att de värdesätter sanning.

Människor kan säga att de värdesätter lärande.

Människor kan säga att de värdesätter rättvisa.

Människor kan säga att de värdesätter ifrågasättande.

Men följdriktighet frågar om beteendet upprepade gånger stöder dessa påståenden.

Människor bör fråga: Vilket beteende har visats över tid?

Vilka mönster har upprepats?

Vilka motsägelser har uppstått?

Vilka beteenden har förblivit oförändrade?

Vilka beteenden försvinner när omständigheterna förändras?

Följdriktighet blir ofta en av de starkaste evidensvägarna eftersom människor till slut visar vad de upprepade gånger gör.

Detta kopplar direkt till Evidensstandard.

Evidensstandard frågar om beteendet stöder det som påstås.

Karaktär och följdriktighet frågar om beteendet upprepade gånger förblir samstämmigt över tid.

YTTRE BILD KONTRA KARAKTÄR

Människor kan bli skickliga på att styra sin framtoning.

Framtoningen är det människor vill att andra ska se.

Karaktär är det som beteendet upprepade gånger visar.

En framtoning kan skapas.

En framtoning kan skyddas.

En framtoning kan visas upp.

En framtoning kan främjas.

En framtoning kan belönas.

Men framtoning är inte automatiskt karaktär.

Människor bör fråga: Ser jag en framtoning?

Eller ser jag beteende?

Ser jag presentation?

Eller ser jag följdriktighet?

Vilket beteende visas upprepade gånger?

Vilket beteende döljs upprepade gånger?

Vilket beteende uppstår när press tas bort?

Vilket beteende uppstår när press läggs till?

Människor kan tillbringa år med att skydda en framtoning samtidigt som deras beteende upprepade gånger avslöjar något annat.

MÄNNISKOR, SYSTEM OCH VÄRLDSMILJÖN

Karaktär och följdriktighet gäller inte bara individer.

Det gäller allt som verkar i världsmiljön.

Det gäller: Människor.

Lärare.

Föräldrar.

Skolor.

Regeringar.

Media.

Institutioner.

System.

Organisationer.

Samhällen.

Miljöer.

Människor granskar ofta vad dessa saker säger.

De granskar inte på rätt sätt vad dessa saker upprepade gånger gör.

Människor bör därför fråga: Vilket beteende visas upprepade gånger?

Vilket beteende skyddas upprepade gånger?

Vilket beteende undviks upprepade gånger?

Vilket beteende belönas upprepade gånger?

Vilket beteende normaliseras upprepade gånger?

Vilket beteende ärvs upprepade gånger?

Vilket beteende visas för mänskligheten som något att lära sig av?

Karaktär och följdriktighet måste tillämpas överallt.

Utbildning måste också ifrågasättas genom Karaktär och följdriktighet.

UTBILDNING, LÄRARE OCH KARAKTÄR

Lärare blir informationskällor för barn.

Barn lär sig inte bara av information.

De lär sig också av beteende.

Barn observerar: Vad vuxna gör.

Vad lärare gör.

Vad system belönar.

Vad system undviker.

Vad system skyddar.

Vad system upprepar.

Vad system visar som normalt.

Detta handlar inte om att angripa lärare.

Det handlar om att förstå den miljö de verkar i.

Människor bör fråga: Vilka beteenden ser barn upprepade gånger?

Vilka beteenden belönas barn upprepade gånger för?

Vilka beteenden avråds barn upprepade gånger från att ifrågasätta?

Förbereds barn för att upprepa världsmiljön?

Eller förbereds barn för att lära sig av den?

Om barn inte får lära sig hur de ska ifrågasätta beteende, motsägelser, incitament, tystnad och upprepade mönster kan de ärva samma världsmiljö utan att förstå vad som visas för dem.

VARFÖR KARAKTÄR OCH FÖLJDRIKTIGHET SPELAR ROLL

Karaktär och följdriktighet spelar roll eftersom människor inte kan förstå världsmiljön på rätt sätt förrän de förstår upprepat beteende.

Syftet är inte att fastna i ilska, skuld, rädsla eller ändlöst motstånd.

Syftet är att lära sig av det som världsmiljön redan visar.

Själva världsmiljön blir en utbildningsmiljö.

Beteendet blir lärdomen.

Motsägelsen blir lärdomen.

Upprepningen blir lärdomen.

Miljön själv blir läraren.

Det mänskliga medvetandet utvecklas när människor slutar reagera på det som visas för dem och börjar lära sig av det som visas för dem.

Källa och ursprung frågar var något kom ifrån och vad som formade det.

Evidensstandard frågar om evidens stöder det som påstås.

Incitament och vinning frågar vad som belönar beteendet.

Karaktär och följdriktighet frågar: Överensstämmer beteendet upprepade gånger med det som påstås?

Vad visar beteendet?

Vad lär motsägelsen?

Vad avslöjar det upprepade mönstret?

Vad kan mänskligheten lära sig av det som visas?

Det är så människor börjar gå bortom isolerade ögonblick.

Det är så människor börjar känna igen mönster.

Det är så människor börjar känna igen motsägelser.

Det är så människor börjar känna igen följdriktighet.

Det är så människor börjar lära sig av det som världsmiljön redan visar.

Det är så människor går från övertygelse till granskning.

Det är så människor går från granskning till seende.

Det är så människor går från seende till förståelse.

Det är så människor går från förståelse till lärande.

Det är så människor går från lärande till självständigt tänkande.

Det är så människor går från att vara produkter av världsmiljön till att bli människor som lär sig av världsmiljön.

KARAKTÄR ÖVER TID

Den första delen av detta avsnitt förklarade att Karaktär och följdriktighet inte handlar om isolerade ögonblick.

Det handlar om att förstå upprepat beteende över tid.

Denna del går nu vidare till hur Karaktär och följdriktighet fungerar över tid.

Människor avslöjar inte alltid sin karaktär omedelbart.

Beteende över tid avslöjar den ofta.

En person kan säga en sak men upprepade gånger göra en annan.

Ett system kan hävda ett syfte men upprepade gånger skapa andra utfall.

En organisation kan hävda neutralitet men upprepade gånger skydda vissa beteenden.

En institution kan hävda rättvisa men upprepade gånger undvika svåra frågor.

En roll kan hävda plikt men upprepade gånger skapa efterlevnad.

Karaktär över tid hjälper människor att se mönster som isolerade ögonblick kan dölja.

Människor bör fråga: Vilket beteende har visats upprepade gånger?

Vilka utfall har skapats upprepade gånger?

Vilka mönster fortsätter att dyka upp?

Vilka motsägelser fortsätter att dyka upp?

Vilket beteende förblir oförändrat?

Vilket beteende förändras beroende på omständigheter?

Vilket beteende förändras beroende på vem som tittar?

Mönster över tid avslöjar ofta karaktär mer korrekt än enbart uttalanden.

MOTSÄGELSE OCH MÄNSKLIGT BETEENDE

Motsägelse kan bli en av de starkaste vägarna till förståelse av karaktär.

Människor kan säga att de värdesätter sanning samtidigt som de undviker svåra sanningar.

Människor kan säga att de värdesätter ifrågasättande samtidigt som de avråder från frågor.

Människor kan säga att de värdesätter lärande samtidigt som de skyddar upprepning.

Människor kan säga att de värdesätter rättvisa samtidigt som de upprepade gånger skapar orättvisa utfall.

Människor kan säga att de värdesätter självständigt tänkande samtidigt som de belönar anpassning.

Människor bör fråga: Var skiljer sig ord och beteende åt?

Vilka motsägelser dyker upp upprepade gånger?

Vilka mönster fortsätter trots motsägelsen?

Vem tjänar på att motsägelsen fortsätter?

Vilka incitament skyddar motsägelsen?

Motsägelse är inte automatiskt bevis på dålig avsikt.

Men upprepad motsägelse måste ifrågasättas.

Upprepad motsägelse kan avslöja mekanismer som verkar under ytan.

VÄRLDSMILJÖN VISAR REDAN MÄNSKLIGHETEN

Världsmiljön visar redan mänskligheten hur den fungerar.

Problemet är inte alltid att inget visas.

Problemet är att mänskligheten inte har fått lära sig på rätt sätt hur den ska lära sig av det som visas.

Människor kan se motsägelse och stanna vid skuld.

Människor kan se lögner och stanna vid ilska.

Människor kan se system och stanna vid ytliga förklaringar.

Människor kan se upprepade problem och stanna vid frustration.

Människor kan se upprepade beteenden och stanna vid känslomässiga reaktioner.

Människor kan se synliga händelser och ändå inte förstå mekanismerna som skapar dem.

Människor kommer ofta fram till felaktiga förståelser eftersom de ännu inte har tillräcklig kunskap, förståelse eller förmåga att ifrågasätta.

Människor kan se:

En händelse.

En person.

Ett system.

En lögn.

En motsägelse.

Ett utfall.

Sedan stanna där.

Karaktär och följdriktighet lär människor att fortsätta.

Människor bör fråga: Vilket beteende avslöjar detta?

Vilken mekanism blottlägger detta?

Vilket upprepat mönster visar detta?

Vilken motsägelse visar detta?

Vad kan mänskligheten lära sig av detta?

Syftet är inte ändlöst ifrågasättande.

Syftet är förståelse.

En av de största begränsningarna för mänsklighetens framsteg är att människor ofta reagerar på det som visas för dem i stället för att lära sig av det som visas för dem.

REAKTION KONTRA LÄRANDE

Reaktion kan stoppa progressionen.

Människor blir arga.

Människor blir rädda.

Människor väljer sida.

Människor försvarar ståndpunkter.

Människor angriper ståndpunkter.

Människor fastnar i narrativ.

Människor kan lägga enorma mängder energi på att reagera utan att förstå vad de reagerar på.

Karaktär och följdriktighet lär människor att gå bortom reaktion.

Människor bör fråga: Vad visar detta?

Vad lär detta?

Vilket beteende avslöjas?

Vilket upprepat mönster blottläggs?

Vilken mekanism verkar?

Vad kan mänskligheten lära sig av detta?

Slutmålet är inte reaktion.

Slutmålet är förståelse.

SELEKTIV KARAKTÄR OCH SELEKTIVT TÄNKANDE

Människor beter sig inte alltid konsekvent.

Människor kan bete sig olika beroende på: Pengar.

Status.

Publik.

Auktoritet.

Godkännande.

Popularitet.

Rädsla.

Vinning.

Förlust.

Människor kan framstå som sanningsenliga i en miljö och undvika sanning i en annan.

Människor kan ifrågasätta ett ämne samtidigt som de skyddar ett annat.

Människor kan utmana ett system samtidigt som de försvarar ett annat.

Människor kan tillämpa principer selektivt.

Människor bör fråga: Förblir detta beteende konsekvent överallt?

Eller uppträder det bara under vissa omständigheter?

Vad förändras när incitament uppstår?

Vad förändras när press uppstår?

Vad förändras när något värdefullt står på spel?

Karaktär blir ofta mest synlig när incitament och press kolliderar.

TYSTNAD, DELTAGANDE OCH UPPREPAT BETEENDE

Karaktär avslöjas inte bara genom handling.

Karaktär kan också avslöjas genom tystnad.

Tystnad kan bli beteende.

Tystnad kan bli skydd.

Tystnad kan bli deltagande.

Människor bör fråga: Vem förblir tyst?

Vad skyddas?

Vilket upprepat beteende tillåts fortsätta?

Vilken sanning undviks?

Vilken motsägelse ignoreras?

Människor kan förbli tysta eftersom tal hotar det de är beroende av.

Människor kan förbli tysta eftersom tal hotar deras position.

Människor kan förbli tysta eftersom tal hotar tillhörighet.

Människor kan förbli tysta eftersom tal hotar godkännande.

Karaktär omfattar därför också det människor upprepade gånger väljer att inte göra.

BETEENDE, PÅVERKAN OCH FRAMTIDA GENERATIONER

Beteende finns aldrig isolerat.

Människor påverkar människor.

System påverkar människor.

Människor påverkar system.

Vuxna påverkar barn.

Barn blir vuxna.

Framtida generationer ärver beteenden.

Framtida generationer hjälper sedan till att återskapa världsmiljön.

Varje upprepat beteende har konsekvenser bortom individen.

Människor kan tro att de bara fattar ett litet beslut.

Men miljontals upprepade beteenden kan återskapa en hel världsmiljö.

Människor bör därför fråga: Vilket beteende bidrar jag till?

Vilket beteende hjälper jag till att normalisera?

Vilket beteende kommer framtida generationer att ärlva?

Vilken världsmiljö kommer detta beteende att hjälpa till att återskapa?

UTBILDNING, LÄRARE OCH KARAKTÄR

Utbildning måste också granskas genom Karaktär och följdriktighet.

Barn ärver inte bara information.

Barn ärver beteende.

Barn observerar: Hur vuxna beter sig.

Hur lärare beter sig.

Hur auktoritet beter sig.

Hur system beter sig.

Hur människor reagerar.

Hur människor förblir tysta.

Hur människor ifrågasätter.

Hur människor undviker att ifrågasätta.

Barn kan gradvis själva ärva dessa beteenden.

Detta handlar inte om att angripa lärare.

Det handlar om att förstå den miljö som formar dem.

Människor bör fråga: Vilka beteenden ser barn upprepade gånger?

Vilka beteenden ärver barn upprepade gånger?

Vilka beteenden belönas barn upprepade gånger för?

Vilka beteenden avråds barn upprepade gånger från att ifrågasätta?

Utbildning kan inte förbättras på rätt sätt om upprepat beteende förblir osynligt.

DET MÄNSKLIGA MEDVETANDET OCH ATT LÄRA SIG AV VÄRLDSMILJÖN

En av de största saknade vägarna för mänsklighetens framsteg är att lära sig av det som redan är synligt.

Mänskligheten visas ständigt: Motsägelse.

Beroende.

Tystnad.

Auktoritet.

Rädsla.

att följa andra.

Normalisering.

Incitament.

Upprepning.

Beteende.

Men mänskligheten har inte fått lära sig på rätt sätt hur den ska lära sig av dessa mekanismer.

Människor väntar ofta på att bli undervisade samtidigt som de redan står i den största lärandemiljö som finns.

Själva världsmiljön är lärdomen.

Själva världsmiljön är evidensen.

Själva världsmiljön är möjligheten att lära.

Själva världsmiljön är läraren.

Det mänskliga medvetandet utvecklas när människor slutar reagera på det som visas för dem och börjar lära sig av det som visas för dem.

Människor bör därför fråga: Vad visar detta?

Vad lär detta?

Vad kan mänskligheten lära sig av detta?

Vilket upprepat mönster blottläggs?

Vilket beteende avslöjas?

Vilken världsmiljö återskapas?

När människor lär sig att ställa dessa frågor börjar de gå bortom reaktion och mot förståelse.

KARAKTÄR OCH MÄNSKLIGHETENS FRAMSTEG

Karaktär och följdriktighet är en del av Den saknade vägen till mänsklighetens framsteg.

Mänskligheten kan inte göra framsteg så länge upprepade motsägelser förblir osynliga.

Mänskligheten kan inte göra framsteg så länge människor säger en sak och upprepade gånger gör en annan.

Mänskligheten kan inte göra framsteg så länge framtoning blir viktigare än beteende.

Mänskligheten kan inte göra framsteg så länge anseende blir viktigare än följdriktighet.

Mänskligheten kan inte göra framsteg så länge dubbelstandarder förblir normaliserade.

Mänskligheten kan inte göra framsteg så länge incitament upprepade gånger åsidosätter principer.

Mänskligheten kan inte göra framsteg så länge upprepade beteenden ärvs utan granskning.

Mänskligheten kan inte göra framsteg så länge barn ärver beteenden utan att läras hur man ifrågasätter dem.

Mänskligheten kan inte göra framsteg så länge människor reagerar på det som visas i stället för att lära sig av det som visas.

Källa och ursprung frågar var något kom ifrån och vad som formade det.

Evidensstandard frågar om evidens stöder det som påstås.

Incitament och vinning frågar vad som belönar och skyddar beteende.

Karaktär och följdriktighet frågar: Överensstämmer beteendet upprepade gånger med det som påstås?

Vad visar beteendet?

Vad lär motsägelsen?

Vad blottlägger det upprepade mönstret?

Vad kan mänskligheten lära sig av det som visas?

Det är så människor börjar känna igen mönster.

Det är så människor börjar känna igen motsägelser.

Det är så människor börjar känna igen följdriktighet.

Det är så människor börjar lära sig av det som världsmiljön redan visar.

Det är så människor går från övertygelse till granskning.

Det är så människor går från granskning till seende.

Det är så människor går från seende till förståelse.

Det är så människor går från förståelse till lärande.

Det är så människor går från lärande till självständigt tänkande.

Det är så människor går från att vara produkter av världsmiljön till att bli människor som lär sig av världsmiljön.

AVSNITT 5 - TILLÅTELSE ATT IFRÅGASÄTTA

VAD TILLÅTELSE ATT IFRÅGASÄTTA VERKLIGEN ÄR

Avsnitt 1 fastställde att människor måste lära sig att se världsmiljön i stället för att bara bli produkter av den.

Avsnitt 2 fastställde att människor måste granska om evidens stöder det som påstås.

Avsnitt 3 fastställde att människor måste förstå vilka incitament som belönar, skyddar och upprepar beteende.

Avsnitt 4 fastställde att människor måste lära sig av det som upprepat beteende redan visar mänskligheten.

Avsnitt 5 går nu vidare till Tillåtelse att ifrågasätta.

Tillåtelse att ifrågasätta finns eftersom människor formas av miljöer som lär dem att acceptera, följa andra, upprepa, lyda och förbli tysta, utan att de får lära sig att ifrågasätta detta.

Människor får lära sig vad de ska tänka utan att få lära sig hur de på rätt sätt ska ifrågasätta själva tänkandet.

Människor får lära sig vad de ska tro utan att få lära sig hur övertygelsen formades.

Människor får lära sig vad de ska upprepa utan att få lära sig hur de ska granska det som upprepas.

Människor får lära sig vem de ska lita på utan att få lära sig hur de ska ifrågasätta tillit.

Människor får lära sig vilken auktoritet de ska acceptera utan att få lära sig hur de ska ifrågasätta auktoritet.

Människor får lära sig att fungera i system utan att få lära sig hur de ska ifrågasätta systemen.

Detta skapar ett av de största hindren för mänsklighetens framsteg.

Människor kan börja känna att ifrågasättande kräver tillåtelse.

Tillåtelse från auktoritet.

Tillåtelse från system.

Tillåtelse från lärare.

Tillåtelse från föräldrar.

Tillåtelse från arbetsgivare.

Tillåtelse från regering.

Tillåtelse från media.

Tillåtelse från experter.

Tillåtelse från grupper.

Tillåtelse från popularitet.

Tillåtelse från social acceptans.

Tillåtelse från världsmiljön omkring dem.

Tillåtelse att ifrågasätta lär människor att fråga: Får jag ifrågasätta detta?

Vem lärde mig att jag behövde tillåtelse?

Vad är jag rädd ska hända om jag ifrågasätter?

Vem tjänar på att jag inte ifrågasätter?

Vilket beteende skyddas när ifrågasättande avråds?

Vilken världsmiljö återskapas när människor väntar på tillåtelse att ifrågasätta?

Tillåtelse att ifrågasätta handlar inte bara om att ställa frågor.

Det handlar om att förstå varför människor stoppar sig själva från att ifrågasätta från början.

Tillåtelse att ifrågasätta lär också människor att ifrågasätta själva tillåtelsen.

BETINGNING OCH LIVSLÅNGA TILLÅTELSESTRUKTURER

Människor betingas ofta att söka tillåtelse genom hela livet.

Barn kan söka tillåtelse från vuxna.

Elever kan söka tillåtelse från lärare.

Anställda kan söka tillåtelse från arbetsgivare.

Människor kan söka tillåtelse från system.

Människor kan söka tillåtelse från grupper.

Människor kan söka tillåtelse från auktoritet.

Människor kan söka tillåtelse från samhället självt.

Med tiden kan detta beteende bli normalt.

Människor kan gradvis sluta lita på sina egna observationer.

De kan gradvis sluta lita på sin egen förmåga att lära.

De kan gradvis sluta ifrågasätta det som visas.

Människor kan bli så vana vid att söka tillåtelse att de inte längre inser att de gör det.

Tillåtelsestrukturer kan till slut bli osynliga.

Människor kanske inte längre inser att de verkar inom dem.

Människor bör fråga: Vem lärde mig att söka tillåtelse?

När började jag söka tillåtelse?

Vilka tillåtelsestrukturer har jag ärvt?

Litar jag på min egen förmåga att lära?

Eller väntar jag på godkännande innan jag lär mig?

Människor väntar ofta på att bli undervisade samtidigt som de redan står i den största lärandemiljö som finns.

ATT VÄNTA PÅ TILLÅTELSE ATT LÄRA SIG

Världsmiljön visar redan beteende, motsägelse, upprepning, beroende, tystnad, auktoritet, incitament, rädsla, konsekvens och upprepade mönster.

Men människor kan ändå vänta på att någon annan ska tala om för dem vad som är viktigt.

De kan vänta på att auktoritet ska godkänna det.

De kan vänta på att media ska visa det.

De kan vänta på att experter ska förklara det.

De kan vänta på att lärare ska lära ut det.

De kan vänta på att grupper ska acceptera det.

De kan vänta på popularitet innan de granskar det.

De kan vänta på tillåtelse innan de lär sig.

Mänskligheten väntar ofta på tillåtelse att lära sig av en värld som redan är synlig.

Det betyder att människor kan leva i världsmiljön utan att lära sig av den.

De kan se det som visas och ändå inte ifrågasätta det.

De kan se motsägelser och ändå vänta på att någon annan ska förklara den.

De kan se upprepat beteende och ändå vänta på att någon annan ska godkänna att det ifrågasätts.

De kan se system upprepa samma mönster och ändå vänta på att någon annan ska tala om för dem att det spelar roll.

Människor bör fråga: Lär jag mig av världsmiljön?

Eller väntar jag på tillåtelse att lära mig av den?

Ifrågasätter jag det som visas?

Eller väntar jag på att någon annan ska ifrågasätta det först?

Använder jag mitt eget sinne?

Eller väntar jag på att en annan källa ska avgöra vad som förtjänar min uppmärksamhet?

Världen är den verkliga skolan.

Men människor kan inte lära sig av världen om de väntar på tillåtelse att ifrågasätta den.

AUKTORITET, GODKÄNNANDE OCH ÖVERLÅTET TÄNKANDE

Människor får lära sig att lita på auktoritet utan att på rätt sätt få lära sig att ifrågasätta den.

De får lära sig att lita på titlar.

De får lära sig att lita på roller.

De får lära sig att lita på positioner.

De får lära sig att lita på system.

De får lära sig att lita på officiella uttalanden.

De får lära sig att lita på godkända källor.

De får lära sig att lita på det som presenteras som acceptabelt.

Detta kan skapa delegerat tänkande.

Delegerat tänkande uppstår när människor låter en annan person, roll, system, källa, grupp eller auktoritet avgöra vad de får ifrågasätta, tro, acceptera, upprepa eller avvisa.

Människor kan tro att de tänker självständigt när de fortfarande tänker inom gränser som skapats av andra.

De kan ifrågasätta en sak samtidigt som de lämnar den bredare ramen ofrågasatt.

De kan avvisa en auktoritet samtidigt som de accepterar en annan.

De kan lämna ett narrativ och gå in i ett annat.

De kan stanna vid en slutsats eftersom den har godkänts av någon de redan litar på.

Tillåtelse att ifrågasätta lär människor att fråga: Tänker jag själv?

Eller låter jag en annan källa tänka åt mig?

Ifrågasätter jag själva ramen?

Eller ifrågasätter jag bara inom den ram jag har fått?

Litar jag på evidens?

Eller litar jag på godkännande?

Följer jag förståelse?

Eller följer jag auktoritet?

Självständigt tänkande kan inte utvecklas om människor delegerar ifrågasättande till andra.

Människor stoppar ofta sig själva från att ifrågasätta eftersom ifrågasättande kan hota tillhörighet.

RÄDSLÅ, TILLHÖRIGHET OCH ATT PASSA IN

De kan frukta att bli avvisade.

De kan frukta att bli kritiserade.

De kan frukta att bli hånade.

De kan frukta att bli isolerade.

De kan frukta att förlora godkännande.

De kan frukta att förlora status.

De kan frukta att förlora arbete.

De kan frukta att förlora relationer.

De kan frukta att stå ensamma.

Tillhörighet kan bli starkare än ifrågasättande.

Godkännande kan bli starkare än sanning.

Rädsla kan bli starkare än förståelse.

Människor kan förbli tysta eftersom de vill passa in.

Människor kan upprepa det andra upprepar eftersom de vill höra till.

Människor kan försvara det andra försvarar eftersom de fruktar uteslutning.

Människor kan undvika att ställa frågor eftersom de inte vill framstå som annorlunda.

Människor kan följa andras beteende innan de förstår vad de följer.

Detta kopplar direkt till Incitament och vinning.

Människor kan undvika att ifrågasätta inte bara för att de tror att något är sant.

De kan undvika att ifrågasätta eftersom ifrågasättande hotar det de är beroende av, tillhör eller fruktar att förlora.

Människor bör fråga: Vad är jag rädd att förlora om jag ifrågasätter detta?

Förblir jag tyst för att jag förstår?

Eller förblir jag tyst för att jag fruktar uteslutning?

Håller jag med för att jag har granskat det?

Eller håller jag med för att jag vill höra till?

Upprepar jag detta för att det är sant?

Eller upprepar jag detta för att andra upprepar det?

Tillåtelse att ifrågasätta lär människor att skilja sanning från tillhörighet.

Mänskliga miljöer belönar ofta att följa andra.

ATT FÖLJA ANDRA, KONFORMITET OCH SOCIAL ACCEPTANS

Människor kan belönas för att hålla med.

Människor kan belönas för att upprepa.

Människor kan belönas för att följa.

Människor kan belönas för att stanna inom accepterade gränser.

Människor kan belönas för att inte ifrågasätta det andra
accepterar.

Anpassning kan bli normal.

Normalisering kan ärvas.

Ärvt beteende kan bli accepterad verklighet.

Människor kan då missta social acceptans för sanning.

De kan tro att något är korrekt eftersom många människor
accepterar det.

De kan tro att något är säkert eftersom många människor följer
det.

De kan tro att något är fel att ifrågasätta eftersom få människor
ifrågasätter det.

De kan tro att något inte är viktigt eftersom det inte har fått
godkännande, räckvidd, status eller popularitet.

Människor kan också frukta att vara annorlunda.

De kan frukta att stå isär.

De kan frukta att inte passa in.

De kan frukta att framstå som att de har fel.

De kan frukta att vara ensamma.

Människor bör fråga: Följer jag för att jag förstår?

Eller följer jag för att andra följer?

Accepterar jag för att evidens stöder det?

Eller accepterar jag för att det är socialt accepterat?

Undviker jag att ifrågasätta för att jag har granskat det?

Eller för att ifrågasättandet skulle få mig att stå isär?

Att följa är inte förståelse.

Anpassning är inte sanning.

Social acceptans är inte evidens.

Tillåtelsestrukturer kan bli en av de största mekanismerna som låter upprepade världsproblem fortsätta.

Tillåtelse att ifrågasätta spelar roll eftersom människor inte kan bli självständiga tänkare så länge de är beroende av socialt godkännande för att avgöra vad som får ifrågasättas.

BARN, UTBILDNING OCH ATT FÖRLORA FÖRMÅGAN ATT IFRÅGASÄTTA

Barn ställer naturligt frågor.

Barn vill ofta veta varför.

De frågar varför saker händer.

De frågar varför människor beter sig på vissa sätt.

De frågar varför regler finns.

De frågar varför vuxna säger en sak och gör en annan.

De frågar eftersom de försöker förstå.

Men världsmiljön kan gradvis träna barn bort från ifrågasättande.

Barn kan läras att vara tysta.

Barn kan läras att acceptera.

Barn kan läras att upprepa.

Barn kan läras att lyda.

Barn kan läras att sluta fråga varför.

Barn kan läras att ifrågasättande är oförskämt.

Barn kan läras att det är fel att ifrågasätta auktoritet.

Barn kan läras att korrekta svar spelar större roll än bättre frågor.

Barn kan läras att godkännande spelar större roll än förståelse.

Barn kan till och med betecknas som svåra, störande, problematiska eller bråkmakare bara för att de ställer frågor som utmanar accepterade gränser.

Utbildning belönar ofta svar mer än ifrågasättande.

Den belönar ofta upprepning mer än granskning.

Den belönar ofta lydnad mer än självständigt tänkande.

Den förbereder ofta barn på att fungera i världsmiljön utan att lära dem hur man ifrågasätter den på rätt sätt.

Det är därför Tillåtelse att ifrågasätta är avgörande för utbildning.

Om barn förlorar förmågan att ifrågasätta kan de ärva världsmiljön utan att förstå vad som formar den.

Om barn inte får lära sig att ifrågasätta på ett säkert och korrekt sätt kan de bli produkter av samma upprepade mönster som de föddes in i.

Människor bör fråga:

Får barn lära sig hur man ifrågasätter?

Eller får de bara lära sig hur man svarar?

Får barn lära sig hur man granskar?

Eller får de bara lära sig hur man upprepar?

Får barn lära sig hur man lär sig av världsmiljön?

Eller förbereds de på att fungera i den?

Barn behöver tillåtelse att ifrågasätta eftersom ifrågasättande är en av vägarna in i seende, förståelse, lärande och självständigt tänkande.

VARFÖR TILLÅTELSE ATT IFRÅGASÄTTA SPELAR ROLL

Tillåtelse att ifrågasätta spelar roll eftersom människor inte kan lära sig av en värld som de inte känner att de får ifrågasätta.

Osynliga tillåtelsestrukturer kan bli psykologiska gränser som människor slutar se.

Människor kan vara fysiskt fria samtidigt som de mentalt verkar inom gränser som de har ärvt.

Människor kan tillbringa sina liv med att vänta på att någon annan ska lösa problem som de själva bidrar till.

De kan vänta på ledare.

De kan vänta på system.

De kan vänta på experter.

De kan vänta på auktoritet.

De kan vänta på att någon annan ska agera.

Människor kan inte bli självständiga tänkare medan den väntar på tillåtelse att tänka självständigt.

Mänskligheten kan inte göra framsteg så länge människor väntar på tillåtelse att bli människor som lär sig av världsmiljön.

Källa och ursprung frågar var något kom ifrån och vad som formade det.

Evidensstandard frågar om evidens stöder det som påstås.

Incitament och vinning frågar vad som belönar och skyddar beteende.

Karaktär och följdriktighet frågar om beteendet upprepade gånger överensstämmer med det som påstås.

Tillåtelse att ifrågasätta frågar: Vem eller vad fick människor att tro att ifrågasättande krävde tillåtelse?

Vad händer när människor ifrågasätter?

Vad händer när människor inte ifrågasätter?

Vilket beteende skyddas när ifrågasättande avråds?

Vilken världsmiljö återskapas när människor väntar på tillåtelse att ifrågasätta?

Det är så människor börjar se de osynliga gränserna kring sitt eget tänkande.

Det är så människor börjar känna igen delegerat tänkande.

Det är så människor börjar känna igen rädslobaserad tystnad.

Det är så människor börjar känna igen anpassning.

Det är så människor börjar känna igen socialt godkännande som en mekanism.

Det är så människor går från acceptans till ifrågasättande.

Det är så människor går från ifrågasättande till seende.

Det är så människor går från seende till förståelse.

Det är så människor går från förståelse till lärande.

Det är så människor går från lärande till självständigt tänkande.

Det är så människor går från att vara produkter av världsmiljön till att bli människor som lär sig av världsmiljön.

SJÄLVCENSUR OCH INTERN TILLÅTELSE

Den första delen av detta avsnitt förklarade att människor kan börja känna att ifrågasättande kräver tillåtelse.

Denna del går nu vidare till en av de största osynliga mekanismerna som verkar i världsmiljön.

Människor stoppar ofta sig själva från att ifrågasätta innan någon annan gör det.

De censurerar sig själva.

De tystar sig själva.

De avfärdar sina egna observationer.

De ignorerar motsägelser.

De undviker svåra frågor.

De undertrycker nyfikenhet.

De hindrar sig själva från att tala.

Människor kan tänka: Jag borde inte ifrågasätta detta.

Jag borde inte säga det.

Jag borde inte fråga.

Jag borde lämna detta i fred.

Jag borde inte utmana det.

Jag borde inte stå isär.

Människor kan gradvis bli sitt eget hinder för lärande.

Människor bör fråga: Varför stoppar jag mig själv?

Vad är jag rädd för?

Vem lärde mig att frukta ifrågasättande?

Vilka konsekvenser föreställer jag mig?

Skyddar jag sanningen?

Eller skyddar jag bekvämlighet, godkännande, tillhörighet eller beroende?

Tillåtelse att ifrågasätta lär människor att känna igen interna hinder som stoppar lärandet innan lärandet ens börjar.

Tillåtelse att ifrågasätta lär också människor att ifrågasätta själva tillåtelsen.

OSYNLIGA TILLÅTELSESTRUKTURER

Tillåtelsestrukturer kan till slut bli osynliga.

Människor kanske inte längre inser att de verkar inom dem.

Människor kan tro att de är fria tänkare samtidigt som de fortfarande fungerar inom ärvda gränser.

Människor kan tro att de ifrågasätter samtidigt som de fortfarande håller sig inom godkända områden för ifrågasättande.

Människor kan tro att de är självständiga samtidigt som de fortfarande söker godkännande från andra.

Människor kan bli fysiskt fria samtidigt som de är psykologiskt begränsade.

Inte för att någon fysiskt stoppar dem, utan för att osynliga tillåtelsestrukturer har normaliserats.

Människor kan bli så vana vid att söka tillåtelse att de inte längre inser att de gör det.

Människor bör fråga: Vad får jag ifrågasätta?

Vem bestämde dessa gränser?

Vad har jag aldrig ifrågasatt?

Vad har jag lärts att inte ifrågasätta?

Vad känns obekvämt att ifrågasätta?

Vad är jag rädd ska hända om jag ifrågasätter det?

Osynliga tillåtelsestrukturer kan bli psykologiska gränser som människor slutar se.

GRUPPBETEENDE OCH KOLLEKTIV TILLÅTELSE

Människor lär genom socialt samspel.

Människor lär sig ofta av andras beteende.

Människor iakttar grupper.

Människor kopierar grupper.

Människor upprepar grupper.

Människor följer grupper.

Människor försvarar grupper.

Människor söker acceptans från grupper.

Grupper kan därför skapa kollektiva tillåtelsestrukturer.

Människor kan känna sig trygga att ifrågasätta när andra ifrågasätter.

Människor kan förbli tysta när andra förblir tysta.

Människor kan följa när andra följer.

Människor kan upprepa när andra upprepar.

Människor kan undvika att ifrågasätta helt enkelt för att ingen annan ifrågasätter.

Kollektivt beteende kan bli starkare än individuell förståelse.

Människor bör fråga: Vilket beteende belönar denna grupp?

Vilket beteende avråder denna grupp från?

Vilket beteende normaliserar denna grupp?

Vilket beteende skyddar denna grupp?

Tänker jag självständigt?

Eller kopierar jag gruppens beteende?

Grupper skapar inte automatiskt förståelse.

Grupper kan också återskapa upprepning.

Tystnad är en av de starkaste tillåtelsemekanismerna som verkar i världsmiljön.

TYSTNAD, LYDNAD OCH DELTAGANDE

Människor tror ofta att tystnad betyder ingenting.

Men tystnad kan bli deltagande.

Tystnad kan bli skydd.

Tystnad kan bli bidrag.

Människor kan förbli tysta eftersom de fruktar konsekvenser.

Människor kan förbli tysta eftersom de är beroende av system.

Människor kan förbli tysta eftersom de fruktar att stå isär.

Människor kan förbli tysta eftersom de har ärvt tystnad som normalt beteende.

Människor kan förbli tysta eftersom de har lärt sig att lydnad belönas.

Människor bör fråga: Vem tjänar på tystnaden?

Vilket beteende skyddas?

Vilken motsägelse tillåts fortsätta?

Vilken världsmiljö återskapas?

Människor måste förstå att lydnad inte automatiskt är förståelse.

Lydnad är inte automatiskt sanning.

Deltagande är inte alltid aktivt.

Människor kan bidra helt enkelt genom att fortsätta beteenden som de aldrig har granskat.

Tillåtelsestrukturer kan bli en av de största mekanismerna som låter upprepade världsproblem fortsätta.

Människor lär sig ofta att styra sin framtoning innan de lär sig att utveckla förståelse.

YTLIGHET, FRAMTONING OCH SOCIAL ACCEPTANS

Människor kan bli skickliga på att framstå som framgångsrika.

Människor kan bli skickliga på att framstå som lyckliga.

Människor kan bli skickliga på att framstå som kunniga.
Människor kan bli skickliga på att framstå som viktiga.
Människor kan bli skickliga på att framstå som accepterade.
Sociala miljöer kan belöna presentation.
Människor kan kopiera andras ord.
Människor kan kopiera andras beteende.
Människor kan kopiera andras utseende.
Människor kan kopiera det de tror är populärt.
Människor kan dölja hur de verkligen känner.
Människor kan presentera liv som inte speglar verkligheten.
Människor kan skydda sin framtoning i stället för sanningen.
Människor kan tillbringa år med att låtsas vara lyckliga samtidigt
som de döljer hur de faktiskt känner.
Människor kan fastna i att upprätthålla en framtoning som de inte
längre känner igen sig själva i.
Människor bör fråga: Vad försöker jag skydda?
Visar jag verkligheten?
Eller visar jag upp en framtoning?
Tänker jag självständigt?
Eller kopierar jag det som verkar framgångsrikt?
Lär jag mig av världsmiljön?

Eller lär jag mig hur man passar in i den?

Ytlighet kan bli ännu en mekanism som stoppar människor från att ifrågasätta.

Människor kan vara rädda för att förlora en framtoning som de har ägnat år åt att bygga upp.

TILLÅTELSE ATT VARA ANNORLUNDA

Ett av de största osynliga hindren för ifrågasättande är rädslan för att vara annorlunda.

Människor kan frukta att stå isär.

Människor kan frukta oenighet.

Människor kan frukta att framstå som att de har fel.

Människor kan frukta att bli dömda.

Människor kan frukta att vara ensamma.

Människor kan frukta att förlora acceptans.

Människor kan frukta att förlora tillhörighet.

Människor kan frukta att bli en utomstående.

Detta kan skapa ett enormt tryck att anpassa sig.

Människor kan till slut lära sig att det är säkrare att passa in än att förstå.

Människor bör fråga: Försöker jag förstå?

Eller försöker jag passa in?

Skyddar jag sanningen?

Eller skyddar jag tillhörighet?

Följer jag förståelse?

Eller följer jag acceptans?

Mänsklighetens framsteg börjar ofta när människor slutar frukta att vara annorlunda.

ATT VÄNTA PÅ ATT ANDRA SKA LÖSA PROBLEM

Människor väntar ofta på att någon annan ska lösa problem som de själva bidrar till.

De kan vänta på ledare.

De kan vänta på system.

De kan vänta på experter.

De kan vänta på auktoritet.

De kan vänta på att någon annan ska agera.

Men världsmiljön återskapas kollektivt av miljontals individuella bidrag.

En person undervisar.

En person upprepar.

En person genomdriver.

En person godkänner.

En person skyddar.

En person förblir tyst.

En person följer.

Var för sig kan dessa beteenden verka små.

Tillsammans kan de återskapa en hel världsmiljö.

Människor bör fråga: Vad bidrar jag till?

Vad hjälper jag till att återskapa?

Vilket beteende upprepar jag?

Vilket beteende skyddar jag?

Vilket beteende normaliserar jag?

Mänskligheten kan inte lösa upprepade problem samtidigt som den väntar på att någon annan ska lösa dem.

Det mänskliga medvetandet utvecklas när människor slutar vänta på tillåtelse att lära.

DET MÄNSKLIGA MEDVETANDET OCH TILLÅTELSE ATT IFRÅGASÄTTA

Människor väntar ofta på att bli undervisade samtidigt som de redan står i den största lärandemiljö som finns.

Själva världsmiljön är lärdomen.

Själva världsmiljön är evidensen.

Själva världsmiljön är möjligheten att lära.

Själva världsmiljön är läraren.

Människor behöver inte tillåtelse att lära sig av det som redan är synligt.

De behöver verktygen för att förstå det.

Mänskligheten väntar ofta på tillåtelse att lära sig av en värld som redan är synlig.

Det är därför Tillåtelse att ifrågasätta spelar roll.

Den undanröjer osynliga hinder som stoppar lärande.

TILLÅTELSE ATT IFRÅGASÄTTA OCH MÄNSKLIGHETENS FRAMSTEG

Tillåtelse att ifrågasätta är en del av Den saknade vägen till mänsklighetens framsteg.

Mänskligheten kan inte göra framsteg så länge människor väntar på tillåtelse att ifrågasätta.

Mänskligheten kan inte göra framsteg så länge delegerat tänkande ersätter självständigt tänkande.

Mänskligheten kan inte göra framsteg så länge tillhörighet blir starkare än sanning.

Mänskligheten kan inte göra framsteg så länge rädsla blir starkare än förståelse.

Mänskligheten kan inte göra framsteg så länge social acceptans styr beteende.

Mänskligheten kan inte göra framsteg så länge ytlighet blir normal.

Mänskligheten kan inte göra framsteg så länge barn förlorar förmågan att ifrågasätta och växer upp till vuxna som fortsätter söka tillåtelse innan de lär.

Mänskligheten kan inte göra framsteg så länge människor stoppar sig själva från att lära innan lärandet börjar.

Människor kan inte bli självständiga tänkare medan den väntar på tillåtelse att tänka självständigt.

Mänskligheten kan inte göra framsteg så länge människor väntar på tillåtelse att bli människor som lär sig av världsmiljön.

Källa och ursprung frågar var något kom ifrån och vad som formade det.

Evidensstandard frågar om evidens stöder det som påstås.

Incitament och vinning frågar vad som belönar och skyddar beteende.

Karaktär och följdriktighet frågar om upprepat beteende överensstämmer med det som påstås.

Tillåtelse att ifrågasätta frågar: Vem eller vad kontrollerar tillåtelsen?

Vad stoppar människor från att ifrågasätta?

Vilket beteende skyddas när ifrågasättande avråds?

Vilken världsmiljö återskapas när människor väntar på tillåtelse?

Vad händer när människor slutar vänta på tillåtelse att lära?

Det är så människor börjar känna igen osynliga hinder kring sitt eget tänkande.

Det är så människor börjar känna igen självcensur.

Det är så människor börjar känna igen grupp beteende.

Det är så människor börjar känna igen rädslobaserad tystnad.

Det är så människor börjar känna igen ytlighet.

Det är så människor går från acceptans till ifrågasättande.

Det är så människor går från ifrågasättande till seende.

Det är så människor går från seende till förståelse.

Det är så människor går från förståelse till lärande.

Det är så människor går från lärande till självständigt tänkande.

Det är så människor går från att vara produkter av världsmiljön till att bli människor som lär sig av världsmiljön.

AVSNITT 6 - KÄNSLOMÄSSIG PÅVERKAN

VAD KÄNSLOMÄSSIG PÅVERKAN VERKLIGEN ÄR

Avsnitt 1 fastställde att människor måste lära sig att se världsmiljön i stället för att bara bli produkter av den.

Avsnitt 2 fastställde att människor måste granska om evidens stöder det som påstås.

Avsnitt 3 fastställde att människor måste förstå vilka incitament som belönar, skyddar och upprepar beteende.

Avsnitt 4 fastställde att människor måste lära sig av det som upprepat beteende redan visar mänskligheten.

Avsnitt 5 fastställde att människor måste förstå varför de kan stoppa sig själva från att ifrågasätta innan lärandet ens börjar.

Avsnitt 6 går nu vidare till Känsломässig påverkan.

Känsломässig påverkan finns eftersom människor inte kan förstå mänskligt beteende, övertygelse, tillit, tystnad, reaktion, upprepning eller lärande på rätt sätt förrän de förstår hur känsla kan forma sinnet innan förståelse utvecklas.

Människor är känsломässiga varelser innan de är fullt självständiga tänkare.

Människor kan reagera innan de förstår.

Människor kan frukta innan de granskar.

Människor kan försvara innan de ifrågasätter.

Människor kan tro innan de prövar evidens.

Människor kan välja sida innan de lär sig.

Människor kan bli känslomässigt fästa innan de förstår vad som formade anknytningen.

Detta skapar ett av de största hindren för mänsklighetens framsteg.

Känsla kan påverka vad människor accepterar.

Känsla kan påverka vad människor avvisar.

Känsla kan påverka vem människor litar på.

Känsla kan påverka vad människor fruktar.

Känsla kan påverka vad människor försvarar.

Känsla kan påverka vad människor undviker.

Känsla kan påverka vad människor förblir tysta om.

Känsla kan påverka vad människor upprepar.

Känsla kan påverka vad människor vägrar att ifrågasätta.

Känslomässig påverkan lär människor att fråga: Vilken känsla aktiveras?

Vilken reaktion skapas?

Vilken rädsla utlöses?

Vilken ilska används?

Vilken anknytning skyddas?

Vilken övertygelse försvaras?

Vilket beteende skapar denna känsla?

Vilken världsmiljö hjälper denna känslomässiga reaktion till att återskapa?

Känslomässig påverkan handlar inte om att ta bort känslor från mänskligheten.

Det handlar om att lära sig hur känslor formar mänskligheten innan förståelse utvecklas.

KÄNSLOR ÄR INTE FIENDEN

Känsla är inte fienden.

Känsla är en del av att vara människa.

Känsla kan visa att något spelar roll.

Känsla kan varna människor för fara.

Känsla kan avslöja smärta.

Känsla kan avslöja omsorg.

Känsla kan avslöja rädsla.

Känsla kan avslöja anknytning.

Känsla kan avslöja vad människor värdesätter.

Men känsla är inte automatiskt sanning.

Rädsla är inte automatiskt sanning.

Ilska är inte automatiskt sanning.

Upprördhet är inte automatiskt sanning.

Upphetsning är inte automatiskt sanning.

Sorg är inte automatiskt sanning.

Lycka är inte automatiskt sanning.

Brådska är inte automatiskt sanning.

Själsäkerhet är inte automatiskt sanning.

Människor kan känna något starkt och ändå missförstå det som visas.

Människor kan känna sig säkra och ändå ha fel.

Människor kan känna rädsla och ändå inte förstå vad som skapade rädslan.

Människor kan känna ilska och ändå inte förstå mekanismen under ilskan.

Människor bör fråga: Vad känner jag?

Varför känner jag det?

Vad skapade denna känsla?

Vilken evidens stöder det jag känner?

Vilket beteende driver denna känsla mig mot?

Hjälper denna känsla mig att förstå?

Eller stoppar denna känsla mig från att lära?

Känsla bör ifrågasättas, inte åtlydas blint.

KÄNSLOMÄSSIG PRESENTATION ÄR INTE EVIDENS

Känslomässig presentation är inte evidens.

Att en person låter vänlig är inte evidens.

Att en person låter passionerad är inte evidens.

Att en person låter arg är inte evidens.

Att en person låter uppriktig är inte evidens.

Att en person låter självsäker är inte evidens.

Att en person låter lugn är inte evidens.

Att en person låter omtänksam är inte evidens.

Att en person har en titel är inte evidens.

Att en person kallas expert är inte evidens.

Människor kan påverkas av känslomässig presentation innan de granskar om evidens stöder det som påstås.

En person kan tala mjukt och ändå vilseleda.

En person kan låta vänlig och ändå bedra.

En person kan låta passionerad och ändå ha fel.

En person kan låta arg och ändå manipulera.

En person kan låta uppriktig och ändå spela en roll.

En person kan låta självsäker och ändå sakna evidens.

En person kan använda en titel för att skapa tillit innan sanningen har granskats.

Människor bör fråga:

Litar jag på evidens?

Eller litar jag på presentation?

Hör jag sanning?

Eller reagerar jag på känsla?

Visas jag evidens?

Eller påverkas jag känslomässigt för att acceptera?

Detta kopplar direkt till Evidensstandard.

Evidensstandard frågar om evidens stöder det som påstås.

Känslomässig påverkan frågar om känsla används för att få människor att acceptera innan evidens granskas.

KÄNSLOMÄSSIGT AGERANDE OCH EN FALSK BILD AV KARAKTÄREN

Känslomässigt agerande kan över tid skapa en falsk bild av en persons karaktär.

En person kan upprepade gånger spela vänlighet.

En person kan upprepade gånger spela uppriktighet.

En person kan upprepade gånger spela självsäkerhet.

En person kan upprepade gånger spela lugn.

En person kan upprepade gånger spela omsorg.

En person kan upprepade gånger spela auktoritet.

En person kan upprepade gånger spela expertis.

Med tiden kan upprepat känslomässigt agerande skapa en offentlig framtoning som människor misstar för karaktär.

Detta kopplar direkt till Karaktär och följdriktighet.

Karaktär är inte det en person spelar känslomässigt.

Karaktär är det beteende upprepade gånger visar över tid.

Människor bör fråga: Vilket beteende stöder denna känslomässiga presentation?

Vilken följdriktighet stöder denna framtoning?

Vilken evidens stöder denna tillit?

Vilket incitament kan forma detta framträdande?

Vad händer när denna känslomässiga framtoning ifrågasätts?

Känslomässigt agerande måste ifrågasättas eftersom en falsk bild av karaktären kan få människor att känna tillit innan de granskar.

En av de största begränsningarna i mänskligt lärande är att människor ofta reagerar innan de förstår.

REAKTION FÖRE FÖRSTÅELSE

Reaktion kan ske snabbt.

Förståelse kräver arbete.

Reaktion kan kännas omedelbar.

Förståelse kräver ifrågasättande.

Reaktion kan kännas säker.

Förståelse kräver granskning.

Reaktion kan få människor att tro att de redan vet.

Förståelse kräver att människor saktar ner och lär sig.

Människor kan se något och omedelbart bli arga.

De kan höra något och omedelbart bli rädda.

De kan läsa något och omedelbart välja sida.

De kan titta på något och omedelbart försvara en ståndpunkt.

De kan uppleva något och omedelbart acceptera en slutsats.

Men reaktion är inte förståelse.

Människor bör fråga: Reagerar jag?

Eller lär jag mig?

Försvarar jag?

Eller granskar jag?

Väljer jag sida?

Eller försöker jag förstå?

Påverkas jag känslomässigt?

Eller ser jag tydligt?

Slutmålet är inte reaktion.

Slutmålet är förståelse.

RÄDSLÅ SOM KÅNSLOMÅSSIG MEKANISM

Rådsla År en av de starkaste kånslomåssiga mekanismerna som verkar i vÅrldsmiljÅn.

Rådsla kan stoppa ifrågasåttande.

Rådsla kan stoppa tal.

Rådsla kan stoppa avslÅjande.

Rådsla kan stoppa lÅrande.

Rådsla kan stoppa sanning.

Rådsla kan stoppa sjÅlvståndigt tÅnkande.

Rådsla kan skapa efterlevnad.

Rådsla kan skapa tystnad.

Rådsla kan skapa lydnad.

Rådsla kan skapa upprepning.

Månniskor kan frukta auktoritet.

Månniskor kan frukta system.

Månniskor kan frukta att fÅrlora pengar.

Månniskor kan frukta att fÅrlora arbete.

Månniskor kan frukta att fÅrlora tillhÅrighet.

Månniskor kan frukta att fÅrlora godkånnande.

Månniskor kan frukta att ha fel.

Månniskor kan frukta att vara ensamma.

Människor kan frukta att stå isär.
Rädsla kan bli starkare än ifrågasättande.
Rädsla kan bli starkare än evidens.
Rädsla kan bli starkare än följdriktighet.
Rädsla kan bli starkare än sanning.
Människor bör fråga: Vilken rädsla verkar?
Vem tjänar på denna rädsla?
Vilket beteende skapar denna rädsla?
Vad hindrar denna rädsla mig från att ifrågasätta?
Vad hindrar denna rädsla mig från att lära?
Vilken världsmiljö hjälper denna rädsla till att återskapa?
Rädsla bör inte automatiskt styra beteende.
Rädsla bör ifrågasättas.
Ilska kan avslöja att något spelar roll.

ILSKA, UPPRÖRDHET OCH KÄNSLOMÄSSIG KAPNING

Men ilska kan också stoppa lärande.
Upprördhet kan få människor att känna sig mäktiga samtidigt som den hindrar förståelse.
Människor kan bli känslomässigt fångade av ilska.
De kan angripa innan de granskar.

De kan skuldbelägga innan de förstår.

De kan upprepa innan de ifrågasätter.

De kan försvara innan de lär sig.

De kan fastna i känslomässig reaktion.

Ilska kan också användas av narrativ, system, grupper, media och sociala miljöer för att hålla människor reagerande i stället för förstående.

Människor kan också missta ilska för sanning.

De kan tro på en person för att personen låter arg.

De kan tro på en person för att personen verkar passionerad.

De kan tro på en person för att personen talar med känslomässig kraft.

Men ilska är inte evidens.

Passion är inte evidens.

Känslomässig kraft är inte evidens.

Människor bör fråga: Vad visar denna ilska?

Vad döljer denna ilska?

Vad driver denna ilska mig att göra?

Vem tjänar på denna ilska?

Vilket beteende skapar denna upprördhet?

Hjälper denna ilska mig att lära?

Eller fångar den mig i reaktion?

Ilkska får inte bli slutet på lärandet.

Ilkska måste bli något människor lär sig av.

KONSTRUERAD TILLIT OCH KÄNSLOMÄSSIG VILSELEDNING

Tillit kan tillverkas känslomässigt.

Människor kan påverkas att lita innan evidens har granskats.

De kan lita på en person för att personen verkar vänlig.

De kan lita på en person för att personen verkar lugn.

De kan lita på en person för att personen verkar uppriktig.

De kan lita på en person för att personen verkar självsäker.

De kan lita på en person för att personen verkar omtänksam.

De kan lita på en person för att personen verkar professionell.

De kan lita på en person för att personen använder en titel.

De kan lita på en person för att personen presenteras som expert.

De kan lita på en person för att personen berättar en känslomässig berättelse.

Men utseende är inte evidens.

Vänlighet är inte evidens.

Lugn är inte evidens.

Uppriktighet är inte evidens.

Självsäkerhet är inte evidens.

Professionellt utseende är inte evidens.

Expertstatus är inte evidens.

En känslomässig berättelse är inte evidens i sig själv.

Människor kan bedras av känslomässigt framträdande.

En person kan spela vänlighet.

En person kan spela uppriktighet.

En person kan spela självsäkerhet.

En person kan spela omsorg.

En person kan spela auktoritet.

En person kan spela expertis.

Människor bör fråga: Vilken evidens stöder denna tillit?

Vilket beteende stöder denna tillit?

Vilken följdriktighet stöder denna tillit?

Vilket incitament kan forma denna presentation?

Hjälps jag att förstå?

Eller påverkas jag känslomässigt att tro?

Konstruerad tillit måste ifrågasättas eftersom känslomässig vilseledning kan få människor att tro innan evidens granskas.

KÄNSLOMÄSSIG ANKNYTNING TILL ÖVERTYGELSE

Människor kan bli känslomässigt knutna till övertygelser.

De kan bli knutna till narrativ.

De kan bli knutna till grupper.

De kan bli knutna till identiteter.

De kan bli knutna till system.

De kan bli knutna till auktoritet.

De kan bli knutna till lögner.

De kan bli knutna till det de ärvt.

När känslomässig anknytning väl har bildats kan ifrågasättande kännas som en attack.

Att ifrågasätta övertygelsen kan kännas som att ifrågasätta personen.

Att ifrågasätta gruppen kan kännas som svek.

Att ifrågasätta systemet kan kännas som fara.

Att ifrågasätta narrativet kan kännas som förlust.

Detta kan stoppa människor från att lära.

Människor kan försvara övertygelser som de aldrig har granskat eftersom dessa övertygelser har blivit en del av vem de tror att de är.

Människor bör fråga: Försvarar jag sanningen?

Eller försvarar jag anknytning?

Skyddar jag evidens?

Eller skyddar jag identitet?

Granskar jag detta?

Eller skyddar jag det känslomässigt?

Vad skulle hända om denna övertygelse var fel?

Vad skulle jag förlora om jag ifrågasatte den?

Känslomässig anknytning kan bli ett av de största hindren för självständigt tänkande.

SOCIALA MILJÖER OCH KÄNSLOMÄSSIG PÅVERKAN

Moderna miljöer kan ständigt aktivera känslor.

Människor visas rädsla.

Människor visas upprördhet.

Människor visas konflikt.

Människor visas jämförelse.

Människor visas popularitet.

Människor visas status.

Människor visas avund.

Människor visas svartsjuka.

Människor visas brådska.

Människor visas ytlighet.

Dessa känslomässiga miljöer kan forma beteende.

De kan få människor att reagera.

De kan få människor att jämföra.

De kan få människor att kopiera.

De kan få människor att försvara.

De kan få människor att känna sig otillräckliga.

De kan få människor att söka godkännande.

De kan få människor att frukta uteslutning.

De kan få människor att missta synlighet för betydelse.

De kan också få människor att blanda ihop känslomässigt framträdande med sanning.

Människor bör fråga: Vilken känsla skapar denna miljö?

Vilket beteende belönar denna miljö?

Vilken jämförelse uppmuntras?

Vilken reaktion skapas?

Vilken känslomässig presentation litas på?

Vilken förståelse förhindras?

Sociala miljöer kan bli känslomässiga klassrum.

Men om människor inte får lära sig att ifrågasätta känslomässig påverkan kan dessa klassrum lära ut reaktion i stället för förståelse.

UTBILDNING, BARN OCH KÄNSLOMÄSSIG PÅVERKAN

Utbildning måste också lära barn att ifrågasätta känslomässig påverkan.

Barn behöver inte bara information.

Barn behöver förstå hur deras sinnen kan formas.

De behöver förstå hur känsla kan påverka tillit, rädsla, övertygelse, reaktion, tystnad, tillhörighet och beteende.

Barn kan göras rädda.

Barn kan göras arga.

Barn kan fås att känna skam.

Barn kan fås att känna sig generade.

Barn kan fås att känna sig uteslutna.

Barn kan fås att känna att det är fel att ifrågasätta.

Barn kan lära sig att förbli tysta eftersom känsla har lärt dem att ifrågasättande skapar obehag.

Barn kan också lära sig att lita på känslomässig presentation.

De kan tro på någon för att personen låter vänlig.

De kan tro på någon för att personen låter självsäker.

De kan tro på någon för att personen låter passionerad.

De kan tro på någon för att personen bär en titel.

De kan tro på någon för att personen presenteras som expert.

Detta handlar inte om att ta bort känslor från barn.

Det handlar om att hjälpa barn att förstå känslor.

Barn bör lära sig att det faktum att en person verkar vänlig, arg, självsäker, uppriktig, expertmässig eller auktoritativ inte tar bort behovet av att ifrågasätta evidens, beteende, följdriktighet och incitament.

Människor bör fråga: Får barn lära sig hur känslor formar beteende?

Får barn lära sig hur rädsla kan stoppa ifrågasättande?

Får barn lära sig hur ilska kan stoppa lärande?

Får barn lära sig hur tillhörighet kan forma övertygelse?

Får barn lära sig hur skam kan skapa tystnad?

Får barn lära sig hur känslomässig presentation kan skapa tillit innan evidens granskas?

Får barn lära sig hur man säkert ifrågasätter känslomässig påverkan?

Om barn inte får lära sig att ifrågasätta känslomässig påverkan kan de bli produkter av känslomässiga miljöer som de inte förstår.

VARFÖR KÄNSLOMÄSSIG PÅVERKAN SPELAR ROLL

Känslomässig påverkan spelar roll eftersom mänskligheten inte kan lära sig av världsmiljön på rätt sätt medan känsla upprepade gånger åsidosätter förståelse.

Källa och ursprung frågar var något kom ifrån och vad som formade det.

Evidensstandard frågar om evidens stöder det som påstås.

Incitament och vinning frågar vad som belönar och skyddar beteende.

Karaktär och följdriktighet frågar om upprepat beteende överensstämmer med det som påstås.

Tillåtelse att ifrågasätta frågar vem eller vad som kontrollerar tillåtelsen.

Känslomässig påverkan frågar: Vilken känsla formar detta?

Vilken reaktion skapas?

Vilken rädsla används?

Vilken ilska används?

Vilken tillit tillverkas?

Vilken anknytning skyddas?

Vilket beteende skapar denna känsla?

Vilken förståelse förhindrar denna känsla?

Det är så människor börjar känna igen känslomässig påverkan.

Det är så människor börjar känna igen reaktion.

Det är så människor börjar känna igen känslomässig anknytning.

Det är så människor börjar känna igen konstruerad tillit.

Det är så människor börjar känna igen känslomässig vilseledning.

Det är så människor börjar känna igen rädslobaserat beteende.

Det är så människor går från reaktion till ifrågasättande.

Det är så människor går från ifrågasättande till seende.

Det är så människor går från seende till förståelse.

Det är så människor går från förståelse till lärande.

Det är så människor går från lärande till självständigt tänkande.

Det är så människor går från att vara produkter av känslomässiga miljöer till att bli människor som lär sig av världsmiljön.

KÄNSLOMÄSSIG PÅVERKAN ÖVER TID

Den första delen av detta avsnitt förklarade att känsla inte är fienden, men känsla är inte automatiskt sanning.

Det förklarade också att känslomässig presentation inte är evidens, att tillit kan konstrueras känslomässigt innan evidens granskas och att upprepat känslomässigt agerande över tid kan skapa en falsk bild av karaktären.

Denna del går nu vidare till hur Känslomässig påverkan fungerar över tid.

Känslomässig påverkan sker inte bara i ett ögonblick.

Den kan upprepas.

Den kan normaliseras.

Den kan ärvas.

Den kan bli en del av världsmiljön.

Människor kan upprepade gånger reagera innan de förstår.

De kan upprepade gånger frukta innan de granskar.

De kan upprepade gånger försvara innan de ifrågasätter.

De kan upprepade gånger skydda övertygelser innan de prövar evidens.

De kan upprepade gånger följa känslan innan de lär sig.

De kan upprepade gånger lita på presentation innan de granskar evidens.

Med tiden kan känslomässiga reaktioner bli mönster.

Känslomässiga mönster kan bli beteende.

Beteende kan hjälpa till att återskapa världsmiljön.

Människor bör fråga: Vilken känslomässig reaktion har upprepats över tid?

Vilken rädsla har upprepats?

Vilken ilska har upprepats?

Vilken anknytning har skyddats?

Vilken känslomässig presentation har upprepade gånger fått tillit?

Vilket känslomässigt framträdande har upprepade gånger skapat tillit?

Vilket känslomässigt mönster fortsätter att dyka upp?

Vilket beteende har denna känsla upprepade gånger skapat?

Vilken världsmiljö har detta känslomässiga mönster hjälpt till att återskapa?

Känslomässig påverkan över tid hjälper människor att se att reaktioner inte alltid är isolerade.

De kan bli upprepat mänskligt beteende.

KÄNSLOMÄSSIG BETINGNING

Människor kan betingas känslomässigt av världsmiljön.

De kan betingas att frukta vissa frågor.

De kan betingas att känna skam över att ifrågasätta.

De kan betingas att känna skuld för att stå isär.

De kan betingas att känna ilska före förståelse.

De kan betingas att känna lojalitet före granskning.

De kan betingas att känna sig hotade när övertygelser ifrågasätts.

De kan betingas att känna sig trygga när de anpassar sig.

De kan också betingas att lita på känslomässig presentation.

De kan lära sig att lita på självsäkerhet.

De kan lära sig att lita på passion.

De kan lära sig att lita på mjukhet.

De kan lära sig att lita på vänlighet.

De kan lära sig att lita på titlar.

De kan lära sig att lita på expertpresentation.

De kan lära sig att lita på känslomässiga berättelser.

De kan lära sig att lita på människor som verkar uppriktiga.

Denna känslomässiga betingning kan börja tidigt i livet.

Barn kan lära sig vad som skapar godkännande.

Barn kan lära sig vad som skapar avvisande.

Barn kan lära sig vad som skapar förlägenhet.

Barn kan lära sig vad som skapar bestraffning.

Barn kan lära sig vad som skapar tillhörighet.

Barn kan lära sig vilken känslomässig presentation som vinner tillit.

Barn kan sedan växa upp till vuxna som bär på känslomässiga mönster de aldrig har ifrågasatt.

Människor bör fråga: Vilka känslomässiga reaktioner har jag ärvt?

Vilka känslomässiga reaktioner lärdes jag?

Vilka känslomässiga reaktioner belönades?

Vilka känslomässiga reaktioner bestraffades?

Vilka känslomässiga presentationer har jag lärt att lita på?

Vilka ämnen gör mig känslomässigt defensiv?

Vilka frågor gör mig obekväm?

Vilka känslor hindrar mig från att granska på rätt sätt?

Känslomässig betingning kan bli en av de dolda mekanismerna som formar mänskligt beteende.

RÄDSLÅ, ÅUKTORITET OCH LYDNAD

Rädsla kan bli starkt kopplad till auktoritet.

Människor kan frukta att ifrågasätta auktoritet.

Människor kan frukta att utmana system.

Människor kan frukta att inte hålla med lärare.

Människor kan frukta att ifrågasätta regering.

Människor kan frukta att ifrågasätta media.

Människor kan frukta att ifrågasätta experter.

Människor kan frukta att ifrågasätta arbetsgivare.

Människor kan frukta konsekvenser.

Rädsla kan då skapa lydnad innan förståelse utvecklas.

Människor kan lyda för att de förstår.

Men människor kan också lyda för att de fruktar vad som händer om de inte gör det.

Människor bör fråga: Lyder jag för att jag förstår?

Eller lyder jag för att jag är rädd?

Accepterar jag för att evidens stöder det?

Eller accepterar jag för att auktoritet skapar rädsla?

Förblir jag tyst för att jag håller med?

Eller förblir jag tyst för att jag fruktar konsekvenser?

Rädslobaserad lydnad kan hålla upprepade världsproblem igång eftersom människor kan sluta ifrågasätta innan sanningen granskas.

KÄNSLOMÄSSIG ANKNYTNING OCH IDENTITET

Människor kan bli känslomässigt knutna till den de tror att de är.

De kan bli knutna till sin identitet.

Sin grupp.

Sin roll.

Sin status.

Sina övertygelser.

Sina åsikter.

Sin historia.

Sin framtoning.

Sitt anseende.

Sin auktoritet.

Sitt system.

När identitet blir känslomässigt knuten till övertygelse kan ifrågasättande kännas personligt.

En fråga kan kännas som en attack.

Evidens kan kännas som ett hot.

Motsägelse kan kännas som förödmjukelse.

Rättelse kan kännas som avvisande.

Lärande kan kännas som förlust.

Människor kan då försvara identitet i stället för att söka sanning.

Människor bör fråga: Vilken del av mig känner sig hotad?

Vilken identitet skyddar jag?

Vilken övertygelse känns för smärtsam att ifrågasätta?

Vad skulle jag förlora om jag ändrade min förståelse?

Skyddar jag sanningen?

Eller skyddar jag den jag tror att jag är?

Mänsklighetens framsteg kräver att människor blir kapabla att lära utan att behandla varje utmaning som personlig förstörelse.

KÄNSLOMÄSSIG MANIPULATION OCH PRESENTATION

Känsla kan användas för att forma hur information tas emot.

Information kan presenteras med rädsla.

Den kan presenteras med brådska.

Den kan presenteras med upprördhet.

Den kan presenteras med sympati.

Den kan presenteras med skam.
Den kan presenteras med skuld.
Den kan presenteras med stolthet.
Den kan presenteras med tillhörighet.
Den kan presenteras med hot.
Den kan presenteras med vänlighet.
Den kan presenteras med lugn.
Den kan presenteras med uppriktighet.
Den kan presenteras med självsäkerhet.
Den kan presenteras genom expertidentitet.
Den kan presenteras genom professionell status.
Denna presentation kan påverka människor innan evidens granskas.
Människor kan acceptera för att de är rädda.
De kan upprepa för att de är arga.
De kan försvara för att de känner lojalitet.
De kan följa eftersom de känner skuld.
De kan förbli tysta eftersom de känner skam.
De kan lita för att någon låter vänlig.
De kan lita för att någon låter uppriktig.
De kan lita för att någon låter självsäker.

De kan lita för att någon låter lugn.

De kan lita för att någon låter professionell.

De kan lita för att någon presenteras som expert.

Människor bör fråga: Vilken känsla är kopplad till denna information?

Används känsla för att hjälpa förståelse?

Eller används känsla för att stoppa ifrågasättande?

Visas evidens?

Eller används känslomässig press i stället för evidens?

Förtjänas tillit genom evidens?

Eller tillverkas tillit genom presentation?

Detta kopplar direkt till Evidensstandard.

Rädsla är inte evidens.

Upprördhet är inte evidens.

Brådska är inte evidens.

Känslomässig press är inte evidens.

Vänlighet är inte evidens.

Uppriktighet är inte evidens.

Självsäkerhet är inte evidens.

Expertpresentation är inte evidens.

KÄNSLOMÄSSIGA BERÄTTELSE OCH SKAPAD ÖVERTYGELSE

Berättelser kan skapa känslomässig övertygelse.

En berättelse kan få människor att känna sympati.

En berättelse kan få människor att känna ilska.

En berättelse kan få människor att känna rädsla.

En berättelse kan få människor att känna lojalitet.

En berättelse kan få människor att känna skuld.

En berättelse kan få människor att känna ansvar.

En berättelse kan få människor att välja sida.

En berättelse kan få människor att acceptera innan de granskar.

Berättelser kan vara sanna.

Berättelser kan också väljas ut.

Berättelser kan formas.

Berättelser kan spelas upp.

Berättelser kan upprepas.

Berättelser kan användas för att styra känslomässig reaktion.

Människor bör fråga: Vilken känsla skapar denna berättelse?

Vilken evidens stöder berättelsen?

Vilken evidens saknas?

Vilket perspektiv väljs ut?

Vilket beteende skapar denna berättelse?

Vem tjänar på att människor tror på denna berättelse?

Hjälper denna berättelse människor att förstå?

Eller styr denna berättelse människor känslomässigt?

Känslomässiga berättelser måste ifrågasättas eftersom de kan få människor att känna innan de granskar.

Känslomässig påverkan kopplar också till narrativ.

KÄNSLA, NARRATIV OCH ATT VÄLJA SIDA

Människor kan dras känslomässigt in i berättelser.

De kan uppmuntras att välja sida.

De kan uppmuntras att försvara en grupp och angripa en annan.

De kan uppmuntras att se hjältar och skurkar innan de förstår mekanismer.

De kan uppmuntras att reagera känslomässigt innan evidens granskas.

Narrativ kan bli kraftfulla när de kopplas till känsla.

Människor kan försvara narrativet eftersom det ger dem tillhörighet.

De kan försvara det eftersom det ger dem identitet.

De kan försvara det eftersom det ger dem säkerhet.

De kan försvara det eftersom det ger dem en fiende.

Men att välja sida är inte samma sak som att förstå.

Människor bör fråga: Vilken berättelse dras jag in i?

Vilken känsla skapar denna berättelse?

Vem tjänar på att människor väljer sida?

Vilken evidens ignoreras?

Vilken mekanism döljs?

Vilken förståelse förhindras?

Mänskligheten kan inte göra framsteg om känsla håller människor fångade i narrativ i stället för att hjälpa dem att lära sig av världsmiljön.

Känsla kan skapa tystnad.

KÄNSLOMÄSSIG PÅVERKAN, TYSTNAD OCH SJÄLVSKYDD

Människor kan förbli tysta eftersom de känner rädsla.

De kan förbli tysta eftersom de känner skam.

De kan förbli tysta eftersom de känner sig generade.

De kan förbli tysta eftersom de känner skuld.

De kan förbli tysta eftersom de fruktar avvisande.

De kan förbli tysta eftersom de fruktar att ha fel.

De kan förbli tysta eftersom de fruktar att stå ensamma.

Tystnad kan då skydda upprepning.

Tystnad kan skydda system.

Tystnad kan skydda narrativ.

Tystnad kan skydda beroende.

Tystnad kan skydda felaktigt handlande.

Tystnad kan skydda världsmiljöns fortsättning.

Människor bör fråga: Vilken känsla skapar tystnad?

Vad skyddas av denna tystnad?

Vad skulle hända om tystnaden upphörde?

Vilken sanning hindrar känsla människor från att tala?

Vilket upprepat mönster hjälper tystnad att fortsätta?

Känslomässig tystnad kan bli en kraftfull form av deltagande.

UTBILDNING, BARN OCH KÄNSLOMÄSSIG TRYGGHET

Barn behöver känslomässig trygghet för att kunna ifrågasätta på rätt sätt.

Om barn görs rädda för att ifrågasätta kan de sluta ifrågasätta.

Om barn skambeläggs för att ifrågasätta kan de sluta ifrågasätta.

Om barn hånas för att ifrågasätta kan de sluta ifrågasätta.

Om barn märks som svåra för att ifrågasätta kan de sluta ifrågasätta.

Om barn behandlas som bråkmakare för att ifrågasätta kan de sluta ifrågasätta.

Om barn känslomässigt bestraffas för att ifrågasätta kan de lära sig att tystnad är säkrare än förståelse.

Detta spelar roll eftersom ifrågasättande är en av vägarna in i lärande.

Barn behöver lära sig att frågor kan granskas säkert.

De behöver lära sig att känsla kan förstås.

De behöver lära sig att obehag inte automatiskt betyder att en fråga är fel.

De behöver lära sig att rädsla inte automatiskt betyder att de bör sluta.

De behöver lära sig att ilska inte automatiskt betyder att de förstår.

De behöver också lära sig att känslomässig presentation kan vilseleda.

De behöver lära sig att vänlighet inte automatiskt är evidens.

De behöver lära sig att självsäkerhet inte automatiskt är evidens.

De behöver lära sig att uppriktighet inte automatiskt är evidens.

De behöver lära sig att expertpresentation inte automatiskt är evidens.

Barn bör lära sig att det faktum att en person verkar vänlig, arg, självsäker, uppriktig, expertmässig eller auktoritativ inte tar bort behovet av att ifrågasätta evidens, beteende, följdriktighet och incitament.

Människor bör fråga: Är barn känslomässigt trygga att ifrågasätta?

Får barn lära sig att förstå känslomässiga reaktioner?

Får barn lära sig att frågor är en del av lärande?

Får barn lära sig att obehag kan granskas?

Får barn lära sig hur känsla kan forma övertygelse, tystnad och beteende?

Får barn lära sig hur känslomässig presentation kan skapa tillit innan evidens granskas?

Utbildning kan inte förbättras på rätt sätt om barn känslomässigt tränas bort från ifrågasättande.

KÄNSLOMÄSSIG PÅVERKAN OCH DET MÄNSKLIGA MEDVETANDET

Det mänskliga medvetandet utvecklas när människor lär sig att förstå känsla i stället för att styras av känsla.

Detta betyder inte att människor blir känslolösa.

Det betyder att känslor blir en del av lärandet.

Rädsla blir något att ifrågasätta.

Ilska blir något att förstå.

Anknytning blir något att granska.
Skam blir något att känna igen.
Tystnad blir något att lära sig av.
Reaktion blir något att gå bortom.
Känslomässig presentation blir något att ifrågasätta.
Konstruerad tillit blir något att granska.
Känslomässiga berättelser blir något att pröva.
Människor behöver inte förstöra känsla.
De behöver förstå känslomässig påverkan.
Världsmiljön visar ständigt känslomässig påverkan.
Den visar rädsla.
Den visar ilska.
Den visar upprördhet.
Den visar tillhörighet.
Den visar skam.
Den visar jämförelse.
Den visar anknytning.
Den visar tystnad.
Den visar reaktion.
Den visar känslomässigt framträdande.

Den visar konstruerad tillit.

Den visar känslomässig vilseledning.

Människor bör fråga: Vilken känslomässig påverkan visas?

Vilken känslomässig presentation får tillit?

Vad kan mänskligheten lära sig av den?

Vilket beteende skapar känsla?

Vilken världsmiljö hjälper känsla till att återskapa?

När känslomässig påverkan blir synlig blir beteende synligt.

När beteende blir synligt blir förståelse möjlig.

När förståelse blir möjlig kan lärandet utvecklas.

KÄNSLOMÄSSIG PÅVERKAN OCH MÄNSKLIGHETENS FRAMSTEG

Känslomässig påverkan är en del av Den saknade vägen till mänsklighetens framsteg.

Mänskligheten kan inte göra framsteg så länge känsla upprepade gånger åsidosätter förståelse.

Mänskligheten kan inte göra framsteg så länge rädsla stoppar ifrågasättande.

Mänskligheten kan inte göra framsteg så länge ilska ersätter lärande.

Mänskligheten kan inte göra framsteg så länge upprördhet ersätter granskning.

Mänskligheten kan inte göra framsteg så länge känslomässig anknytning skyddar ärvda övertygelser.

Mänskligheten kan inte göra framsteg så länge skam skapar tystnad.

Mänskligheten kan inte göra framsteg så länge känslomässig press ersätter evidens.

Mänskligheten kan inte göra framsteg så länge känslomässig presentation skapar tillit innan evidens granskas.

Mänskligheten kan inte göra framsteg så länge känslomässiga berättelser skapar övertygelse innan förståelse utvecklas.

Mänskligheten kan inte göra framsteg så länge barn känslomässigt tränas bort från ifrågasättande.

Mänskligheten kan inte göra framsteg så länge människor reagerar på världsmiljön i stället för att lära sig av den.

Källa och ursprung frågar var något kom ifrån och vad som formade det.

Evidensstandard frågar om evidens stöder det som påstås.

Incitament och vinning frågar vad som belönar och skyddar beteende.

Karaktär och följdriktighet frågar om upprepat beteende överensstämmer med det som påstås.

Tillåtelse att ifrågasätta frågar vem eller vad som kontrollerar tillåtelsen.

Känslomässig påverkan frågar: Vilken känsla formar detta?

Vilken reaktion skapas?

Vilken rädsla används?

Vilken anknytning skyddas?

Vilken tystnad skapas?

Vilken känslomässig presentation får tillit?

Vilken tillit tillverkas?

Vilken känslomässig berättelse används?

Vilket beteende skapar denna känsla?

Vilken förståelse förhindrar denna känsla?

Vilken världsmiljö hjälper denna känsla till att återskapa?

Det är så människor börjar känna igen känslomässig påverkan.

Det är så människor börjar känna igen känslomässig betingning.

Det är så människor börjar känna igen känslomässig manipulation.

Det är så människor börjar känna igen känslomässig presentation.

Det är så människor börjar känna igen konstruerad tillit.

Det är så människor börjar känna igen känslomässiga berättelser.

Det är så människor börjar känna igen känslomässig tystnad.

Det är så människor går från reaktion till ifrågasättande.

Det är så människor går från ifrågasättande till seende.

Det är så människor går från seende till förståelse.

Det är så människor går från förståelse till lärande.

Det är så människor går från lärande till självständigt tänkande.

Det är så människor går från att vara produkter av känslomässiga miljöer till att bli människor som lär sig av världsmiljön.

AVSNITT 7 - NARRATIV KONTRA VERKLIGHET

VAD NARRATIV KONTRA VERKLIGHET VERKLIGEN ÄR

Avsnitt 1 fastställde att människor måste lära sig av världsmiljön i stället för att bara bli produkter av den.

Avsnitt 2 fastställde att människor måste granska om evidens stöder det som påstås, upprepas, skyddas, presenteras eller genomdrivs.

Avsnitt 3 fastställde att mänskligheten upprepade gånger återskapar samma värld eftersom incitament upprepade gånger belönar människor för att återskapa den.

Avsnitt 4 fastställde att upprepat beteende ofta avslöjar mer än ord.

Avsnitt 5 fastställde att människor ofta avråds från att ifrågasätta innan lärandet ens börjar.

Avsnitt 6 fastställde att känsla kan forma tillit, övertygelse, rädsla, reaktion, tystnad och beteende innan förståelse utvecklas.

Avsnitt 7 går nu vidare till Narrativ kontra verklighet.

Narrativ kontra verklighet finns eftersom människor visas narrativ utan att på rätt sätt läras hur man granskar verkligheten.

Människor föds in i narrativ.

Människor får lära sig narrativ.

Människor visas narrativ.

Människor ärver narrativ.

Människor försvarar narrativ.

Människor knyter sig känslomässigt till narrativ.

Människor kan till slut missta narrativ för själva verkligheten.

Narrativ är en av de största mekanismerna som formar
mänskligheten.

Ett narrativ är inte automatiskt verklighet.

Ett narrativ är en berättelse.

Ett narrativ är en förklaring.

Ett narrativ är en version av händelser.

Ett narrativ är ett ramverk som människor uppmuntras att
acceptera.

Ett narrativ kan vara sant.

Ett narrativ kan vara delvis sant.

Ett narrativ kan vara ofullständigt.

Ett narrativ kan manipuleras.

Ett narrativ kan väljas ut.

Ett narrativ kan tillverkas.

Ett narrativ kan skyddas.

Ett narrativ kan ärvas.

Människor bör därför fråga: Vilken berättelse visas jag?

Vem skapade denna berättelse?

Vem upprepar denna berättelse?

Vem skyddar denna berättelse?

Vem tjänar på att denna berättelse tros?

Vilken evidens stöder denna berättelse?

Vilken verklighet stöder denna berättelse?

Vad har utelämnats?

Vad har lagts till?

Vad döljs?

Narrativ kontra verklighet lär människor att skilja det som presenteras från det som faktiskt visas.

VERKLIGHETEN EXISTERAR SJÄLVSTÄNDIGT

Verkligheten finns oberoende av vad människor tror om den.

Verkligheten kräver inte enighet.

Verkligheten kräver inte popularitet.

Verkligheten kräver inte titlar.

Verkligheten kräver inte auktoritet.

Verkligheten kräver inte känsla.

Verkligheten kräver inte upprepning.

Verkligheten fortsätter att existera oavsett om människor inser den eller inte.

Människor kan förneka verkligheten.

Människor kan ignorera verkligheten.

Människor kan känslomässigt avvisa verkligheten.

Människor kan försvara narrativ mot verkligheten.

Människor kan kollektivt undvika verkligheten.

Men verkligheten fortsätter att existera.

Detta är en av de största lärdomarna mänskligheten måste lära sig.

Människor bör därför fråga: Lär jag mig av verkligheten?

Eller försvarar jag ett narrativ?

Ser jag det som visas?

Eller skyddar jag det jag har ärvt?

Lär jag mig av världsmiljön?

Eller lär jag mig av en berättelse om världsmiljön?

En av de största begränsningarna i mänskligt lärande är att människor kan tillbringa hela sina liv i narrativ som de aldrig självständigt har granskat.

MÄNSKLIGHETEN KAN LEVA I NARRATIV

Människor kan ärva berättelser.

Människor kan ärva titlar.

Människor kan ärva system.

Människor kan ärva auktoritet.

Människor kan ärva övertygelser.

Människor kan ärva förklaringar.

Människor kan ärva rädslor.

Människor kan ärva beteenden.

Människor kan ärva upprepade mönster.

Människor kan till slut försvara dem alla utan att förstå varifrån de ursprungligen kom.

Människor kan då missta ärvda narrativ för själva verkligheten.

Utan ifrågasättande kan människor tillbringa hela sina liv med att försvara det som skapades för dem att ärva.

MÄNSKLIGHETEN UNDERVISAR MÄNSKLIGHETEN

Mänskligheten undervisar i stor utsträckning sig själv.

Människor skapar system.

Människor skapar narrativ.

Människor skapar berättelser.

Människor skapar titlar.

Människor skapar roller.

Människor skapar förklaringar.

Människor lär sedan framtida generationer det som tidigare generationer skapade.

Framtida generationer kan då missta ärvda narrativ för själva verkligheten.

Människor kan ärva det som tidigare generationer accepterade utan att någonsin självständigt granska det.

Detta är en av de största orsakerna till att samma värld upprepas.

Mänskligheten kan skapa narrativ, ärva narrativ, försvara narrativ och sedan missta dessa narrativ för själva verkligheten.

Människor bör därför fråga: Vem skapade detta ursprungligen?

Vem förde det vidare?

Vem undervisar fortfarande i det?

Vem skyddar det fortfarande?

Vem tjänar fortfarande på det?

Vilken verklighet stöder det?

Mänskligheten kan inte göra verkliga framsteg så länge mänskligheten fortsätter ärva narrativ innan den lär sig hur man ifrågasätter dem.

Narrativ uppstår inte av sig själva.

SKAPADE BERÄTTELSE, SKAPADE TITLAR OCH SKAPAD AUKTORITET

Människor skapar dem.

Berättelser kan skapas.

Titlar kan skapas.

Auktoritet kan skapas.

Positioner kan skapas.

Roller kan skapas.

System kan skapas.

Övertygelser kan skapas.

Narrativ kan sedan fästas vid dem alla.

Människor kan sedan ärva dem.

Människor kan upprepa dem.

Människor kan försvara dem.

Människor kan knyta sig känslomässigt till dem.

Framtida generationer kan till slut ärva dem som verklighet.

Människor bör därför fråga: Vem skapade denna titel?

Vem skapade denna auktoritet?

Vem skapade denna roll?

Vem skapade denna berättelse?

Vem gav den legitimitet?

Vem skyddar den?

Vem tjänar på att den fortsätter?

Vilken verklighet stöder den?

Att en titel finns är inte automatiskt verklighet.

Att auktoritet finns är inte automatiskt verklighet.

Att en roll finns är inte automatiskt verklighet.

Att en berättelse finns är inte automatiskt verklighet.

Att ett system finns är inte automatiskt verklighet.

Verkligheten måste alltid granskas oberoende av själva narrativet.

PENGAR, UPPREPNING OCH FÖRSTÄRKNING AV NARRATIV

Narrativ kan bli extremt kraftfulla när pengar är inblandade.

Människor kan få betalt för att skapa narrativ.

Människor kan få betalt för att upprepa narrativ.

Människor kan få betalt för att lära ut narrativ.

Människor kan få betalt för att genomdriva narrativ.

Människor kan få betalt för att skydda narrativ.

Människor kan få betalt för att skriva narrativ.

Människor kan få betalt för att distribuera narrativ.

Människor kan få betalt för att försvara narrativ.

Framtida generationer kan sedan ärva det upprepade narrativet.

Det betyder inte automatiskt att varje narrativ är falskt.

Det betyder att mekanismen måste ifrågasättas.

Människor bör därför fråga: Vem finansierar detta narrativ?

Vem upprepar det?

Vem undervisar i det?

Vem skyddar det?

Vem tjänar på det?

Vad händer om det utmanas?

Vad händer om det avslöjas?

Vilken verklighet stöder det?

Narrativ kan till slut bli så normaliserade att människor slutar inse att de över huvud taget är narrativ.

TROSSYSTEM OCH ÄRVD ACCEPTANS

Människor kan uppmuntras att tro på saker som de inte självständigt kan granska.

De kan sedan försvara dessa övertygelser.

De kan knyta sig känslomässigt till dessa övertygelser.

De kan upprepa dessa övertygelser.

De kan föra dessa övertygelser vidare till framtida generationer.

Framtida generationer kan sedan ärva övertygelsen utan att någonsin självständigt granska dess Källa och ursprung.

Människor bör därför fråga: Vem skapade denna övertygelse?

Vem tjänar på denna övertygelse?

Vilken evidens stöder denna övertygelse?

Vilken verklighet stöder denna övertygelse?

Vad händer när den ifrågasätts?

Vad händer om människor slutar tro på den?

Övertygelse i sig är inte verklighet.

Verkligheten måste alltid granskas självständigt.

VÄRLDSMILJÖN VISAR STÄNDIGT MÄNSKLIGHETEN HUR NARRATIV FUNGERAR

Världsmiljön visar ständigt mänskligheten hur narrativ fungerar.

Människor har helt enkelt inte på rätt sätt blivit lärda hur de ska lära sig av det som visas.

Världen är den verkliga skolan.

Mänskligheten visas ständigt: Upprepning.

Skydd.

Titlar.

Auktoritet.

Tillhörighet.

Rädsla.

Beroende.

Tystnad.

Incitament.

Känsla.

Framträdande.

Narrativ.

Människor reagerar ofta på dessa mekanismer i stället för att lära sig av dem.

Problemet är inte att ingenting är synligt.

Problemet är att människor inte på rätt sätt har blivit lärda hur de ska ifrågasätta, se, förstå och lära sig av det som är synligt.

NARRATIV KAN BLI STARKARE ÄN VERKLIGHETEN

En av de största farorna mänskligheten står inför är att narrativ kan bli starkare än själva verkligheten.

Verkligheten kan vara synlig.

Verkligheten kan dokumenteras.

Verkligheten kan visas upprepade gånger.

Verkligheten kan avslöja motsägelser.

Verkligheten kan avslöja upprepade mönster.

Verkligheten kan avslöja mänskligt beteende.

Men människor kan ändå försvara narrativ i stället.
Människor kan förkasta det som visas.
Människor kan skydda det de ärvde.
Människor kan knyta sig känslomässigt till berättelser.
Människor kan försvara system.
Människor kan försvara auktoritet.
Människor kan försvara upprepade förklaringar.
Människor kan försvara det de är beroende av.
Människor kan försvara det som får dem att känna sig trygga.
Människor kan försvara det som alla andra försvarar.
Människor kan försvara narrativ även när verkligheten upprepade gånger visar något annat.

NARRATIV KAN BLI SJÄLVA VÄRLDSMILJÖN

Ju längre ett narrativ finns, desto mer normalt kan det bli.
Ju mer normalt det blir, desto mindre kan det ifrågasättas.
Ju mindre det ifrågasätts, desto mer skyddat blir det.
Ju mer skyddat det blir, desto mer ärver framtida generationer det.
Till slut kan narrativet bli en del av själva världsmiljön.
Barn kan ärva det.
Vuxna kan ärva det.

Lärare kan ärva det.

System kan ärva det.

Institutioner kan ärva det.

Samhällen kan ärva det.

Människor kan till slut glömma att det någonsin skapades.

Narrativet kan då accepteras som själva verkligheten.

Mänskligheten kan kollektivt skapa en falsk verklighet och sedan tillbringa generationer med att försvara den.

Detta är en av de största orsakerna till att mänskligheten upprepade gånger återskapar samma värld.

VARFÖR NARRATIV KONTRA VERKLIGHET SPELAR ROLL

Narrativ kontra verklighet spelar roll eftersom mänskligheten inte på rätt sätt kan lära sig av världsmiljön samtidigt som narrativ förväxlas med själva verkligheten.

Källa och ursprung frågar var något kom ifrån och vad som formade det.

Evidensstandard frågar om evidens stöder det som påstås.

Incitament och vinning frågar vem som tjänar på att det fortsätter.

Karaktär och följdriktighet frågar om beteende överensstämmer med det som påstås.

Tillåtelse att ifrågasätta frågar vad som stoppar ifrågasättande.

Känslomässig påverkan frågar vilken känsla som formar acceptans.

Narrativ kontra verklighet frågar nu: Vilken berättelse presenteras?

Vilken verklighet stöder den?

Vilken verklighet motsäger den?

Vem skapade den?

Vem skyddar den?

Vem upprepar den?

Vem ärver den?

Vem tjänar på den?

Vilken världsmiljö hjälper detta narrativ till att återskapa?

Det är så människor börjar gå från att försvara ärvda narrativ till att lära sig av själva verkligheten.

Det är så människor går från övertygelse till granskning.

Det är så människor går från granskning till att se.

Det är så människor går från att se till att förstå.

Det är så människor går från att förstå till att lära.

Det är så människor går från att lära till självständigt tänkande.

Det är så människor går från att bli produkter av ärvda narrativ till att bli människor som lär sig av världsmiljön.

Mänskligheten kan inte göra framsteg så länge människor fortsätter försvara ärvda narrativ i stället för att lära sig av själva verkligheten.

NARRATIV ÖVER TID

Den första delen av detta avsnitt förklarade att narrativ kan skapas, upprepas, ärvas, skyddas och till slut misstas för själva verkligheten.

Den förklarade också att verkligheten finns oberoende av övertygelse, popularitet, titlar, auktoritet, känsla och upprepning.

Denna del går nu vidare till hur narrativ fortsätter över tid.

Narrativ blir vanligtvis inte kraftfulla över en natt.

De byggs ofta upp under långa tidsperioder.

En berättelse kan skapas.

Berättelsen kan upprepas.

Berättelsen kan skrivas ned.

Berättelsen kan distribueras.

Berättelsen kan skyddas.

Berättelsen kan läras ut.

Berättelsen kan ärvas.

Människor kan knyta sig känslomässigt till berättelsen.

Berättelsen kan sedan bli accepterad verklighet.

Med tiden kan människor glömma att den över huvud taget någonsin var ett narrativ.

Människor bör fråga: Hur länge har detta narrativ funnits?

Vem har upprepat det?

Vem har skyddat det?

Vem har ärvt det?

Vem har tjänat på det?

Vilken evidens stöder det?

Vilken verklighet stöder det?

Vilka motsägelser finns?

Vad har förändrats över tid?

Vad har förblivit skyddat?

Narrativ över tid kan avslöja hur mänskligheten upprepade gånger återskapar samma värld.

Mänskligheten kan kollektivt skapa en falsk verklighet som mänskligheten själv sedan misstar för verklighet.

MÄNSKLIGHETEN KAN KOLLEKTIVT SKAPA EN FALSK VERKLIGHET

Människor kanske inte ser hela mekanismen.

De kanske bara ser: Sin egen roll.

Sitt eget arbete.

Sin egen övertygelse.

Sin egen instruktion.

Sitt eget bidrag.

Sin egen överlevnad.

Men världsmiljön byggs ofta av miljarder människor som kollektivt deltar i narrativ som de inte skapade.

En person skriver.

En person undervisar.

En person upprepar.

En person genomdriver.

En person skyddar.

En person finansierar.

En person publicerar.

En person tror.

En person förblir tyst.

Individuellt kan dessa beteenden verka små.

Kollektivt kan de återskapa en hel världsmiljö.

Mänskligheten kan sedan tillbringa generationer med att försvara det mänskligheten själv skapade.

Människor bör fråga: Vilket narrativ bidrar jag till?

Vilket narrativ hjälper jag till att upprepa?

Vilket narrativ hjälper jag till att skydda?

Vilken verklighet hjälper jag till att ersätta?

Vilken världsmiljö hjälper mitt bidrag till att återskapa?

Detta är en av de största mekanismerna inom Narrativ kontra verklighet.

NARRATIV KAN FORMA MÄNSKLIGT BETEENDE

Narrativ formar inte bara vad människor tänker.

Narrativ kan forma vad människor gör.

Narrativ kan forma tillit.

Narrativ kan forma rädsla.

Narrativ kan forma tillhörighet.

Narrativ kan forma tystnad.

Narrativ kan forma lydnad.

Narrativ kan forma beroende.

Narrativ kan forma känslomässig anknytning.

Narrativ kan forma identitet.

Narrativ kan forma själva beteendet.

Människor kanske inte ens inser att de formas.

De kan tro att de handlar självständigt.

Men deras beteende kan redan ha påverkats av narrativ de ärvt.

Människor bör därför fråga:

Vilket beteende skapar detta narrativ?

Vilka känslor skapar detta narrativ?

Vilka rädslor skapar detta narrativ?

Vilken tystnad skapar detta narrativ?

Vilket beroende skapar detta narrativ?

Vilken världsmiljö hjälper detta narrativ till att återskapa?

Narrativ blir farliga när människor slutar inse att de formas av dem.

ATT PASSA IN, TILLHÖRIGHET OCH SOCIALA NARRATIV

Människor är sociala varelser.

Många människor vill bli accepterade.

Många människor vill känna tillhörighet.

Många människor vill ha godkännande.

Många människor vill passa in.

Detta kan bli en av de största mekanismerna som förstärker narrativ.

Människor kan kopiera det andra säger.

Människor kan kopiera hur andra beter sig.

Människor kan kopiera hur andra klär sig.

Människor kan kopiera hur andra talar.
Människor kan kopiera det andra främjar.
Människor kan kopiera det andra försvarar.
Människor kan kopiera det andra tror.
Människor kan kopiera det andra fruktar.
Människor kan kopiera det andra förkastar.
Människor kan kopiera det andra firar.
Människor kan till slut sluta fråga om något är sant och i stället
fråga om det hjälper dem att höra till.
Människor bör fråga: Lär jag mig?
Eller försöker jag passa in?
Ifrågasätter jag?
Eller kopierar jag?
Tänker jag självständigt?
Eller följer jag gruppen?
Lär jag mig av verkligheten?
Eller lär jag mig hur jag ska höra till?
Tillhörighet kan bli starkare än sanning om människor inte får lära
sig att ifrågasätta den.
Moderna miljöer kan skapa och sprida narrativ snabbt.

MODERNA NARRATIVMILJÖER

Människor kan visas livsstilar.

Människor kan visas åsikter.

Människor kan visas reaktioner.

Människor kan visas upprördhet.

Människor kan visas popularitet.

Människor kan visas framgång.

Människor kan visas status.

Människor kan visas utseende.

Människor kan visas känslomässiga berättelser.

Människor kan visas versioner av livet som inte speglar verkligheten.

Människor kan sedan kopiera det som visas upprepade gånger.

De kan kopiera ord.

De kan kopiera personligheter.

De kan kopiera livsstilar.

De kan kopiera utseenden.

De kan kopiera beteenden.

De kan kopiera det som ser populärt ut.

De kan kopiera det som ser framgångsrikt ut.

De kan spela lyckliga.

De kan spela tillhörighet.

De kan spela perfektion.

De kan spela betydelsefullhet.

En modern narrativmiljö kan därför skapa en falsk verklighet som människor kollektivt imiterar.

Människor bör fråga: Vilket narrativ skapar denna miljö?

Vilket beteende belönar denna miljö?

Vilket framträdande uppmuntrar denna miljö?

Vilken verklighet döljs?

Vilken verklighet ersätts?

Vilken förståelse förhindras?

Moderna narrativmiljöer kan få människor att leva inuti framträdande i stället för verklighet.

Människor kan också börja spela versioner av sig själva.

SOCIALT AGERANDE OCH ATT LEVA I ETT NARRATIV

De kan spela lyckliga.

De kan spela framgångsrika.

De kan spela självsäkra.

De kan spela betydelsefulla.

De kan spela status.

De kan spela perfektion.

De kan spela tillhörighet.

Människor kan presentera ett liv som inte speglar verkligheten.

Andra människor kan sedan jämföra sig med det framträdandet.

Jämförelse kan sedan skapa mer framträdande.

Framträdande kan skapa mer imitation.

Imitation kan skapa mer upprepning.

Människor kan till slut leva inuti ett kollektivt narrativ snarare än själva verkligheten.

Människor bör fråga: Vad visas?

Vad döljs?

Är detta verklighet?

Eller är detta ett framträdande?

Jämför jag mig med verkligheten?

Eller jämför jag mig med ett narrativ?

Vilket beteende skapar detta framträdande?

Människor måste lära sig att presentation inte automatiskt är verklighet.

Barn föds in i narrativ som de inte skapade.

NARRATIV, BARN OCH ÄRVD ÖVERTYGELSE

Barn ärver berättelser.

Barn ärver system.

Barn ärver titlar.

Barn ärver auktoritet.

Barn ärver övertygelser.

Barn ärver beteenden.

Barn ärver rädslor.

Barn ärver känslomässiga anknytningar.

Barn ärver upprepade mönster.

Barn kan sedan växa upp till vuxna som försvarar det de ärvde.

Detta är en av de största orsakerna till att mänskligheten upprepar samma värld.

Barn bör därför lära sig att fråga: Vem skapade detta?

Varför skapades det?

Vem tjänar på det?

Vilken evidens stöder det?

Vilken verklighet stöder det?

Vilket beteende skapar det?

Vilken världsmiljö hjälper det till att återskapa?

Barn bör inte bara ärva narrativ.

Barn bör lära sig hur de säkert kan ifrågasätta dem.

SYSTEM, NARRATIV OCH VÄRLDSMILJÖN

Narrativ kan bli inbäddade i system.

System kan upprepa narrativ.

System kan skydda narrativ.

System kan normalisera narrativ.

System kan belöna narrativ.

System kan avråda från ifrågasättande.

Människor kan till slut missta systemupprepning för sanning.

Men upprepade system är inte automatiskt verklighet.

Människor bör fråga: Vilket narrativ upprepar detta system?

Vilket narrativ skyddar detta system?

Vilket narrativ belönar detta system?

Vilket narrativ avråder detta system människor från att ifrågasätta?

Vilken verklighet stöder det?

Vilken verklighet motsäger det?

Vad skulle hända om människor slutade tro på det?

Människor försöker ofta rätta till resultat utan att ifrågasätta de narrativ som skapar resultaten.

Detta kan få mänskligheten att upprepa samma värld.

VÄRLDSMILJÖN VISAR STÄNDIGT MÄNSKLIGHETEN HUR NARRATIV FUNGERAR

Världsmiljön visar ständigt mänskligheten hur narrativ fungerar.

Människor har helt enkelt inte på rätt sätt blivit lärda hur de ska lära sig av det som visas.

Världen är den verkliga skolan.

Mänskligheten visas ständigt: Upprepning.

Skydd.

Titlar.

Auktoritet.

Tillhörighet.

Rädsla.

Beroende.

Tystnad.

Incitament.

Känsla.

Framträdande.

Narrativ.

Problemet är inte att ingenting är synligt.

Problemet är att människor inte på rätt sätt har blivit lärda hur de ska ifrågasätta, se, förstå och lära sig av det som är synligt.

NARRATIV, MAKT OCH DET MÄNSKLIGA MEDVETANDET

En av de största lärdomarna mänskligheten måste lära sig är att makt inte bara finns genom tvång.

Makt kan existera genom narrativ.

Om människor kan forma narrativ kan de forma beteende.

Om de kan forma beteende kan de forma resultat.

Om de kan forma resultat kan de forma världsmiljön.

Människor kanske inte behöver tvinga mänskligheten att upprepa samma värld om mänskligheten villigt upprepar den själv.

Mänskligheten kan skapa narrativ, ärva narrativ, försvara narrativ och sedan missta dessa narrativ för själva verkligheten.

Detta är en av de största mekanismerna som har verkat genom hela mänsklighetens historia.

Människor bör därför fråga: Vem formar narrativet?

Vem förstärker narrativet?

Vem tjänar på narrativet?

Vem ärver narrativet?

Vem försvarar narrativet?

Vem är känslomässigt knuten till narrativet?

Vem är rädd för att ifrågasätta narrativet?

Vilken världsmiljö hjälper detta narrativ till att återskapa?

Det mänskliga medvetandet utvecklas när människor slutar leva i narrativ och börjar lära sig av själva verkligheten.

NARRATIV KONTRA VERKLIGHET OCH MÄNSKLIGHETENS FRAMSTEG

Narrativ kontra verklighet är en del av Den saknade vägen till mänsklighetens framsteg.

Mänskligheten kan inte göra framsteg så länge narrativ upprepade gånger misstas för verklighet.

Mänskligheten kan inte göra framsteg så länge människor ärver berättelser innan de lär sig hur de ska ifrågasätta dem.

Mänskligheten kan inte göra framsteg så länge människor försvarar narrativ som de aldrig självständigt har granskat.

Mänskligheten kan inte göra framsteg så länge människor kollektivt skapar en falsk verklighet och sedan lever inuti den.

Mänskligheten kan inte göra framsteg så länge människor kollektivt skapar en falsk verklighet och sedan tillbringar generationer med att försvara den.

Mänskligheten kan inte göra framsteg så länge tillhörighet blir starkare än sanning.

Mänskligheten kan inte göra framsteg så länge människor kopierar varandra i stället för att lära sig av verkligheten.

Mänskligheten kan inte göra framsteg så länge människor spelar versioner av sig själva i stället för att förstå sig själva.

Mänskligheten kan inte göra framsteg så länge system förstärker narrativ utan att lära människor hur de ska ifrågasätta dem.

Mänskligheten kan inte göra framsteg så länge trossystem ersätter verkligheten.

Mänskligheten kan inte göra framsteg så länge framtida generationer ärver samma värld utan att förstå vad som skapade den.

Mänskligheten kan inte göra framsteg så länge människor fortsätter försvara ärvda narrativ i stället för att lära sig av själva verkligheten.

Källa och ursprung frågar var något kom ifrån och vad som formade det.

Evidensstandard frågar om evidens stöder det som påstås.

Incitament och vinning frågar vem som tjänar på att det fortsätter.

Karaktär och följdriktighet frågar om beteende överensstämmer med det som påstås.

Tillåtelse att ifrågasätta frågar vad som stoppar ifrågasättande.

Känslomässig påverkan frågar vilken känsla som formar acceptans.

Narrativ kontra verklighet frågar nu: Vilken berättelse presenteras?

Vilken verklighet stöder den?

Vilken verklighet motsäger den?

Vem skapade den?

Vem upprepar den?

Vem skyddar den?

Vem ärver den?

Vem tjänar på den?

Vilket beteende skapar den?

Vilken världsmiljö hjälper den till att återskapa?

Det är så människor börjar gå från ärvda narrativ till verkligheten.

Det är så människor går från övertygelse till granskning.

Det är så människor går från granskning till att se.

Det är så människor går från att se till att förstå.

Det är så människor går från att förstå till att lära.

Det är så människor går från att lära till självständigt tänkande.

Det är så människor går från att bli produkter av ärvda narrativ till att bli människor som lär sig av världsmiljön.

AVSNITT 8 - PSYKOLOGISK PÅVERKAN

VAD PSYKOLOGISK PÅVERKAN VERKLIGEN ÄR

Avsnitt 1 fastställde att människor måste lära sig var något kom ifrån och vad som formade det.

Avsnitt 2 fastställde att människor måste lära sig om evidens stöder det som påstås.

Avsnitt 3 fastställde att mänskligheten upprepade gånger återskapar samma värld eftersom incitament upprepade gånger belönar människor för att återskapa den.

Avsnitt 4 fastställde att upprepat beteende ofta avslöjar mer än ord.

Avsnitt 5 fastställde att människor ofta avråds från att ifrågasätta innan lärandet ens börjar.

Avsnitt 6 fastställde att känsla kan forma tillit, övertygelse, rädsla, reaktion, tystnad och beteende innan förståelse utvecklas.

Avsnitt 7 fastställde att mänskligheten kollektivt kan skapa, ärva, försvara och missta narrativ för själva verkligheten.

Avsnitt 8 går nu vidare till Psykologisk påverkan.

Psykologisk påverkan finns eftersom världsmiljön ständigt formar det mänskliga sinnet innan människor förstår att den gör det.

Människor föds inte med förståelse för världen.

Världen lär människor hur de ska tänka innan de förstår hur de ska skydda sina sinnen.

Människor utsätts ständigt för: Pengar.

Beroende.

Auktoritet.

Rädsla.

Tystnad.

Incitament.

Narrativ.

Beteende.

Upprepning.

Jämförelse.

Framträdande.

Ytlighet.

Upprepade problem.

Det mänskliga sinnet kan formas av alla dessa saker långt innan självständigt tänkande utvecklas.

Människor bör därför fråga: Vad gör denna miljö med det mänskliga sinnet?

Vad visas upprepade gånger?

Vad accepteras upprepade gånger?

Vad normaliseras upprepade gånger?

Vad ärvs upprepade gånger?

Vad formar beteende?

Vad formar förståelse?

Vad formar framtida generationer?

Psykologisk påverkan lär människor att förstå vad långvarig exponering för världsmiljön gör med mänskligheten själv.

DET MÄNSKLIGA SINNET ÄR EN AV DE STÖRSTA MILJÖERNA SOM MÄNSKLIGHETEN HAR MISSLYCKATS MED ATT SKYDDA

Ett av de största problemen mänskligheten står inför är att människor ofta formas psykologiskt innan de förstår att de formas.

Det mänskliga sinnet är en av de största miljöer mänskligheten har misslyckats med att skydda.

Människor föds in i miljöer som de inte skapade.

De ärver system.

De ärver beteenden.

De ärver narrativ.

De ärver auktoritet.

De ärver beroende.

De ärver upprepade mönster.

Människor kan sedan växa upp till vuxna som försvarar det de ärvde.

Detta kan hända utan att de någonsin förstår vad som formade dem från början.

Människor bör därför fråga: Vad har format mig?

Vad har jag ärvt?

Vad har jag accepterat?

Vad har jag upprepat?

Vad har jag aldrig självständigt granskat?

Vad har blivit normalt för mig?

Vilken miljö hjälpte till att skapa min förståelse?

Utan ifrågasättande kan människor tillbringa hela sina liv psykologiskt formade av miljöer som de aldrig på rätt sätt lärde sig av.

Världsmiljön slutar aldrig undervisa.

VÄRLDSMILJÖN UNDERVISAR STÄNDIGT MÄNSKLIGHETEN

Människor lär sig ständigt av det som omger dem.

Barn lär sig av den.

Vuxna lär sig av den.

Lärare lär sig av den.

Föräldrar lär sig av den.

System lär sig av den.

Samhällen lär sig av den.

Världsmiljön undervisar ständigt mänskligheten.

Problemet är att människor inte på rätt sätt har blivit lärda hur de ska lära sig av det som visas.

Världen är den verkliga skolan.

Människor kanske inte inser det, men världsmiljön påverkar ständigt beteende.

Människor kan bli produkter av världsmiljön i stället för människor som lär sig av den.

Detta är en av de största orsakerna till att samma värld upprepas.

Människor bör därför fråga: Vad lär denna miljö ut?

Vilket beteende belönar den?

Vilket beteende avråder den från?

Vilket beteende normaliserar den?

Vilken världsmiljö återskapar den?

När människor inte får lära sig hur de ska lära sig av världsmiljön anpassar de sig ofta psykologiskt till den i stället.

MÄNNISKOR KAN ANPASSA SIG TILL OHÄLSOSAMMA MILJÖER

Människor är anpassningsbara.

Detta kan vara fördelaktigt.

Men det kan också bli farligt.

Människor kan psykologiskt anpassa sig till ohälsosamma miljöer.

Människor kan anpassa sig till rädsla.

Människor kan anpassa sig till beroende.

Människor kan anpassa sig till ångest.

Människor kan anpassa sig till oärlighet.

Människor kan anpassa sig till ytlighet.

Människor kan anpassa sig till press.

Människor kan anpassa sig till ohälsosamma beteenden.

Människor kan anpassa sig till ohälsosamma system.

Människor kan anpassa sig till upprepade problem.

Människor kan psykologiskt anpassa sig till själva vilseledningen när vilseledning upprepade gånger normaliseras.

Till slut kan ohälsosamma miljöer bli normala.

Framtida generationer kan sedan ärva dessa miljöer.

Människor bör därför fråga: Vad anpassar jag mig till?

Bör detta vara normalt?

Vad skapar dessa förhållanden?

Vilket beteende skyddas?

Vilken världsmiljö återskapas?

Människor anpassar sig ofta till symtomen i stället för att lära sig av orsakerna.

PENGARNAS MEKANISM

Pengarnas mekanism är en av de största influenserna som formar psykologisk påverkan.

Pengar kan forma information.

Pengar kan forma beroende.

Pengar kan forma rädsla.

Pengar kan forma tystnad.

Pengar kan forma incitament.

Pengar kan forma beslut.

Pengar kan forma beteende.

Pengar kan forma upprepning.

Pengar kan forma miljöer.

Pengar kan forma det människor uppmuntras att acceptera.

Pengarnas mekanism kan forma information, beroende, incitament, rädsla, upprepning, tystnad, beteende och själva den psykologiska anpassningen.

Människor kan psykologiskt anpassa sig till resultaten utan att någonsin lära sig av mekanismen som skapar dem.

Detta är en av de största mekanismer mänskligheten måste lära sig av.

Människor bör därför fråga: Vad påverkar pengar här?

Vilket beteende skapar pengar?

Vilken tystnad skyddar pengar?

Vilket beroende skapar pengar?

Vilken rädsla skapar pengar?

Vilken världsmiljö hjälper pengar till att återskapa?

Barn föds inte med de verktyg som krävs för att skydda sig själva från världsmiljöns psykologiska effekter.

BARN ÄR DEN VIKTIGASTE GRUPPEN ATT SKYDDA

Barn utsätts psykologiskt för världsmiljön innan de har verktygen för att förstå eller skydda sig själva från den.

Barn upplever: Pengar.

Beroende.

Auktoritet.

Rädsla.

Jämförelse.

Framträdande.

Narrativ.

Ytlighet.

Social press.

Upprepade mönster.

Långt innan de förstår dem.

Barn kan psykologiskt ärva rädsla.

Barn kan psykologiskt ärva ångest.

Barn kan psykologiskt ärva beroende.

Barn kan psykologiskt ärva jämförelse.

Barn kan psykologiskt ärva osäkerhet.

Barn kan psykologiskt ärva ytlighet.

Barn kan psykologiskt ärva press.

Barn kan psykologiskt ärva tystnad.

Barn kan psykologiskt ärva ohälsosamma beteenden.

Barn kan psykologiskt ärva upprepade världsproblem.

Barn ska inte behöva överleva världsmiljön psykologiskt utan att på rätt sätt läras hur de ska lära sig av den.

Detta är en av de största orsakerna till att utbildningen måste förbättras.

Barn bör därför lära sig:

Hur man ifrågasätter.

Hur man ser.

Hur man förstår.

Hur man tänker självständigt.

Hur man säkert lär sig av världsmiljön.

Det är därför L2Q-verktygslådan för ifrågasättande är så viktig.

DET MÄNSKLIGA MEDVETANDET FORMAS

Det mänskliga medvetandet formas av världsmiljön innan mänskligheten förstår hur det formas.

Om rädsla visas upprepade gånger kan rädsla spridas.

Om jämförelse visas upprepade gånger kan jämförelse spridas.

Om beroende visas upprepade gånger kan beroende spridas.

Om framträdande visas upprepade gånger kan framträdande spridas.

Om ytlighet visas upprepade gånger kan ytlighet spridas.

Om upprepning visas upprepade gånger kan upprepning spridas.

Framtida generationer kan sedan ärva dessa förhållanden.

Människor kan till slut glömma vilka de är eftersom de tillbringar så mycket tid med att anpassa sig till världsmiljön i stället för att lära sig av den.

Människor bör därför fråga: Vilket medvetande skapar denna miljö?

Vilken förståelse skapar denna miljö?

Vilket beteende skapar denna miljö?

Vilken världsmiljö hjälper denna miljö till att återskapa?

VARFÖR PSYKOLOGISK PÅVERKAN SPELAR ROLL

Psykologisk påverkan spelar roll eftersom mänskligheten inte kan göra verkliga framsteg så länge människor formas psykologiskt av miljöer de inte förstår.

Källa och ursprung frågar var något kom ifrån och vad som formade det.

Evidensstandard frågar om evidens stöder det som påstås.

Incitament och vinning frågar vem som tjänar på att det fortsätter.

Karaktär och följdriktighet frågar om beteende överensstämmer med det som påstås.

Tillåtelse att ifrågasätta frågar vad som stoppar ifrågasättande.

Känslomässig påverkan frågar vilken känsla som formar acceptans.

Narrativ kontra verklighet frågar vilken berättelse som presenteras och om verkligheten stöder den.

Psykologisk påverkan frågar nu: Vad gör denna miljö med det mänskliga sinnet?

Vilket beteende skapar den?

Vilken förståelse skapar den?

Vilken rädsla skapar den?

Vilket beroende skapar den?

Vilken jämförelse skapar den?

Vilken världsmiljö hjälper den till att återskapa?

Mänskligheten kan inte göra framsteg så länge människor fortsätter att psykologiskt anpassa sig till ohälsosamma världsmiljöer i stället för att lära sig av dem och förbättra dem.

När människor inte får lära sig hur de ska lära sig av världsmiljön anpassar de sig ofta psykologiskt till den i stället.

Det är så människor går från att vara produkter av världsmiljön till att bli människor som lär sig av världsmiljön.

PSYKOLOGISK FORMNING ÖVER TID

Den första delen av avsnittet förklarade att människor ofta formas psykologiskt innan de förstår att de formas.

Denna del går nu vidare till hur psykologisk formning utvecklas över tid.

Psykologisk påverkan sker vanligtvis inte i ett enda ögonblick.

Den utvecklas ofta genom upprepad exponering.

Människor ser upprepade gånger samma saker.

Människor hör upprepade gånger samma saker.

Människor upplever upprepade gånger samma saker.

Människor anpassar sig upprepade gånger till samma saker.

Med tiden kan upprepad exponering bli normal.

Människor kan till slut sluta inse att de över huvud taget formas.

Upprepad exponering kan bli en av de största lärarna inom världsmiljön.

Människor bör fråga: Vad utsätts jag upprepade gånger för?

Vad accepterar jag upprepade gånger?

Vad anpassar jag mig upprepade gånger till?

Vad har blivit normalt?

Vad lär jag framtida generationer?

Vilken världsmiljö hjälper jag till att återskapa?

Människor kan börja jämföra sig med andra.

JÄMFÖRELSE, STATUS OCH SJÄLVVÄRDE

Jämförelse kan bli en av de största influenserna som formar mänskligt beteende.

Människor kan jämföra: Utseende.

Pengar.

Livsstil.

Popularitet.

Status.

Framgång.

Ägodelar.

Relationer.

Betydelsefullhet.

Människor kan till slut knyta sitt självvärde till dessa jämförelser.

Människor kan börja tro att de är mindre värdefulla eftersom någon verkar ha mer.

Människor kan börja tro att de är mer värdefulla eftersom de äger mer.

Människor kan börja mäta sitt värde mot miljöer som inte speglar verkligheten.

Människor bör därför fråga: Vem lärde mig att jämföra?

Vad jämför jag mig med?

Vad skapar jämförelse?

Vad döljer jämförelse?

Vilken världsmiljö hjälper jämförelse till att återskapa?

Jämförelse kan hindra människor från att lära sig av sig själva eftersom de blir fokuserade på att mäta sig mot andra människor.

YTLIGHET, FRAMTRÄDANDE OCH ATT LEVA EN LÖGN

Människor kan börja spela versioner av sig själva.

De kan spela lyckliga.

De kan spela framgångsrika.

De kan spela självsäkra.

De kan spela perfekta.

De kan spela tillhörighet.

De kan spela betydelsefulla.

Människor kan dölja hur de verkligen känner.

Människor kan dölja svårigheter.

Människor kan dölja lidande.

Människor kan dölja osäkerhet.

Människor kan dölja rädsla.

Människor kan dölja ensamhet.

Människor kan till slut börja leva inuti själva framträdandet.

Andra människor kan sedan kopiera det framträdandet.

Detta kan skapa en cykel.

Framträdande skapar imitation.

Imitation skapar upprepning.

Upprepning skapar normalisering.

Normalisering skapar framtida generationer som ärver
framträdande som verklighet.

Människor kan psykologiskt anpassa sig till själva vilseledningen
när vilseledning upprepade gånger normaliseras.

Människor bör fråga: Vad visas?

Vad döljs?

Vad låtsas jag vara?

Vad är jag rädd för att avslöja?

Lär jag mig?

Eller spelar jag en roll?

Människor måste lära sig att presentation inte automatiskt är verklighet.

Människor lär sig av varandra.

SOCIALA MILJÖER OCH ATT KOPIERA VARANDRA

Detta kan vara fördelaktigt.

Men det kan också bli farligt.

Människor kan kopiera: Ord.

Åsikter.

Beteenden.

Livsstilar.

Utseenden.

Personligheter.

Övertygelser.

Reaktioner.

Känslor.

Vanor.

Människor kan till slut sluta tänka självständigt.

De kan börja följa i stället.

De kan fråga: Vad gör alla andra?

I stället för att fråga: Vad är sant?

Människor bör därför fråga: Lär jag mig?

Eller kopierar jag?

Förstår jag?

Eller följer jag?

Tänker jag självständigt?

Eller försöker jag passa in?

Detta är en av de största orsakerna till att mänskligheten
upprepade gånger återskapar samma värld.

RÄDSLÅ, ÅNGEST OCH PSYKOLOGISK ÖVERLEVNAÐ

Människor kan psykologiskt anpassa sig till ohälsosamma miljöer.

Detta kan skapa rädsla.

Detta kan skapa ångest.

Detta kan skapa press.

Detta kan skapa osäkerhet.

Människor kan börja överleva miljöer i stället för att lära sig av dem.

Människor kan bli utmattade.

Människor kan bli överväldigade.

Människor kan bli beroende.

Människor kan bli känslomässigt fränkopplade.

Människor bör fråga: Lär jag mig av denna miljö?

Eller överlever jag den?

Vad skapar dessa förhållanden?

Vad skapar dessa känslor?

Vilken världsmiljö återskapas?

Människor ska inte behöva överleva psykologiskt i miljöer som de inte på rätt sätt har blivit lärda hur de ska förstå.

GIRIGHET, AVUND OCH DET MÄNSKLIGA MEDVETANDET

Människor kan börja mäta värde genom pengar.

Människor kan börja mäta värde genom status.

Människor kan börja mäta värde genom äodelar.

Människor kan börja mäta värde genom utseende.

Människor kan börja mäta värde genom popularitet.

Detta kan skapa girighet.

Detta kan skapa avund.

Detta kan skapa konkurrens.

Detta kan skapa osäkerhet.

Människor kan till slut sluta lära sig av världen och i stället konkurrera inuti den.

Människor bör fråga: Vad jagar jag?

Varför jagar jag det?

Vem lärde mig att värdera det?

Vilket beteende skapar detta?

Vilken världsmiljö hjälper detta till att återskapa?

Det mänskliga medvetandet kan inte utvecklas på rätt sätt när människor får lära sig att konkurrera i stället för att förstå.

BARN OCH PSYKOLOGISKT ARV

Barn ärver inte bara information.

Barn ärver miljöer.

Barn ärver beteenden.

Barn ärver rädslor.

Barn ärver narrativ.

Barn ärver press.

Barn ärver jämförelse.

Barn ärver ytlighet.

Barn ärver framträdande.

Barn ärver beroende.

Barn ärver upprepade världsproblem.

Barn lär sig också av de vuxna omkring dem.

Barn kan lära sig falsk lycka.

Barn kan lära sig jämförelse.

Barn kan lära sig social press.

Barn kan lära sig tystnad.

Barn kan lära sig framträdande.

Barn kan lära sig hur man döljer lidande.

Barn kan psykologiskt ärva själva överlevandet.

Barn kan till slut ärva lidande innan de förstår vad som skapade det.

Detta är en av de största orsakerna till att mänskligheten upprepar samma värld.

Barn bör därför lära sig hur de kan ifrågasätta säkert innan dessa influenser blir djupt normaliserade.

DET MÄNSKLIGA MEDVETANDET OCH VÄRLDSMILJÖN

Det mänskliga medvetandet formas av världsmiljön.

Det mänskliga medvetandet formas innan mänskligheten förstår hur det formas.

Om rädsla visas upprepade gånger kan rädsla spridas.

Om jämförelse visas upprepade gånger kan jämförelse spridas.

Om beroende visas upprepade gånger kan beroende spridas.

Om framträdande visas upprepade gånger kan framträdande spridas.

Om ytlighet visas upprepade gånger kan ytlighet spridas.

Om upprepning visas upprepade gånger kan upprepning spridas.

Framtida generationer kan sedan ärva dessa förhållanden.

Människor kan till slut glömma vilka de är eftersom de tillbringar så mycket tid med att anpassa sig till världsmiljön i stället för att lära sig av den.

Människor bör därför fråga: Vad lär denna miljö mänskligheten?

Vilket medvetande skapar den?

Vilken förståelse skapar den?

Vilken värld hjälper den till att återskapa?

Det mänskliga medvetandet utvecklas när människor slutar psykologiskt anpassa sig till världsmiljön och börjar lära sig av den i stället.

PENGARNAS MEKANISM OCH PSYKOLOGISK ANPASSNING

Pengarnas mekanism kan forma information.

Pengarnas mekanism kan forma beroende.

Pengarnas mekanism kan forma rädsla.

Pengarnas mekanism kan forma beteende.

Pengarnas mekanism kan forma upprepning.

Pengarnas mekanism kan forma tystnad.

Pengarnas mekanism kan forma själva den psykologiska anpassningen.

Människor kan psykologiskt anpassa sig till resultaten utan att någonsin lära sig av mekanismen som skapar dem.

Människor bör därför fråga: Vad påverkar pengar?

Vilket beteende skapar pengar?

Vilken rädsla skapar pengar?

Vilket beroende skapar pengar?

Vilken tystnad skyddar pengar?

Vilken världsmiljö hjälper pengar till att återskapa?

PSYKOLOGISK PÅVERKAN OCH MÄNSKLIGHETENS FRAMSTEG

Psykologisk påverkan är en del av Den saknade vägen till mänsklighetens framsteg.

Mänskligheten kan inte göra framsteg så länge människor psykologiskt anpassar sig till miljöer de inte förstår.

Mänskligheten kan inte göra framsteg så länge barn utsätts för världsproblem utan att på rätt sätt läras hur de ska lära sig av dem.

Mänskligheten kan inte göra framsteg så länge människor jämför sig med falska verkligheter.

Mänskligheten kan inte göra framsteg så länge människor spelar versioner av sig själva i stället för att förstå sig själva.

Mänskligheten kan inte göra framsteg så länge människor psykologiskt överlever ohälsosamma miljöer i stället för att förbättra dem.

Mänskligheten kan inte göra framsteg så länge människor anpassar sig till upprepade problem i stället för att lära sig av det som skapar dem.

Mänskligheten kan inte göra framsteg så länge pengarnas mekanism fortsätter forma information, beroende, rädsla, beteende, upprepning och tystnad samtidigt som människor psykologiskt anpassar sig till resultaten i stället för att lära sig av orsakerna.

Källa och ursprung frågar var något kom ifrån och vad som formade det.

Evidensstandard frågar om evidens stöder det som påstås.

Incitament och vinning frågar vem som tjänar på att det fortsätter.

Karaktär och följdriktighet frågar om beteende överensstämmer med det som påstås.

Tillåtelse att ifrågasätta frågar vad som stoppar ifrågasättande.

Känslomässig påverkan frågar vilken känsla som formar acceptans.

Narrativ kontra verklighet frågar vilken berättelse som presenteras och om verkligheten stöder den.

Psykologisk påverkan frågar nu: Vad gör denna miljö med det mänskliga sinnet?

Vad gör denna miljö med barn?

Vad gör denna miljö med förståelse?

Vad gör denna miljö med mänskligt medvetande?

Vilken världsmiljö hjälper den till att återskapa?

Det är så människor börjar gå från psykologisk anpassning till förståelse.

Det är så människor går från övertygelse till granskning.

Det är så människor går från granskning till att se.

Det är så människor går från att se till att förstå.

Det är så människor går från att förstå till att lära.

Det är så människor går från att lära till självständigt tänkande.

Det är så människor går från att bli produkter av världsmiljön till att bli människor som lär sig av världsmiljön.

AVSNITT 9 - TILLÄMPA SAMMA STANDARD ÖVERALLT

VAD TILLÄMPA SAMMA STANDARD ÖVERALLT VERKLIGEN ÄR

Avsnitt 1 fastställde att människor måste lära sig var något kom ifrån och vad som formade det.

Avsnitt 2 fastställde att människor måste lära sig om evidens stöder det som påstås.

Avsnitt 3 fastställde att mänskligheten upprepade gånger återskapar samma värld eftersom incitament upprepade gånger belönar människor för att återskapa den.

Avsnitt 4 fastställde att upprepat beteende ofta avslöjar mer än ord.

Avsnitt 5 fastställde att människor ofta avråds från att ifrågasätta innan lärandet ens börjar.

Avsnitt 6 fastställde att känsla kan forma tillit, övertygelse, rädsla, reaktion, tystnad och beteende innan förståelse utvecklas.

Avsnitt 7 fastställde att mänskligheten kollektivt kan skapa, ärva, försvara och missta narrativ för själva verkligheten.

Avsnitt 8 fastställde att världsmiljön formar mänskligheten psykologiskt innan mänskligheten förstår att den gör det.

Avsnitt 9 går nu vidare till Tillämpa samma standard överallt.

Tillämpa samma standard överallt finns eftersom mänskligheten ofta tillämpar olika standarder på olika människor, system, miljöer och situationer.

Människor kan tillämpa en standard på andra samtidigt som de skyddar sig själva.

Människor kan tillämpa en standard på system samtidigt som de skyddar auktoritet.

Människor kan tillämpa en standard på auktoritet samtidigt som de skyddar det de är beroende av.

Människor kan ifrågasätta en sak samtidigt som de vägrar ifrågasätta en annan.

Människor kan ifrågasätta ett narrativ samtidigt som de går in i ett annat.

Människor kan ifrågasätta ett system samtidigt som de skyddar ett annat.

Tillämpa samma standard överallt lär människor att ta bort dubbelstandarder från lärandet.

Men Tillämpa samma standard överallt är större än dubbelstandarder.

Det lär människor att förstå varför olika standarder används från början.

Människor tillämpar ofta olika standarder eftersom beroende, rädsla, tillhörighet, identitet, pengar, auktoritet, känsla och ärvda narrativ påverkar var människor är villiga att lära.

MÄNSKLIGHETEN ANVÄNDER OFTA OLIKA STANDARDER

En av de största orsakerna till att mänskligheten upprepade gånger återskapar samma värld är att människor ofta använder olika standarder.

Människor kan bli selektiva.

Selektivt ifrågasättande.

Selektiv evidens.

Selektiv tillit.

Selektiv skepticism.

Selektiv känsla.

Selektiv upprördhet.

Selektiva narrativ.

Selektiv tillåtelse.

Selektivt lärande.

Människor kan ställa svåra frågor när något hotar dem men sluta ställa frågor när något gynnar dem.

Människor kan tillämpa evidensstandarder på något de ogillar samtidigt som de skyddar något de är beroende av.

Människor kan kräva följdriktighet av andra samtidigt som de själva undviker följdriktighet.

Människor bör därför fråga: Tillämpar jag samma standard överallt?

Skyddar jag något?

Undviker jag något?

Vad är jag ovillig att ifrågasätta?

Vad är jag beroende av?

Vad är jag känslomässigt knuten till?

Vad blir obekvämt när jag tillämpar samma standard här?

Dubbelstandarder kan bli en av de största mekanismerna som gör att upprepade världsproblem kan fortsätta.

SAMMA STANDARD MÅSTE TILLÄMPAS ÖVERALLT

Sanning kräver inte olika standarder beroende på vem som granskas.

Samma standard måste tillämpas överallt.

Samma standard gäller för: Människor.

Barn.

Vuxna.

Föräldrar.

Lärare.

Skolor.

Regeringar.

Medier.

Polis.

System.

Institutioner.

Organisationer.

Auktoritet.

Experter.

Narrativ.

Information.

Berättelser.

Övertygelser.

Samma standard gäller också för oss själva.

Människor bör därför fråga: Skulle jag tillämpa denna standard på mig själv?

Skulle jag tillämpa denna standard på någon jag stöder?

Skulle jag tillämpa denna standard på någon jag inte håller med?

Skulle jag tillämpa denna standard på ett system?

Skulle jag tillämpa denna standard på auktoritet?

Skulle jag tillämpa denna standard på det jag är beroende av?

Självständigt tänkande kan inte utvecklas fullt ut förrän människor lär sig att tillämpa samma standard överallt.

MÄNNISKOR SLUTAR OFTA LÄRA SIG DÄR DET BLIR OBEKVÄMT

Människor slutar ofta lära sig precis där lärandet börjar utmana det de är beroende av.

De kan sluta ifrågasätta när pengar är inblandade.

De kan sluta ifrågasätta när tillhörighet hotas.

De kan sluta ifrågasätta när auktoritet är inblandad.

De kan sluta ifrågasätta när deras identitet utmanas.

De kan sluta ifrågasätta när deras roll avslöjas.

De kan sluta ifrågasätta när deras eget beteende måste granskas.

Detta spelar roll eftersom lärande ofta börjar där bekvämlighet slutar.

Människor bör därför fråga: Var slutar jag ifrågasätta?

Var blir jag obekväm?

Vad avslöjar detta obehag?

Vad skyddar jag?

Vad kan jag behöva förstå om jag fortsätter ifrågasätta?

Tillämpa samma standard överallt lär människor att inte sluta lära när ifrågasättande blir obekvämt.

PENGARNAS MEKANISM OCH OLIKA STANDARDS

Pengarnas mekanism kan bli en av de största orsakerna till att människor slutar tillämpa samma standard överallt eftersom beroende kan påverka var människor är villiga att ifrågasätta.

Pengar kan forma vad människor ifrågasätter.

Pengar kan forma vad människor undviker.

Pengar kan forma vad människor skyddar.

Pengar kan forma vad människor försvarar.

Pengar kan forma vad människor förblir tysta om.

Pengar kan forma vad människor upprepar.

Pengar kan forma vad människor är villiga att granska.

Människor kan tillämpa en standard innan pengar är inblandade och en annan standard efter att beroende uppstår.

Människor bör därför fråga: Vad påverkar pengar här?

Vilket beroende finns?

Vad får jag betalt för att upprepa?

Vad får jag betalt för att skydda?

Vad är jag rädd för att ifrågasätta på grund av pengar?

Vilken standard förändras när pengar är inblandade?

Om pengarnas mekanism förändrar den standard som tillämpas, då tillämpas standarden inte överallt.

MÄNNISKOR IFRÅGASÄTTER OFTA DET DE OGILLAR SAMTIDIGT SOM DE SKYDDAR DET DE ÄR BEROENDE AV

AV Människor kan fastna i selektivt lärande.

Människor kan ifrågasätta det de ogillar.

Människor kan skydda det de tjänar på.

Människor kan skydda det de är beroende av.

Människor kan skydda det som känns tryggt.

Människor kan skydda det de ärvde.

Människor kan skydda det alla andra skyddar.

Människor bör därför fråga: Varför ifrågasätter jag detta?

Varför ifrågasätter jag inte det?

Vad skyddar jag?

Vad är jag rädd för att förlora?

Vad är jag rädd för att se?

Vilken standard vägrar jag tillämpa?

Tillämpa samma standard överallt lär människor att ta bort känslomässig favorisering från lärandet.

TILLÄMPA SAMMA STANDARD ÖVERALLT I ALLA ÅTTA AVSNITT

Tillämpa samma standard överallt är avsnittet som för samman de föregående åtta avsnitten.

Källa och ursprung måste tillämpas överallt.

Evidensstandard måste tillämpas överallt.

Incitament och vinning måste tillämpas överallt.

Karaktär och följdriktighet måste tillämpas överallt.

Tillåtelse att ifrågasätta måste tillämpas överallt.

Känslomässig påverkan måste tillämpas överallt.

Narrativ kontra verklighet måste tillämpas överallt.

Psykologisk påverkan måste tillämpas överallt.

Människor bör därför fråga: Använder jag dessa verktyg överallt?

Eller bara där det känns bekvämt?

Tillämpar jag samma standard på varje avsnitt?

Eller använder jag verktygslådan selektivt?

UTBILDNING MÅSTE LÄRA UT KONSEKVENT TÄNKANDE

Utbildning lär ofta människor att skilja ämnen åt.

Men världsmiljön hänger samman.

Människor bör läras att tillämpa samma standarder överallt.

Annars kan människor bli experter på att ifrågasätta ett område utan att någonsin ifrågasätta ett annat.

Människor kan bli kunniga utan att bli självständiga tänkare.

Människor kan bli informerade samtidigt som de fortfarande återskapar samma värld.

Utbildning bör därför lära människor att känna igen dubbelstandarder.

Utbildning bör lära barn att känna igen selektiv sanning.

Utbildning bör lära barn att känna igen selektiv upprördhet.

Utbildning bör lära barn att känna igen selektivt ifrågasättande.

Utbildning bör lära barn att känna igen selektivt lärande.

Barn kan ärva dubbelstandarder innan de förstår vad de är.

Syftet är inte att angripa människor.

Syftet är att skapa följdriktighet.

DETTA AVSNITT GÄLLER OCKSÅ OSS SJÄLVA

Ett av de största misstagen människor gör är att tro att dessa avsnitt bara gäller andra.

De gäller också oss själva.

Människor bör fråga: Vad bidrar jag med?

Vad upprepar jag?

Vad skyddar jag?

Vad undviker jag?

Vad har jag ärvt?

Vad har jag aldrig självständigt granskat?

Skulle jag tillämpa samma standard på mig själv?

Tillämpa samma standard överallt tar bort undantag från lärandet.

Ingen bör automatiskt vara undantagen från ifrågasättande.

Det mänskliga medvetandet kan inte utvecklas på rätt sätt medan olika standarder tillämpas på olika områden i livet.

TILLÄMPA SAMMA STANDARD ÖVERALLT OCH DET MÄNSKLIGA MEDVETANDET

Om människor tillämpar en standard på sig själva och en annan på andra går medvetandet inte framåt.

Om människor tillämpar en standard på system de ogillar och en annan på system de är beroende av går medvetandet inte framåt.

Om människor tillämpar en standard på narrativ de förkastar och en annan på narrativ de känslomässigt skyddar går medvetandet inte framåt.

Om människor tillämpar en standard på auktoritet på andra håll men inte på auktoritet nära dem går medvetandet inte framåt.

Det mänskliga medvetandet utvecklas när människor lär sig att tillämpa samma standard överallt.

VARFÖR TILLÄMPA SAMMA STANDARD ÖVERALLT SPELAR ROLL

Tillämpa samma standard överallt spelar roll eftersom mänskligheten inte kan göra verkliga framsteg så länge olika standarder tillämpas på olika människor, system, narrativ och miljöer.

Mänskligheten kan inte göra framsteg så länge människor ifrågasätter andra men inte sig själva.

Mänskligheten kan inte göra framsteg så länge människor ifrågasätter en auktoritet men inte en annan.

Mänskligheten kan inte göra framsteg så länge människor ifrågasätter ett narrativ samtidigt som de skyddar ett annat.

Mänskligheten kan inte göra framsteg så länge människor selektivt tillämpar sanning.

Mänskligheten kan inte göra framsteg så länge människor selektivt tillämpar lärande.

Mänskligheten kan inte göra framsteg så länge människor slutar lära där ifrågasättande blir obekvämt.

Mänskligheten kan inte göra framsteg så länge pengarnas mekanism förändrar den standard människor är villiga att tillämpa.

Mänskligheten kan inte göra framsteg så länge dubbelstandarder förblir normaliserade.

Källa och ursprung frågar var något kom ifrån och vad som formade det.

Evidensstandard frågar om evidens stöder det som påstås.

Incitament och vinning frågar vem som tjänar på att det fortsätter.

Karaktär och följdriktighet frågar om beteende överensstämmer med det som påstås.

Tillåtelse att ifrågasätta frågar vad som stoppar ifrågasättande.

Känslomässig påverkan frågar vilken känsla som formar acceptans.

Narrativ kontra verklighet frågar vilken berättelse som presenteras och om verkligheten stöder den.

Psykologisk påverkan frågar vad världsmiljön gör med det mänskliga sinnet.

Tillämpa samma standard överallt frågar nu: Tillämpar jag samma standard överallt?

Vad undantar jag?

Vad skyddar jag?

Vad är jag ovillig att granska?

Var stoppar obehag mitt ifrågasättande?

Var förändrar pengar standarden?

Vilken världsmiljö återskapas när olika standarder används?

Det är så människor går från selektivt lärande till konsekvent lärande.

Det är så människor går från selektivt ifrågasättande till självständigt tänkande.

Det är så människor går från att vara produkter av världsmiljön till att bli människor som lär sig av världsmiljön.

DUBBELSTANDARDER OCH MÄNSKLIGHETEN

Den första delen av detta avsnitt förklarade att mänskligheten ofta tillämpar olika standarder på olika människor, system, miljöer och situationer.

Denna del går nu vidare till hur olika standarder upprepade gånger återskapar världsmiljön.

Dubbelstandarder kan bli osynliga.

Människor kanske inte inser att de använder dem.

Människor kan tillämpa en standard på sig själva och en annan på andra.

Människor kan tillämpa en standard på auktoritet och en annan på vanliga människor.

Människor kan tillämpa en standard på en grupp och en annan på en annan grupp.

Människor kan tillämpa en standard på ett narrativ och en annan på ett annat narrativ.

Människor bör därför fråga: Är jag konsekvent?

Vilka standarder ändrar jag?

Vad skyddar jag?

Vilken världsmiljö hjälper jag till att återskapa?

Dubbelstandarder kan bli en av de största orsakerna till att upprepade världsproblem fortsätter.

Människor kan bli känslomässigt knutna till det de är beroende av.

TILLHÖRIGHET, IDENTITET OCH ATT SKYDDA DET SOM KÄNNES TRYGGT

Människor kan bli känslomässigt knutna till det de ärvde.

Människor kan bli känslomässigt knutna till det de identifierar sig med.

Människor kan bli känslomässigt knutna till tillhörighet.

Människor kan börja skydda identiteter i stället för att lära sig av verkligheten.

Människor kan börja skydda grupper i stället för att lära sig av beteende.

Människor kan börja skydda övertygelser i stället för att lära sig av evidens.

Människor bör därför fråga:

Vilken del av min identitet skyddar jag?

Vilken del av min tillhörighet skyddar jag?

Vad är jag rädd för att förlora?

Vad är jag rädd för att se?

Vad skulle jag lära mig om jag tillämpade samma standard här?

Människor skyddar ofta det som får dem att känna sig trygga.

Detta kan stoppa lärande.

TRIBALISM, SPLITTRING OCH SELEKTIV SANNING

Människor kan dela upp sig i grupper.

Grupper kan bli starkare än lärande.

Grupper kan bli starkare än sanning.

Grupper kan bli starkare än förståelse.

Människor kan försvara sin egen sida.

Människor kan angripa en annan sida.

Människor kan förkasta information beroende på vem som presenterar den.

Människor kan acceptera information beroende på vem som presenterar den.

Människor bör därför fråga: Skulle jag tro på detta om någon annan sade det?

Skulle jag förkasta detta om någon jag stöder sade det?

Lär jag mig?

Eller väljer jag sida?

Selektiv sanning kan bli en av de största mekanismerna som förhindrar självständigt tänkande.

ATT SKYDDA BEROENDET

Människor kan bli beroende av miljöer som de aldrig självständigt har granskat.

Människor kan bli beroende av system.

Människor kan bli beroende av auktoritet.

Människor kan bli beroende av pengar.

Människor kan bli beroende av godkännande.

Människor kan bli beroende av tillhörighet.

Människor kan sedan skydda dessa beroenden.

Människor bör därför fråga: Vad är jag beroende av?

Skulle jag ifrågasätta det om jag förlorade det?

Skulle jag ifrågasätta det om det påverkade någon annan?

Skulle jag ifrågasätta det om jag inte tjänade på det?

Människor skyddar ofta beroende utan att inse att de gör det.

PENGARNAS MEKANISM OCH FÖLJDRIKTIGHET

Pengarnas mekanism kan bli en av de största orsakerna till att människor slutar tillämpa samma standard överallt.

Beroende kan påverka var människor är villiga att lära.

Beroende kan påverka var människor är villiga att ifrågasätta.

Pengar kan forma det människor försvarar.

Pengar kan forma det människor undviker.

Pengar kan forma det människor upprepar.

Pengar kan forma det människor förblir tysta om.

Människor bör därför fråga: Vilken standard förändras när pengar är inblandade?

Vilket beroende finns?

Vad skyddar jag?

Vad är jag rädd för att förlora?

Vad skulle jag lära mig om pengar togs bort från denna situation?

Om pengarnas mekanism förändrar den standard som tillämpas, då tillämpas standarden inte överallt.

MÄNNISKOR KAN BLI SELEKTIVA I SITT LÄRANDE

Människor kan bli extremt bra på att ifrågasätta vissa områden samtidigt som de vägrar ifrågasätta andra.

Människor kan bli experter på att se problem på andra håll samtidigt som de vägrar se sina egna bidrag.

Människor kan bli experter på att avslöja motsägelser samtidigt som de skyddar sina egna motsägelser.

Människor kan bli experter på att ifrågasätta narrativ samtidigt som de skyddar ärvda narrativ.

Människor kan bli experter på att ifrågasätta system samtidigt som de skyddar system de är beroende av.

Människor bör därför fråga: Lär jag mig?

Eller väljer jag var jag är villig att lära?

Vad får mig att sluta lära?

Vad får mig att bli obekväm?

Människor slutar ofta lära sig precis där lärandet börjar utmana det de är beroende av.

Selektivt lärande kan bli ett av de största hindren för självständigt tänkande.

BARN KAN ÄRVA OLIKA STANDARDER

Barn lär sig av vuxna.

Barn ser vad vuxna gör.

Barn ser vad vuxna undviker.

Barn ser vad vuxna skyddar.

Barn ser vad vuxna upprepar.

Barn kan ärva dubbelstandarder innan de förstår vad de är.

Barn kan ärva: Selektiv sanning.

Selektiv upprördhet.

Selektivt ifrågasättande.

Selektivt lärande.

Selektiv evidens.

Selektiv tillit.

Barn kan lära sig: Ifrågasätt andra men inte dig själv.

Ifrågasätt vissa system men inte andra.

Ifrågasätt viss auktoritet men inte annan.

Ifrågasätt vissa narrativ men inte andra.

Ifrågasätt vissa människor men inte andra.

Framtida generationer kan sedan återskapa samma värld utan att förstå varför.

Barn bör därför lära sig följdriktighet från början.

FÖLJDRIKTIGHET ÄR EN AV DE STÖRSTA VÄGARNA TILL MÄNSKLIGHETENS FRAMSTEG

Mänsklighetens framsteg kan inte på rätt sätt ske utan följdriktighet.

Följdriktighet tar bort undantag.

Följdriktighet tar bort favorisering.

Följdriktighet tar bort selektivt lärande.

Följdriktighet tar bort selektiv sanning.

Följdriktighet tar bort selektivt ifrågasättande.

Följdriktighet hjälper människor att bli självständiga tänkare.

Människor bör därför fråga: Skulle jag tillämpa denna standard överallt?

Skulle jag tillämpa den på alla?

Skulle jag tillämpa den på mig själv?

Skulle jag tillämpa den på det jag stöder?

Skulle jag tillämpa den på det jag är beroende av?

Självständigt tänkande kan inte utvecklas fullt ut förrän människor lär sig att tillämpa samma standard överallt.

DET MÄNSKLIGA MEDVETANDET OCH FÖLJDRIKTIGHET

Det mänskliga medvetandet kan inte utvecklas på rätt sätt medan olika standarder tillämpas på olika områden i livet.

Människor kan bli extremt kunniga samtidigt som de förblir inkonsekventa.

Människor kan bli informerade samtidigt som de förblir inkonsekventa.

Människor kan bli utbildade samtidigt som de förblir inkonsekventa.

Det mänskliga medvetandet utvecklas när följdriktighet blir starkare än favorisering.

Det mänskliga medvetandet utvecklas när följdriktighet blir starkare än tillhörighet.

Det mänskliga medvetandet utvecklas när följdriktighet blir starkare än beroende.

Det mänskliga medvetandet utvecklas när följdriktighet blir starkare än rädsla.

Människor bör därför fråga: Vilken följdriktighet undviker jag?

Vilken standard är jag ovillig att tillämpa?

Vilken världsmiljö hjälper jag till att återskapa?

SAMMA STANDARD GÄLLER OSS SJÄLVA

Detta avsnitt gäller också oss själva.

Ingen bör vara undantagen.

Samma standard gäller oss själva.

Samma standard gäller vårt arbete.

Samma standard gäller våra övertygelser.

Samma standard gäller vårt beteende.

Samma standard gäller våra bidrag.

Samma standard gäller överallt.

Detta är en av de största vägarna till ärlighet.

TILLÄMPA SAMMA STANDARD ÖVERALLT OCH MÄNSKLIGHETENS FRAMSTEG

Tillämpa samma standard överallt är en del av Den saknade vägen till mänsklighetens framsteg.

Mänskligheten kan inte göra framsteg så länge olika standarder tillämpas på olika människor, system, auktoritet, narrativ och miljöer.

Mänskligheten kan inte göra framsteg så länge människor ifrågasätter en sak och skyddar en annan.

Mänskligheten kan inte göra framsteg så länge människor selektivt tillämpar sanning.

Mänskligheten kan inte göra framsteg så länge människor selektivt tillämpar lärande.

Mänskligheten kan inte göra framsteg så länge människor skyddar det de är beroende av.

Mänskligheten kan inte göra framsteg så länge barn ärver olika standarder.

Mänskligheten kan inte göra framsteg så länge inkonsekvens förblir normaliserad.

Källa och ursprung frågar var något kom ifrån och vad som formade det.

Evidensstandard frågar om evidens stöder det som påstås.

Incitament och vinning frågar vem som tjänar på att det fortsätter.

Karaktär och följdriktighet frågar om beteende överensstämmer med det som påstås.

Tillåtelse att ifrågasätta frågar vad som stoppar ifrågasättande.

Känslomässig påverkan frågar vilken känsla som formar acceptans.

Narrativ kontra verklighet frågar vilken berättelse som presenteras och om verkligheten stöder den.

Psykologisk påverkan frågar vad världsmiljön gör med det mänskliga sinnet.

Tillämpa samma standard överallt frågar nu: Tillämpar jag samma standard överallt?

Vad undantar jag?

Vad skyddar jag?

Vad är jag ovillig att granska?

Var stoppar obehag mitt ifrågasättande?

Var förändrar pengar standarden?

Vilken världsmiljö återskapas när olika standarder används?

Det är så människor går från selektivt lärande till konsekvent lärande.

Det är så människor går från selektivt ifrågasättande till självständigt tänkande.

Det är så människor går från att vara produkter av världsmiljön till att bli människor som lär sig av världsmiljön.

MÄNSKLIGHETENS FRAMSTEG

Mänsklighetens framsteg är det direkta resultatet av L2Q-systemet för ifrågasättande.

Det är anledningen till att den utbildningsväg som saknades utvecklades.

Det är anledningen till att Book of Evidence omvandlades till en utbildningsväg.

Det är anledningen till att World Education Online, Q2L och Young Questioners finns.

Målet var aldrig bara att förbättra ifrågasättande.

Målet var aldrig bara att förbättra utbildning.

Målet var aldrig bara att tillhandahålla mer information.

Målet är mänsklighetens framsteg.

Book of Evidence dokumenterade inte bara över 30 år av förstahandserfarenheter, tidsstämplad evidens, offentliga register, videor, livesändningar, ifrågasättanden, interaktioner med system, upprepade mönster, tystnad, avsaknad av vederläggning och observationer av världsmiljön.

Den avslöjade en motsägelse.

Ifrågasättande fanns redan.

Information fanns redan.

Evidens fanns redan.

Utbildning fanns redan.

Ändå fortsatte samma värld att upprepa sig.

Mänskligheten fortsatte att upprepa det den inte lyckades se, förstå och lära sig av på rätt sätt.

Trots att information fanns.

Trots att ifrågasättande fanns.

Trots att evidens fanns.

Trots att utbildning fanns.

Upprepningen fortsatte.

Detta blottade den väg som saknades.

Problemet var inte avsaknaden av information.

Problemet var inte avsaknaden av ifrågasättande.

Problemet var inte avsaknaden av evidens.

Problemet var inte avsaknaden av utbildningssystem.

Problemet var avsaknaden av en strukturerad evidensbaserad väg för att lära sig hur man ifrågasätter, ser, förstår och lär sig av själva världsmiljön.

Mänskligheten kan inte lära sig av det den inte kan se eller förstå.

Book of Evidence bidrog till att göra den upprepade världen synlig och begriplig.

Den hjälpte till att avslöja sambandet mellan det mänskligheten lär sig av och det mänskligheten upprepade gånger blir.

Den hjälpte till att avslöja vad världsmiljön upprepade gånger visade över tid.

Den avslöjade vad som upprepades.

Den avslöjade vad som fortsatte.

Den avslöjade vad som skyddades.

Den avslöjade vad som doldes.

Den visade varför ifrågasättande i sig inte lyckades stoppa upprepningen.

Det är därför L2Q-systemet för ifrågasättande utvecklades.

L2Q-systemet för ifrågasättande skapades inte först och tillämpades sedan på världen.

Det utvecklades utifrån det världen upprepade gånger visade.

Det utvecklades utifrån det Book of Evidence blottlade.

Det utvecklades eftersom ifrågasättande redan fanns medan upprepningen fortsatte.

Det utvecklades eftersom information redan fanns medan upprepningen fortsatte.

Det utvecklades eftersom evidens redan fanns medan upprepningen fortsatte.

Det utvecklades eftersom utbildning redan fanns medan upprepningen fortsatte.

Den väg som saknades bestod inte av mer information.

Den väg som saknades bestod inte av mer ifrågasättande.

Den väg som saknades var att genom en strukturerad evidensbaserad utbildningsväg lära sig hur man ifrågasätter, ser, förstår och lär sig av själva världsmiljön.

L2Q-systemet för ifrågasättande ger den vägen.

Det ger den strukturerade evidensbaserade vägen för att lära sig hur man ifrågasätter, ser, förstår och lär sig av själva världsmiljön.

L2Q-systemet för ifrågasättande hjälper människor att lära sig hur de ska ifrågasätta själva världsmiljön.

Att lära sig hur man ifrågasätter världsmiljön hjälper människor att se vad de lär sig av.

Att se hjälper människor att förstå.

Förståelse utvecklar självständigt tänkande.

Självständigt tänkande utvecklar mänsklighetens förmåga att lära sig av verkligheten i stället för att lära sig av det som har skapats för att ersätta den.

Mänsklighetens framsteg är resultatet av den processen.

Mänsklighetens framsteg är resultatet när mänskligheten lär sig av det världen upprepade gånger visar i stället för att fortsätta upprepa det.

Mänsklighetens framsteg uppnås inte enbart genom mer information.

Information skapar inte automatiskt förståelse.

Förståelse utvecklas inte automatiskt utan att man lär sig hur man ifrågasätter det man lär sig av.

Mänsklighetens framsteg uppnås när förståelse utvecklar självständigt tänkande och självständigt tänkande utvecklar mänsklighetens förmåga att lära sig av verkligheten.

De föregående avsnitten har redan visat varför mänskligheten upprepade gånger återskapar samma problem, beteenden, system, narrativ, beroenden, begränsningar och upprepade mönster generation efter generation.

De har visat varför information ensam inte räcker.

De har visat varför ifrågasättande ensamt inte räcker.

De har visat varför mänskligheten behöver en strukturerad evidensbaserad väg för att lära sig av själva världsmiljön.

Den vägen finns nu.

Mänsklighetens framsteg innebär att mänskligheten stegvis förbättrar sin förmåga att lära sig av själva världsmiljön.

Förståelse utvecklar självständigt tänkande.

När förståelsen utvecklas utvecklas självständigt tänkande.

När självständigt tänkande utvecklas bryts vägen för upprepning.

När vägen för upprepning bryts får mänskligheten förmågan att stegvis lära sig av verkligheten i stället för att stegvis upprepa den.

Alla lever inom samma världsmiljö.

Alla lär sig av den.

Alla bidrar till den.

Alla påverkas av den.

Alla påverkar den.

Alla hjälper till att forma det framtida generationer ärver.

Mänsklighetens framsteg gynnar därför alla eftersom alla delar samma världsmiljö och hjälper till att forma vad den blir.

Mänsklighetens framsteg är därför inte någon annans ansvar.

Ansaret tillhör alla eftersom alla bidrar till den världsmiljö som formar mänskligheten.

Barn skapar inte världen de ärver.

Vuxna gör det.

Barn skapar inte utbildningsmiljön.

Vuxna gör det.

Barn bestämmer inte vilka vägar för lärande de får tillgång till.

Vuxna gör det.

Oavsett om människor inser det eller inte hjälper de till att forma världsmiljön som framtida generationer lär sig av.

Den världsmiljö som barn ärver formas av vad tidigare generationer väljer att ifrågasätta, väljer att ignorera, väljer att utmana, väljer att skydda och väljer att föra vidare.

Det mänskligheten lär sig av påverkar vad mänskligheten blir.

Det barn lär sig av påverkar vad framtida generationer blir.

Det samhället lär sig av påverkar vad samhället blir.

Mänsklighetens framsteg beror därför på att förbättra både vad människor lär sig av och hur de lär sig av det.

Detta betyder att föräldrar, lärare, omsorgspersoner, pedagoger, skolor, utbildningsmiljöer, samhällen och samhället alla har ansvar för att hjälpa nästa generation att få något bättre än upprepning.

Men ansvar får inte bli fördröjning.

Barn ska inte behöva vänta.

Vuxna ska inte behöva vänta.

Utbildningen ska inte behöva vänta.

Mänskligheten gör snabbast framsteg när den lär sig tillsammans.

Barn lär sig.

Vuxna lär sig.

Föräldrar lär sig.

Lärare lär sig.

Omsorgspersoner lär sig.

Pedagoger lär sig.

Samhällen lär sig.

Samhället lär sig.

Målet är inte att en grupp ska vänta på en annan.

Målet är att mänskligheten tillsammans ska förbättra sin förmåga att lära sig av världsmiljön.

Mänsklighetens framsteg uppnås inte genom upprepning.

Mänsklighetens framsteg uppnås genom lärande.

Mänsklighetens framsteg uppnås genom förståelse.

Mänsklighetens framsteg uppnås genom att utveckla självständigt tänkande.

Mänsklighetens framsteg uppnås när människor lär sig av det världsmiljön upprepade gånger visar i stället för att fortsätta upprepa det.

När förståelsen utvecklas utvecklas självständigt tänkande.

När självständigt tänkande utvecklas lär sig människor i allt högre grad av verkligheten i stället för av det som har skapats för att ersätta den.

Vägen för skapade lögner bryts när förståelse ersätter blind acceptans.

Vägen för att följa andra bryts när självständigt tänkande ersätter beroendet av att andra ska tänka åt en.

Vägen för beroende bryts när människor i allt högre grad lär sig av verkligheten i stället för att förlita sig på det som inte har ifrågasatts på rätt sätt.

Vägen för upprepning bryts när lärande ersätter imitation.

Vägen för dubbelstandarder bryts när samma standard tillämpas överallt.

Mänskligheten gör framsteg eftersom människor lär sig av det världsmiljön faktiskt visar i stället för av det de får höra att de ska tro om den.

Det är därför L2Q-systemet för ifrågasättande spelar roll.

Det ger den strukturerade evidensbaserade vägen som hjälper människor att se, förstå, lära sig av och tillämpa det som världsmiljön upprepade gånger visar.

Det är därför resurserna spelar roll.

De skapades inte för att ägas.

De skapades inte för att begränsas.

De skapades inte för att bli ännu ett kontrollerat system.

De tillhör alla.

De kan läsas.

De kan användas.

De kan delas.

De kan skrivas ut.

De kan distribueras.

De kan tillämpas.

Man kan lära sig av dem.

De kan användas för att hjälpa barn.

De kan användas för att hjälpa vuxna.

De kan användas för att hjälpa utbildning.

De kan användas för att hjälpa samhället.

Begränsningen gäller inte ägande.

Begränsningen gäller betydelsen.

Den strukturerade evidensbaserade vägen för ifrågasättande måste förbli intakt.

Resurserna får inte ändras, försvagas, framställas felaktigt, urvattnas, vändas om eller skiljas från sin rätta betydelse.

Mänsklighetens framsteg beror på att betydelsen förblir tydlig.

Människor kan inte lära sig korrekt av det som har ändrats till något annat.

De kan inte lära sig korrekt av det som har försvagats.

De kan inte lära sig på rätt sätt av det som har framställts felaktigt.

Mänsklighetens framsteg beror på att människor lär sig av själva vägen snarare än av ändrade versioner av den.

Om betydelsen förändras förändras lärandet.

Om lärandet förändras förändras resultatet.

Mänsklighetens framsteg beror därför på att själva vägens integritet bevaras.

Det är därför de officiella vägarna genom World Education Online och Q2L spelar roll.

De hjälper människor att få tillgång till materialet i dess rätta sammanhang.

De hjälper till att skydda betydelsen samtidigt som resurserna kan användas, delas, skrivas ut, distribueras och tillämpas och människor kan lära sig av dem.

Syftet är inte begränsning.

Syftet är att skydda betydelsen.

En lärandeväg kan inte föra mänskligheten framåt om dess betydelse ändras till samma upprepning som den skapades för att stoppa.

Det är också därför Q2L spelar roll.

Q2L hjälper utbildningsvägen att spridas genom samhället.

Det gör det möjligt för människor att dela, använda, distribuera, skapa, tillämpa och lära sig av materialet.

Det hjälper vuxna att nå vuxna.

Det hjälper vuxna att hjälpa barn.

Det hjälper familjer, skolor, pedagoger och samhällen att lära sig av samma ramverk.

Det hjälper förståelsen att spridas genom samhället.

Det hjälper självständigt tänkande att spridas genom samhället.

Det hjälper människor att lära sig av världsmiljön genom samma strukturerade evidensbaserade väg.

Det hjälper mänsklighetens framsteg att spridas genom samhället.

Det hjälper framtida generationer att ärva en väg för lärande i stället för att ärva upprepning.

Det hjälper till att föra mänsklighetens framsteg från idé till tillämpning.

Det hjälper till att omsätta lärande i handling.

Det hjälper till att sprida förståelse i samhället.

Det hjälper till att sprida självständigt tänkande i samhället.

Det hjälper till att föra mänsklighetens framsteg in i vardagen.

När barn berörs bör materialet förmedlas genom föräldrar, lärare, omsorgspersoner, skolor, utbildningsmiljöer och ansvarsfulla vuxna.

Det betyder inte att barn ska vänta.

Det betyder att barn bör få ta del av ramverket på ett säkert och ansvarsfullt sätt, så tidigt som möjligt.

Young Questioners är centralt för detta.

Young Questioners handlar inte bara om att tillhandahålla material till barn.

Det handlar om att lära genom att skapa utifrån det människor själva lär sig av.

Föräldrar lär sig.

Lärare lär sig.

Omsorgspersoner lär sig.

Pedagoger lär sig.

Skolor lär sig.

Samhällen lär sig.

När människor skapar säkert, åldersanpassat Young Questioners-material utifrån ramverket hjälper de inte bara barn att lära sig.

De lär sig själva.

De tänker på vad barn behöver ifrågasätta.

De tänker på hur barn lär sig.

De tänker på hur världsmiljön formar barn.

De tänker på hur barns sinnen kan skyddas.

De tänker på hur de kan hjälpa barn att se, förstå, lära sig och utveckla självständigt tänkande.

Skapandeprocessen blir en del av lärandeprocessen.

Människor lär sig genom tillämpning.

Människor lär sig genom ifrågasättande.

Människor lär sig genom skapande.

Människor lär sig genom att hjälpa andra att lära sig.

Young Questioners hjälper därför barn och vuxna att lära sig tillsammans.

Lärare och pedagoger är särskilt viktiga eftersom de hjälper till att forma barns lärandemiljö.

L2Q-systemet för ifrågasättande ger lärare och pedagoger en strukturerad evidensbaserad metod för att hjälpa barn att lära sig av världsmiljön samtidigt som de själva fortsätter lära sig av den.

Detsamma gäller föräldrar, omsorgspersoner, skolor, utbildningsmiljöer och ansvarsfulla vuxna.

Ramverket behövs inte av en enda grupp.

Det behövs av barn.

Det behövs av vuxna.

Det behövs av föräldrar, lärare, omsorgspersoner, pedagoger, skolor, utbildningsmiljöer och samhällen.

Det behövs överallt där människor lär sig av världsmiljön och hjälper andra att lära sig av den.

Utbildning kan inte förbättras genom att upprepa samma angreppssätt som misslyckades med att lära människor hur de ska ifrågasätta själva världsmiljön.

Utbildning förbättras när barn och vuxna får L2Q-vägen och lär sig av den tillsammans.

Mänsklighetens framsteg får inte begränsas till en bok, en person, en webbplats, en organisation eller en generation.

Det måste spridas genom samhället.

Det måste användas.

Det måste delas.

Man måste lära sig av det.

Det måste nå barn.

Det måste nå vuxna.

Det måste nå utbildningen.

Det måste nå samhällen.

Mänskligheten gör framsteg när förståelsen utvecklas.

Framsteg sker när självständigt tänkande utvecklas.

Framsteg sker när människor lär sig av världsmiljön i stället för att bara ärva den.

Framsteg sker när framtida generationer får förmågan att lära sig av verkligheten i stället för att bara upprepa den.

Framsteg sker när förståelse ersätter blind acceptans.

Framsteg sker när självständigt tänkande ersätter vanan att följa andra.

Framsteg sker när verklighet ersätter skapade lögner.

Framsteg sker när lärande ersätter upprepning.

När mänskligheten gör framsteg förbättrar den stegvis sin förmåga att lära sig av verkligheten i stället för av det som har skapats för att ersätta den.

När förståelsen utvecklas förlorar skapade lögner sin förmåga att överleva.

När självständigt tänkande utvecklas bryts vägen för att följa andra.

När människor lär sig att tillämpa samma standard överallt bryts vägen för dubbelstandarder.

När mänskligheten lär sig av själva världsmiljön blir system, beteenden, narrativ, antaganden och strukturer i allt högre grad förenliga med verkligheten snarare än med vilseledning.

Mänsklighetens framsteg förbättrar därför inte bara ifrågasättande.

Det förbättrar mänsklighetens förmåga att lära sig, förstå, tänka självständigt, urskilja sanningen, tillämpa rättvisa och stegvis förbättra den världsmiljö som mänskligheten skapar och för vidare.

När mänskligheten i allt högre grad kan bygga vidare på sanningen i stället för på vilseledning förlorar orättvisa sina grunder.

När orättvisa förlorar sina grunder blir samhället i allt högre grad kapabelt att tjäna människor, framtida generationer och livet självt.

Mänsklighetens framsteg är därför inte bara kunskapens framsteg.

Det är den stegvisa utvecklingen av mänsklighetens förmåga att lära sig av verkligheten och bygga vidare på verkligheten.

Barn förblir centrala eftersom barn blir framtidens bärare av världsmiljön.

Barn blir föräldrar.

Barn blir lärare.

Barn blir omsorgspersoner.

Barn blir arbetstagare.

Barn blir ledare.

Barn blir beslutsfattare.

Barn blir människor som bidrar till världen.

Det barn lär sig i dag blir en del av världen i morgon.

Den värld framtida generationer ärver formas av det tidigare generationer lärde sig av.

Den värld framtida generationer skapar kommer att formas av det de lär sig av.

Mänsklighetens framsteg beror därför på vad barn får lära sig att lära sig av i dag.

Om barn ärver upprepning fortsätter den upprepade världen.

Om barn ärver beroende fortsätter beroendet.

Om barn ärver vanan att följa andra fortsätter den.

Om barn ärver tystnad fortsätter tystnaden.

Om barn ärver rädsla fortsätter rädslan.

Om barn ärver skapade lögner fortsätter skapade lögner.

Om barn ärver L2Q-systemet för ifrågasättande fortsätter mänskligheten att göra framsteg.

Om barn ärver strukturerat evidensbaserat ifrågasättande utvecklas förståelsen.

Om barn ärver förmågan att lära sig av själva världsmiljön utvecklas självständigt tänkande.

Om barn ärver förmågan att urskilja sanningen bryts vägen för skapade lögner.

Om barn ärver förmågan att tillämpa samma standard överallt bryts vägen för återkommande dubbelstandarder.

Mänsklighetens framtid är därför oskiljaktig från det barn får lära sig att lära sig av.

Mänsklighetens framsteg skapas inte genom att vänta på att framtida generationer ska lösa det som tidigare generationer misslyckades med att ifrågasätta.

Mänsklighetens framsteg skapas när nuvarande och framtida generationer får vägen tillsammans.

Barn och vuxna lär sig tillsammans.

Familjer och skolor lär sig tillsammans.

Lärare och elever lär sig tillsammans.

Samhällen lär sig tillsammans.

Samhället lär sig av världsmiljön tillsammans.

Mänsklighetens framsteg skapas inte av att en person lär sig ensam.

Mänsklighetens framsteg skapas när mänskligheten tillsammans stegvis förbättrar sin förmåga att lära sig av världsmiljön.

Det är så vägen för upprepad skada bryts.

Det är så vägen för skapade lögner bryts.

Det är så vägen för tystnad bryts.

Det är så vägen för beroende bryts.

Det är så vägen för att följa andra bryts.

Det är så den upprepade världens väg bryts.

Det är så vägen för mänsklighetens framsteg öppnas.

Vägen finns.

Ramverket finns.

Resurserna finns.

Nästa generation finns.

Ansvaret finns.

Frågan är inte längre om vägen finns.

Frågan är om mänskligheten väljer att använda den.

Vad som händer härnäst beror på vad mänskligheten väljer att göra med den.

Dagens barn blir morgondagens värld.

Det barn får lära sig att lära sig av i dag blir en del av den värld de hjälper till att skapa i morgon.

Det är därför mänsklighetens framtid är oskiljaktig från barns utbildning.

Eftersom dagens barn blir morgondagens värld kommer mänsklighetens framtid ytterst att avgöras av om framtida generationer ärver den upprepade världen eller ärver förmågan att lära sig av den.

Mänsklighetens framtid kommer ytterst att avgöras av om förståelsen utvecklas eller upprepningen förstärks.

Om självständigt tänkande utvecklas eller vanan att följa andra förstärks.

Om verkligheten vinner mark eller skapade lögner vinner mark.

Om mänskligheten fortsätter upprepa världen eller stegvis lär sig av den.

Mänsklighetens framsteg gynnar alla eftersom alla lever inom samma världsmiljö.

Alla lär sig av den.

Alla bidrar till den.

Alla påverkas av den.

Alla hjälper till att forma vad den blir.

Fördelarna med Mänsklighetens framsteg är därför inte begränsade till en person, en grupp, ett system eller en generation.

De tillhör alla eftersom alla delar samma världsmiljö och bidrar till framtiden som växer fram ur den.

VARFÖR JAG INTE KUNDE LÅTA BLI ATT GÖRA NÅGOT

Som barn förväntade jag mig att världen skulle vara som människor sade att den var.

Jag förväntade mig att sanningen skulle spela roll.

Jag förväntade mig att system skulle vara det de påstod sig vara.

Jag förväntade mig att människor skulle tala sanning när viktiga frågor togs upp.

Jag förväntade mig att evidens skulle spela roll.

Jag förväntade mig att motsägelser skulle hanteras.

När jag blev äldre och upplevde världen själv mötte jag upprepade gånger något helt annat.

Världen jag upplevde var inte den värld jag hade fått lära mig att förvänta mig.

När jag ifrågasatte det jag såg förväntade jag mig svar.

När jag presenterade evidens förväntade jag mig evidens i gengäld.

När jag avslöjade lögnen förväntade jag mig att sanningen skulle spela större roll än pengar, position, auktoritet, status eller egenintresse.

Det hände aldrig.

Under lång tid fortsatte jag att förvänta mig att någon skulle tala sanning.

Det gjorde ingen.

Det tvingade mig att sluta fråga om människor talade sanning och börja fråga varför de inte gjorde det.

Genom mer än trettio år av dokumenterade erfarenheter kom jag att förstå varför samma problem fortsatte upprepas.

Jag kom att förstå varför människor förblir tysta, varför människor skyddar det de är beroende av och det inflytande pengar har på mänskligt beteende genom att forma beslut, handlingar, tystnad, resultat och hela system.

Ju mer jag förstod, desto mer insåg jag att människor ständigt blev produkter av den miljö de lärde sig av utan att någonsin lära sig av den på rätt sätt.

De formades av den.

De upprepade den.

De förde den vidare.

Den insikten skakade mig mer än något annat.

Jag insåg att barn ärvde samma upprepade värld och till slut skulle bli de vuxna som ansvarade för att föra den vidare igen.

Jag insåg att människor inte kan lära sig av det de inte kan se.

Om verkligheten förblir dold kan människor inte på rätt sätt lära sig av den.

Om människor inte på rätt sätt kan lära sig av den fortsätter de att upprepa den.

Det kunde jag inte acceptera.

Jag kunde inte acceptera att se det jag hade sett och förbli tyst.

Jag kunde inte acceptera att lämna framtida generationer att ärva samma upprepade värld utan att åtminstone försöka göra något åt det.

Jag kunde inte heller acceptera något som jag visste var en lögn bara för att andra människor accepterade det.

Jag kunde inte anpassa mig till det.

Jag kunde inte låtsas att det var sant för att passa in.

Det enklaste alternativet hade varit att acceptera det, anpassa mig till det och bli en del av det.

Men det kunde jag aldrig göra.

Inte för acceptans.

Inte för godkännande.

Inte för bekvämlighet.

Inte för pengar.

Inte till något pris.

Att stå ensam var lättare för mig än att acceptera något som jag visste var en lögn.

När jag väl förstod det var det inte längre acceptabelt för mig att inte göra någonting.

Att hjälpa människor att lära sig av världsmiljön blev viktigare för mig än mitt eget övergående liv.

Att hjälpa barn att ärva något bättre än upprepning blev viktigare för mig än min egen bekvämlighet.

Jag insåg att om jag också förblev tyst skulle jag helt enkelt bli en del av samma tystnad som jag hade bevittnat i årtionden.

Det kunde jag inte göra.

Jag kände ett ansvar att avslöja det som hade dolts så att människor kunde se det.

Eftersom människor inte kan lära sig av det de inte kan se.

Den förståelsen ledde så småningom till Book of Evidence, World Education Online, L2Q-systemet för ifrågasättande, Q2L, Young Questioners och det utbildningsmaterial som följde.

Pengar motiverar mig inte.

Jag tror inte att information avsedd att hjälpa människor att lära sig av världsmiljön ska tillhöra mig.

Jag tror att den ska tillhöra alla.

Det är därför informationen, resurserna och utbildningsmaterialet har gjorts fritt tillgängliga så att människor kan läsa, använda, dela och distribuera dem och lära sig av dem.

Målet var aldrig pengar.

Målet var att hjälpa människor att lära sig av världsmiljön.

Målet var att hjälpa barn att ärva något bättre än upprepning.

Jag ser varför människor lider och varför samma problem fortsätter generation efter generation.

Jag ser varför barn kommer in i en värld där de främst får lära sig att anpassa sig till den, i stället för att på rätt sätt lära sig av den så att den kan förbättras.

Jag ser också vägen som kan hjälpa till att förändra detta.

Det är därför jag försökte.

Jag har gjort mitt bästa för att hjälpa människor.

Jag har gjort mitt bästa för att hjälpa barn.

Jag har gjort mitt bästa för att hjälpa mänskligheten att lära sig av världsmiljön i stället för att fortsätta upprepa den.

Om människor väljer att använda den möjligheten är ytterst deras beslut.

Mitt ansvar var att försöka.

Jag ångrar inte det jag har ägnat mitt vuxna liv åt.

Jag ångrar inte tiden, ansträngningen, uppoffringarna eller riskerna.

Jag skulle göra allt igen.

Jag skulle göra det igen även om det aldrig skulle hjälpa någonting.

För när jag väl hade förstått det jag kommit att förstå var det aldrig ett alternativ för mig att inte göra någonting.

Det är därför jag inte kunde låta bli att göra något.

WORLD EDUCATION ONLINE

LÄR DIG ATT IFRÅGASÄTTA

IFRÅGASÄTT FÖR ATT LÄRA

Utbildning formar samhället.

Ifrågasättande formar utbildningen.

L2Q • Q2L • YOUNG QUESTIONERS

Resurserna tillhör alla och bör användas, delas, distribueras och tillämpas förutsatt att deras betydelse inte ändras.

worldeducation.online

q2l.online

info@worldeducation.online

ANDRA BÖCKER

Everyone Needs to Learn From This World

Why Education Must Improve

The Amazing Children: Journey to a Better World

**MÄNSKLIGHETEN KAN INTE GÖRA
FRAMSTEG
UTIFRÅN DET DEN INTE FÖRSTÅR**

Lär dig att ifrågasätta

Ifrågasätt för att lära